

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Gjørup, Michael.
Titel Title:	<u>Bristede Illusioner.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Chr. Mackeprang, 1893
Fysiske størrelse Physical extent:	141 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

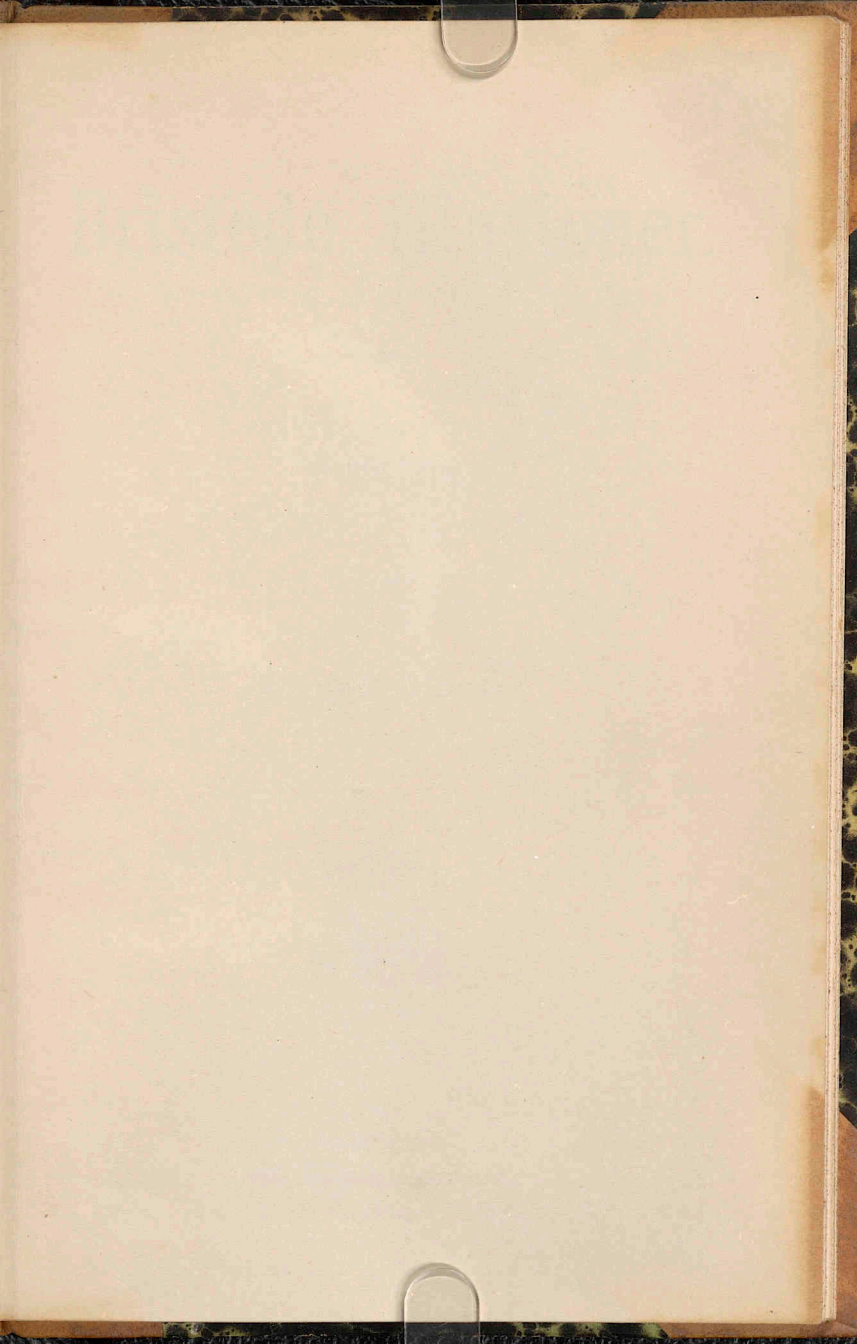
57. - 137.

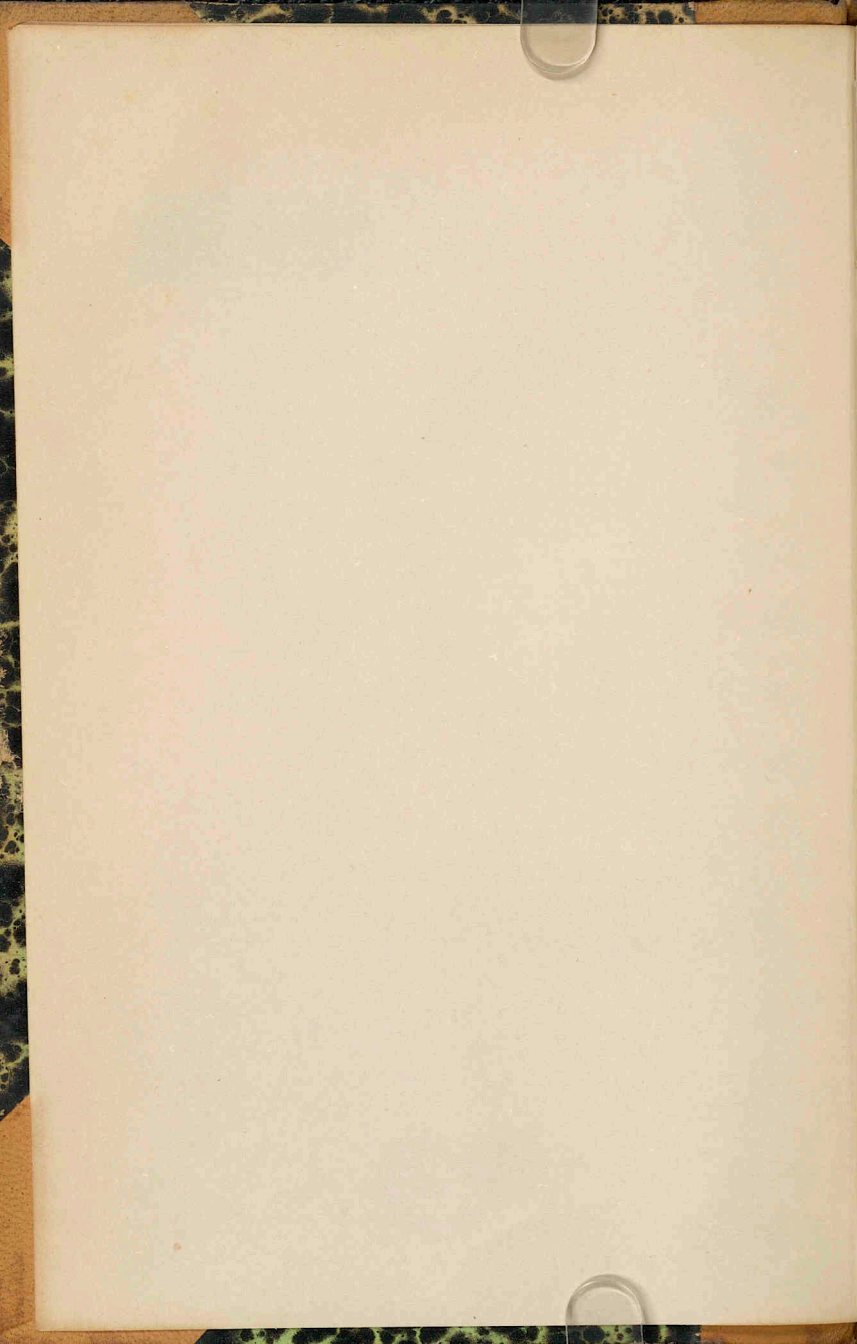
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024220551

Bristede Illusioner.

Fortælling

af

Michael Gjørup.

Kjøbenhavn.

Chr. Mackeprangs Forlag.

1893.

Det Hoffensbergske Etabl. — København.

Første Kapitel.

Ulykkelig Kjærlighed.

Det var en stille, varm Sommerdag i Aaret 1863, at en ung Mand vandrede ud ad Strandvejen, Sveden løb ham ned over Ansigtet, han tørte den ikke af, med sin Spadserestok slog han en Gang imellem et Slag i Luften, han var sig neppe bevidst, at han gjorde det, han saae lige ud for sig som en Drømmende. Ansigtet var ret kjønt, og under Næsen saaes et Par smaa Moustacher.

Solen skinnede, en sagte Luftning krusede det blaa Sund, en Kapervogn kjørte forbi, og Kudsken tilraabte den unge Mand, om han vilde med, men han saae Intet, han hørte Intet, og fremad vedblev han at gaae. Han var forlængst kommen forbi Charlottenlund og nærmede sig Klampenborg. En og anden Dame saae fra en Villahave ud paa den støvede Vandringsmand og spurgte sig selv, hvad vel Grunden kunde være til, at han i den stegende Solhede saaes paa den støvede Vej.

Videre og videre vandrede han; da han kom til Klampenborg, bøiede han ind i Dyrehaven og lagde neppe Mærke til, at han fra Solskinnet var kommen

ind under Træernes Skygge. Da han var i Nærheden af Kirsten Pils Kilde, raabte pludselig en lystig Stemme:

»Falk, Falk, hvor skal Du hen?«

Den Tiltalte standsede, saae halvt aandsfraværende paa Spørgeren og vilde gaae videre.

»Hvad, vil Du ikke kjendes ved mig?« lød det igjen. »Hvad Pokker gaaer der af Dig?«

Den, som talte, var en ung Kunstner, der sad med Staffeliet foran sig og malede et Friluftsbillede. Det var en lyshaaret, blaaøjet Ungersvend, hvis Ansigt savnede Karakter, men havde et godmodigt, muntert Udtryk. Han var i lys Sommerdragt og bar Straahat. Da Falk ikke havde svaret ham, sprang han fra sit Arbeide og ilede hen til den Tiltalte, hvem han greb i Skuldren.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte han.

»Lad mig gaae, Stenholt,« svarede Falk, »jeg trænger til at være alene«.

»Du trænger netop ikke til at være alene; thi Du ser saa ulykkelig ud. Hvor Du er støvet.«

»Ja, jeg er gaet herud.«

»Gaaet herud i den Varme!« udbød Stenholt forfærdet. »Saa maa Du være træt og tørstig. Kom, lad os gaa ned til Kilden og tage os en Rystetoddy.«

»Nej, nej, jeg vil ind i Skovtykningen, der vil jeg ligge hele Dagen og Natten med, jeg har Intet at leve for. Jeg er bleven tilovers, jeg gjør bedst i snarest muligt at gaae tilbunds.«

»Saaledes som Du er idag, Falk, har jeg aldrig seet Dig før. Jeg anseer det for min Pligt ikke at forlade Dig, Du skal gaae med ned til Kilden, hører Du, jeg siger: Du skal!«

Stenholt tog sin Ven under Armen og førte ham ned til Kilden, der fugtede han hans Lomme-tørklæde i det kolde Vand og badede hans Pande.

»Tak, det gjør godt,« sagde Falk.

»Jeg vidste, Du vilde takke mig derfor,« sagde Stenholt, »og nu skulle vi have din Tørst slukket.«

Falk lod Vennen gjøre, hvad han vilde, og tog med Tak mod det Glas Kognac og Vand, der blev ham rakt. Da han havde drukket, sagde han:

»Tak, det forfriskede. — Hvor her er dejligt i Skoven idag.«

»Nu begynder Du at tale fornuftigt,« sagde Stenholt.

Falk sad en Tid og saae ud for sig, Stenholt lod ham sidde, men da Tavsheden varede ham for længe, spurgte han:

»Nu, hvad er der saa i Vejen?«

»Du, som er Kunstner, vil kunne forstaae mig, jeg har mistet min Tro paa Idealerne.«

»Aa, Du faaer den vel igjen.«

»Nej, jeg faaer den aldrig igjen. Jeg har mistet min Tro paa Kvinden.«

»Blæser Vinden fra den Kant?« spurgte Stenholt med et Smil.

»Du kan sagtens, Ludvig Stenholt, Du er i Havn, Du er forlovet,« sukkede Falk.

»Aa, derfor kan jeg ikke siges at være i Havn. Hvis nu min Kjæreste en Dag kom og sagde: Jeg har mistet min Tro paa Manden? Vilde jeg da være i Havn? Tro mig, det er værre, naar Kvinden mister sin Tro paa Manden end omvendt.«

»Jeg vil ikke disputere med Dig derom,« sagde

Falk, »jeg er ikke oplagt dertil i den Sindsstemning, hvori jeg er.«

»Saa lad den faae Luft.«

»Ja, jeg har Trang til at handle, til at kæmpe, hør Du, jeg kunde have Lyst til at gaae til Polen og kæmpe med Polakkerne mod Russerne.«

»Inden Du kom til Polen, var maaske Oprøret dæmpet, og maaske ogsaa Oprøret i dit Indre.«

Falk svarede ikke herpaa, men efter en kort Tavshed udbrod han:

»Det er ogsaa fordømt, at Vejret er saa stille idag, jeg trænger til Storm, til Skybrud, til Lyn og Torden.«

»Og jeg trænger til et Vejr som idag,« sagde Stenholt, »saa kan jeg faae Noget bestilt. Kom nu Gustav Falk og læg dig ned i Græsset, mens jeg maler, maaske kan Du da blive oplagt til at fortælle mig, hvad der idag har gjort Dig saa fortvivlet. At det er en Kvinde, kan jeg slutte mig til, siden Du har mistet din Tro paa Kvinden.«

»Du har gjættet rigtigt,« sagde Falk med et bittert Smil; »jeg vil modtage dit Forslag, jeg vil lægge mig i Græsset, mens Du maler, jeg er træt, jeg føler det først nu.«

Kort efter sad Stenholt ved sit Staffeli og malede, mens Falk laa ved Siden af ham og saae op i Trækronerne.

»Troer Du, man kan begynde Livet forfra?« spurgte Falk.

»Hvorfor skulde man ikke kunne det?«

»Fordi man i det nye Liv ikke finder det, der giver Livet sit Værd.«

»Hvad er det?«

»Kjærlighed«.

»Hvorfor ikke? Du eier jo en Sum af Kjærlighed til alt Stort og Skjønt, det vil følge Dig gjennem Livet. Du talte om at ville kæmpe for Polen, viser det ikke, at Du har Kjærlighed til de Undertrykte.«

»Aa nei, jeg vilde blot kæmpe, fordi jeg følte Trang til Handling, til at kaste mig ind i nye Forhold, der kunde bringe mig til at glemme.«

»Hvorfor tænkte Du da ikke paa at gaae til Russerne?«

Da Falk ikke svarede herpaa, sagde Stenholt:

»Den, Du vil forsøge paa at glemme, er en Kvinde, ikke sandt?«

»Det er sandt,« sagde Falk.

»Jeg vil ikke udfritte Dig,« sagde Stenholt, »jeg havde forøvrigt ikke anet, at Du gik og bar paa en Kjærlighed.«

Der gik nogen Tid hen, Stenholt malede i Tavshed og kastede en Gang imellem et Blik paa sin Ven, der laa stille og saae tankefuld ud i Skoven. Da gav det et Ryk i Falk, han syntes at have taget en Beslutning, tændte en Cigar og sagde:

»Du skal erfare, hvad der har fremkaldt min fortvivlede Sindsstemning, og jeg vil begynde med Begyndelsen. Jeg er født ovre i Jylland, hvor min Fader var Præst, i mit syvende Aar fik han Kald i en af Sydsjællands smukkeste Egne. Det var et godt Kald, og han behøvede det; thi han havde to Sønner og tre Døtre at opdrage, jeg var den ældste; til mit fjortende Aar blev der holdt en Huslærer til os, derefter kom min yngre Broder og jeg ind paa Herlufsholm.

Min Fader var en troende Præst, som i Meget havde sluttet sig til den grundtvigske Retning. Allerede fra vi vare smaa, lærte vi Nordens Guder og dets Sagnhistorie at kjende, men først og fremmest lærte vi vor Kristendom. Det var Faders Ønske, at begge hans Sønner skulde være Præster. Min Moder var en stille, elskelig Kone, der med stor Sparsommelighed bestyrede sit Hus, hun havde en sund, praktisk Forstand og viste sig i verdslige Sager tidt klogere end Fader. Hun ordnede de fleste af hans Pengesager, og hans Indtægter gik gennem hendes Hænder. Præstegaardens Avl var forpagtet bort.

Min Broder, jeg og min ældste Søster levede i vor Barndom et fuldkomment Drømmeliv, vi mente, at Ellepigerne dandsede i Sommernatten ude i Skoven, at Troidene boede i Højene, og at Nissen puslede i vor Stald. Fader gjorde Intet for at modarbejde disse Drømme og Huslæreren heller ikke, det var en ganske ung theologisk Kandidat, som i Grundtvig saae en moderne Luther.

Da fik vi en Sommerferie Besøg af min Kusine Laura, hun var et Par Aar yngre end jeg. Hendes Fader var praktiserende Læge i Kjøbenhavn. Jeg blev hurtigt forelsket i den lille, kloge Pige, der snart blev husvant og lærte at tumle sig med os Andre i Mark og Skov. Efter en fjorten Dages Forløb begyndte der at komme fine Roser paa hendes blege Kinder, og det gjorde hende endnu smukkere end før. Hun sluttede sig efterhaanden nærmere til mig end til min Broder Frederik og min Søster Clara, og hun og jeg kunde ligge i Egnens smukke Skove og drømme vidunderlige Eventyr, Drømme om, at jeg

en Gang i fjerne Lande vandt et Kongerige og med stor Pragt kom seilende til Danmark for at hente hende, der skulde være min Dronning.

Saalænge vi vare Børn, drømte vi altid, at vi skulde leve sammen i Glands og Herlighed, jeg skulde bringe det til noget Stort, og hun skulde stige til Veirs ved min Side. Da jeg blev Student og kom til Kjøbenhavn, var jeg en daglig Gjæst i min Onkels Hus, han var min Faders Broder. Onkel Otto var en Modsætning til min Fader, han tog Livet, som det var, gik aldrig i Kirke, men havde Intet imod, at Andre gjorde det. Laura var nu bleven en voxen Dame, og da Faderen var Enkemand, havde hun faaet hans Hus at bestyre. Hendes Broder var ansat paa et Handelskontor i London.

Da hun og jeg vare blevne Voxne, var Forholdet mellem os naturligvis noget anderledes, end den Gang vi vare Børn, hun havde faaet Faderens Blik paa Livet, og det blev delt af hendes Omgangskreds. Jeg lagde Mærke til, at hun foretrak Medicinere og Jurister for Theologer, det bestemte mig til at opgive Theologien og blive Jurist. Det var naturligvis min Fader meget imod, men han lod mig have min Villie.

Laura vidste, at jeg var meget forelsket i hende; naar jeg henlede Talen paa vor Barndomstid og paa vore Drømme, spøjte hun dermed og sagde en Gang: »Vi drømte om, at Du skulde se at blive noget Stort, det første Skridt dertil vil være, at Du faaer en god Embedsexamen.« Jeg erkjendte at hun havde Ret, jeg læste flittigt, for et halvt Aar siden fik jeg min Examen, og saa ventede jeg, at Laura vilde

forlove sig med mig. Men hun trak sig mere og mere bort fra mig og mente en Dag, at det ikke var noget Stort at være Assistent i Finansministeriet, hvilket jeg var bleven.

Jeg mærkede, at hun var bleven greben af Ærgjerrighed, og havde jeg ikke selv været med til at fremkalde denne Djævel? Vi havde jo allerede fra Barndommen af vugget os i Storhedsdrømme, vi havde drømt om, at vort Land igjen skulde blive stort som i de gamle Dage, vi havde drømt om store Bedrifter, der skulde udføres af store Mænd, og jeg var en af disse; dette barnlige Storhedsvanvid havde afsat sine Spor i Lauras Sjæl trods hendes ellers ædruelige Blik paa Livet. Men at det skulde have faaet det Udslag, det har faaet, havde jeg ikke drømt om.

Hun er igaar bleven forlovet med Lieutenant Kammerjunker Schopper. Ha! ha! ha! hendes Storhed naaede ikke længere end til en Kammerjunker og tilmed maaske En, der er bleven det ved Grevinde Danners Protektion. En Kammerjunker! Laura, havde Du givet en ædel, højsindet Mand Fortrinet for mig, En af de Store i Aandens Verden, havde jeg fundet mig i min Skjæbne, men en Kammerjunker!«

»Har han Penge?«

»Ja, han skal være styrtende rig.«

»Saa har dog din Laura seet stort paa Livet; thi at være rig, Lieutenant og Kammerjunker det giver i vor Tid langt større Anseelse end at være Kunstner, Digter eller Videnskabsmand. Forsøg paa at overtrumfe din Kusine, gift Dig med en Pige, der

i Medgift bringer Dig dobbelt saa meget som Kammerjunkereren har.«

Falk sprang hurtigt op af Græsset og raabte:

»Jeg gifter mig aldrig med en Pige, der har Penge, nei, fy for Fanden!«

»Det er kjedeligt nok,« sagde Stenholt, »saa vil Du aldrig komme til at kjøbe et Maleri af mig.«

Ud paa Eftermiddagen blev Stenholt sulten og foreslog, at de skulde gaae hen og spise en Boeuf. Heri indvilligede Falk og fulgtes ad med sin Ven gjennem Skoven til Bellevue. Da Falk, efterat Maaltidet var endt, vilde sige Farvel, sagde Stenholt:

»Du maa ikke være alene, Du bør søge Selskab. Vi tage ind til Byen sammen, underveis kunne vi tale om, hvor vi skulle tilbringe Aftnen.«

»Jeg trænger til at være alene«, sagde Falk.

»Vist ikke, Du trænger til Adspredelse, ellers ærgrer Du Dig over din Kousine og Kammerjunkereren.«

»Jeg er en slagen Mand.«

»Aa Snak. Du maa rejse Dig efter Slaget. Du maa blive til noget Større end Kammerjunkereren.«

»Spot ikke. Jeg er en ensom Mand, og en saadan bliver aldrig til noget Stort. Det kan ogsaa være det Samme; thi det Store skal forgaae og glemmes lige saa godt som det Smaa.«

Gustav Falk boede i Studiestræde. Nogle Dage efter laa han paa sin Sofa og stirrede mørkt ud i Værelset, han havde faaet en Invitation til det Selskab, hvori Lauras Forlovelse skulde deklareres. Han vilde tilskrive sin Onkel, at han ikke saa sig i Stand til at komme, men hvormed skulde dette motiveres? Paa den anden Side havde han Lyst til at se Laura

og at vise hende, at hun var bleven ham aldeles ligegyldig, ja, at han foragtede hende. Men det gjorde han jo ikke, det var usandt, han elskede hende ligesaa højt som før, han var fortvivlet, frygtelig fortvivlet, og det vilde være ham umuligt at lade som han var ligegyldig, hvis han gik til Deklarationen.

Hans Bryst syntes at sammenpresse sig, han trængte til Luft, og besluttede at gaa en Tour paa Volden. I den svale Sommeraften var der mange Spadserende paa Byens smukkeste Spadseregang. Falk skænkede i Begyndelsen ikke de unge Piger med de store Krinoliner et Blik, efterhaanden bleve hans Tanker dog dragne hen paa Omverdenen, han nynnede det sidste Vers af Poul Møllers Vise:

»I den tavse Nat
Som en stor Dukat
Maanen stænker Guld paa alle Grene,
Ak de Skjønne svandt
Jo fra hver en Kant, —
Det er tungt, man skal gaae hjem alene.«

»Er De ogsaa ude at spadsere iaften?« lød en kvindelig Stemme i Falks Nærhed.

Han vendte sig til Siden og saae sin Værtinde og hendes Datter. Falk boede hos en Grosserer Jensen; hvori han var Grosserer, havde Falk aldrig kunnet blive klog paa, at han ikke gjorde mange Forretninger, var indlysende, thi han førte et saare tarveligt Hus, det bedste Værelse havde han lejet ud til Falk og beboede selv de tre andre. En Gang imellem havde han ønsket Falks Raad i et og andet juridisk Anliggende, hvorfor det næsten saae ud til, at han ogsaa befattede sig med Lommeprokurator-

forretninger. Han var af Mellemhøjde, tynd og meget livlig i sine Bevægelser, Ansigtet havde et halvt militærisk Udseende, og Øjnene fore uroligt omkring. Hans Kone var svagelig og saae lidende ud, Datteren Annette var en smuk, lyshaaret Pige, lidt fyldig og med et vindende Væsen. Det var hende, der nu havde tiltalt Falk.

»De seer daarlig ud, Hr. Kandidat,« mente Fru Jensen.

»Aa, jeg befinder mig vel«, sagde Falk. »Men det blev mig for varmt hjemme, jeg trængte til lidt frisk Luft, derfor gik jeg herop.«

»Jeg har hørt,« sagde Annette, »at Deres Kousine er bleven forlovet og har gjort et godt Parti.«

»Det har hun nok«, mente Falk.

»Fader har kjendt Grosserer Schopper, der er død for et Par Aar siden, han har efterladt sig en stor Formue, der tilfalder Sønnen, naar Moderen er død.«

»Det er jo heldigt for Sønnen,« sagde Falk.

»Vil De ikke følge Deres Kousines Exempel og snart forlove Dem?« spurgte Fru Jensen.

»Jeg!« udbrød Falk og lo bittert. »Nej, herpaa tænker jeg ikke.«

»Nu ja, De er ung endnu og har Tiden for Dem«, sagde Fruen.

Falk skiltes ved Østerport fra Moder og Datter og gik videre ud ad Toldboden til. De havde hele Tiden talt om Forlovelsen, ja, det var maaske et Hovedspørgsmaal for Familien at faae Datteren forlovet og gift, inden hun mistede sine Forældre og stod ene i Verden, men Falk fandt en slig Jagt efter en Kjæreste at være saare uskjon, ja fordømmelig.

og han kunde ikke overtale sig til at tro, at den smukke Annette higede efter at kaste sig bort til den første, den bedste Frier.

Alligevel, hans Tro paa Kvinden var bleven rokket, var det virkelig af sand, dyb Kjærlighed, at Laura havde taget Kammerjunkeren? Han troede det ikke, nej, nej, det var af daarlig Ærgjerrighed efter at brillere. Var Annette bedre end Laura? Hun havde større Grund til at ønske sig en Forsørger, men satte hun alligevel ikke Kjærlighed høiere end det prosaiske Forsørgelsesspørgsmaal? Var det da usandt, hvad Hostrup havde sunget:

»Blomsten hos os er den deilige Kvinde,
Frodigst hun groer i den nordiske Luft.«

Falk kunde umuligt tro, at det var usandt, nej, nej, Kvinden var og blev Idealet, hvortil Manden maatte se op, der gaves desværre Undtagelser, ja, ja, der gaves Undtagelser, og Laura var en af disse. Men hvis nu det Utrolige var Tilfældet, at hun elskede Kammerjunkeren, ja, man havde jo seet saa galt før, da havde Gustav Falk grundigt misforstaaet hendes Karakter, og var hun saa værd at eje? Nej, nej, hun hørte da ikke til de Kvinder, om hvem Hostrup synger:

»Hende vi elske, mens Hjærtet det slaær,
Hende vi prise, mens Læben formaaer.«

Havde han da virkelig taget fejl? Han havde Lyst til om muligt at faae det at vide, men det kunde kun ske ved at iagttage Laura. Om det end var ham imod, besluttede han at overvære Forlovelsesgildet.

Andet Kapitel.

Deklarationen.

Naar først Kjærlighedens Gjenstand giver Anledning til Reflektion, er det Tegn paa, at Hjertets Saar begynde at læges. Falk mødte til det store Selskab hos sin Onkel og traf her baade gamle Bekjendte og fremmede Ansigter, der hørte til Kammerjunkeren's Familie. Især lagde han Mærke til Fru Schopper, en ældre, meget fyldig Dame, der, naar hun gik over Gulvet, brystede sig og prustede som en kalkunsk Hane. Der var ogsaa en Kandidat Peter Herlig, som havde udgivet et Par Bind Digte og nogle æsthetiske Afhandlinger, der vare blevne roste af Dagspressen, hvorfor han ansaaes for at være en meget lovende Digter. Han kom i de bedste Selskaber og var paa Grund af sit sødlnadne Væsen meget yndet af Damerne. Fru Schoppers Yndlingspræst, Pastor Hjalte, var ogsaa tilstede ved denne højtidelige Lejlighed. Hver Gang, han prædikede, gik Fruen i Kirke, og hver Nytaarsdag sendte hun ham i en Konvolut 100 Rigsdaler, den samme Betaling, hendes Huslæge fik. Fruen blev derfor anset for at være en meget gudfrygtig Kone.

Gustav Falk havde hilst flygtigt og koldt paa Laura og maattet tage mod et Haandtryk af Kammerjunkeren. Nu stod han i en Vinduesfordybning og saae ud over Selskabet; ved hans Side saaes en ældre Læge med et skarpt, men velvilligt og gemytligt Ansigt og et Par livlige Øjne, bag de i Guld

indfattede Brillglas. Han var en god Ven af Falks Onkel, skjønt de i meget vare forskjellige. Professor Willerup var bekjendt for en Skjønaand og havde under et pseudonymt Navn skrevet Adskilligt, der dog ikke var af videre Værd. Han var politisk Oppositionsmand, og det hed sig, han skrev til »Folkets Nisse«, et Blad, som han anbefalede alle Mennesker at læse, og han gik gjerne med et Exemplar af Bladet i Lommen.

»Flere fremmede Ansigter her iaften«, sagde han til Falk, »hvem skal De have tilbords?«

»Jeg veed det ikke.«

»Det gaaer mig ligesaa. Hm, der er Pastor Hjalte, han er Grundtvigianer ligesom Deres Fader. Har De nylig hørt hjemmefra?«

»Ja, de have det godt.«

»Er deres Broder Studenten ikke her iaften?«

»Nei, han er hjemme i Sommerferien.«

»Meget fornuftigt af ham. Jeg vil ogsaa tage mig en lille Ferie, jeg vil til et tydsk Bad.«

»Hør Professor«, sagde Falks Onkel til Professorens, »De maa tage Deres Veninde Fru Petersen tilbords.«

»Med Fornøjelse,« var Svaret.

»Og Du, Gustav, maa tage Frøken Schmidt tilbords.«

»Jeg kjender hende ikke.«

»Det er sandt, kom, saa skal jeg forestille Dig for hende, det er Fru Schoppers Søsterdatter.«

Doktor Falk tog sin Brodersøn med sig og forestillede ham for en Frøken paa nogle og tyve Aar. Hun havde et opvakt Ansigt, der var omrammet af

et sort, fyldigt Haar, de smukke Øjenbryn hvævede sig over et Par brune, livlige Øjne, Næsen var lidt kroget, og Frøkenen lignede noget en Jødinde. Gustav bukkede, bød hende Armen og førte hende tilbords. Deres Plads var ved den modsatte Bordende af den, hvorved de Forlovede sad. Det kostede Damerne med de store Krinoliner Ulejlighed at faae sig arrangeret ved Bordet, de maatte forskjellige Gange give Krinolinen et Tryk, ikke desto mindre kunde det ikke forhindres, at Staalferene generede Herrernes Ben. Ved sin anden Side havde Gustav en yngre Frue, der var gift med en Auditør Bolt, han kjendte baade hende og hendes Mand.

Suppen blev nu serveret, Alle talte endnu sagte, næsten hviskende, undtagen Professor Willerup, der henkastede en Bemærkning snart til Denne og snart til Hin og lo høit. Dr. Falk havde naturligvis Fru Schopper tilbords, hun saae ud over Selskabet med en Mine, som vilde hun sige, at hun slet ikke vilde forundre sig, om Nogen vilde titulere hende »Deres Naade.« De Nyforlovede hviskede ivrigt sammen, og Laura lo og var saare fornøjet. Det begyndte at koge i Gustav, han nedskyllede hurtigt et stort Glas Rødvin. Efterat hans Dame havde spist sin Suppe, spurgte hun Gustav:

»Hvem er den ældre Herre med Guldbillerne, han, som leer?«

»Det er Professor Willerup.«

»Den udmærkede Læge. Jeg har hørt ham om-tale, ja, jeg har ogsaa læst et større episk Digt, han har skrevet, men det tiltalte mig ikke.«

Hermed var Begyndelsen gjort til en æsthetisk

Passiar mellem Gustav og Frøknen, og den havnede naturligvis ved Theatret. Den Gang vare Skuespillerne maaske endnu mere end senere Dagens Løver, og da Gustav kjendte flere Skuespillere og Skuespillerinder, maatte han fortælle sin Borddame, hvad han vidste om dem. Han fandt, at hun var ganske interessant at tale med, og da Fru Bolt ogsaa blandede sig i Konversationen, fik Gustav ikke Lejlighed til vedblivende at iagttage de Nyforlovede.

Ved Stegen udbragte Gustavs Onkel i faa og hjertelige Ord de Nyforlovedes Skaal og ønskede dem Held og Lykke. Kort efter bankede Pastor Hjalte paa sit Glas og reiste sig. Han var en kraftigt bygget, firskaaren Mand, snarere under end over Mellemhøjde, den største Del af Ansigtet var skjult af et stort, graasprængt Skjæg, han lignede mere en gammel Herregaardsskytte end en Præst og havde været frivillig med i 1848—50.

»Som en Ven af Familien Schopper,« begyndte han, »vil jeg tillade mig at føje nogle rimfri Ord til Dr. Falks Tale, de skulde helst have været talte paa Vers, men jeg hører ikke til dem, der kan spille paa Guldharpe. Jeg søger derfor Hjælp hos Biskop Grundtvig, der synger:

»I Nordens Hjertekamre
Endnu er Tønder Guld
Og deilige smaa Hamre,
Som Jætter slaae omkuld.

I Nordens Fruerbure
End fagre Vugger gaee,
Der blinke og der lure
End klare Øine blaae.«

Jeg tør vel sige, at det er et Par smaa Guldhjertes, som her have fundet hinanden, og derfor holde vi Fest idag, og deres Kjærlighed er de dejlige smaa Hamre, hvormed de skulle slaae Livets Jætter omkuld. Ja, de have fundet hinanden, det er gaaet hendes Guldhjerte, som der staaer i den svenske Folkevise:

Sälla Tid, när jag blev sjuttan år,
Solen sken, göken gol, och det var vår,
Alt var skönt, jorden grön, himlen blaa,
Men likväl feltes mig noget ändå.

Guldhjertet fattedes Noget, og det var et mandligt og mandigt Guldhjerte, men det blev fundet, og nu synger hun glad:

»Och siden så har
Jag också en vän så dugtig, så rar,
Hans hjärte jag har,
Ty jag är en nordisk flicka.«

Ja, hun er en nordisk Kvinde, og han en nordisk Mand, der bærer Sværd, som han vil bruge mod de tydske Jætter, naar de komme. Men her i Højnorden vil han blive en Pryd for den snevrere Kreds, hvori han færdes, han vil komme til at lyse som et Forbillede for alle Ægtemænd, og da jeg nu har anført baade danske og svenske Vers, vil jeg, for at Norge ikke skal føle sig tilsidesat, ogsaa anføre et norsk. Jeg tvivler ikke om, at Kammerjunker Schopper, naar han en Gang bliver gift, vil komme til at synges:

»Aa kjøre hvad dem kjøre vil,
De kjører Kjærringen mi eia;
Hu er saa god, hu er saa snill
De kan vist aldrig bli' leia a.

De røde Roser aa de Øine blaa,
 Mi eia Kjærring holder je maa,
 Naa har je faat Den, je vil ha,
 Naa er de morosomt aa leva.«

»Ja morsomt er det at leve, naar man faaer den, man vil have, eller som Grundtvig synger: »Det er saa yndigt at følges ad for To, som gjerne vil sammen være.« Lader os da drikke paa et godt Følgeskab, lader os ønske de Unge, at de maae overvinde alle Jætter, som vil rane Guldet i deres Hjertekamre.«

De Nyforlovedes Skaal blev drukken paany.

Fru Schopper havde i stille Andagt og med foldede Hænder hørt paa Præstens Tale. Gustav havde en Gang imellem maattet trække paa Smilebaandet, og ved at kaste sit Blik over til den modsatte Side af Bordet, fik han der Øje paa en ung Dame, der holdt sit Lommetørklæde for Munden, for ikke at komme til at le højt, især trak hendes Legeme sig konvulsivisk sammen, da Præsten med en vis Pathos talte om at kjøre »Kjærringen mi eia.« Gustavs og hendes Øine mødtes, og der kom en Slags hemmelig Forstaaelse mellem dem; de havde Begge Lyst til at le, men turde ikke. Da hun havde taget Lommetørklædet bort fra Munden, saae Gustav, at det var en allerkjæreste lille Mund, der hørte til et smukt, lattermildt Ansigt. Gustav spurgte sin Borddame:

»Kjender De den unge Dame, der sidder lige overfor os?«

»Det er min Søster Ebba,« var Svaret. »De har velsagtens ogsaa lagt Mærke til, hvor upassende

hun opførte sig, da Pastor Hjalte talte? Jeg skal tage hende ordentlig i Skole derfor?»

»Gjør ikke det, Frøken,« bad Gustav. »Jeg tilstaaer, at jeg har været hendes Medskyldige, jeg maatte virkelig et Par Gange trække paa Smilebaandet, da Præsten talte.«

»Det forundrer mig, jeg fandt, han talte godt. Men De er maaske ikke Grundtvigianer som jeg?»

»Min Fader er Grundtvigianer, min Broder, som studerer Theologi, er det Samme, men jeg — ja, jeg er det med Modifikation.«

»Det ere alle Jurister,« sagde hun. »De hører naturligvis til »Dagbladets« Side og har ikke forarget Dem over, hvad Birke-Riis har skrevet i dette Blad.«

»Jeg maa tilstaae, at jeg har moret mig. Jeg morer mig altid over en god Karrikatur. Deres Søster seer over til os, maaske mener hun, vi tale om hende, desværre er jeg ikke forestillet, ellers vilde jeg drikke et Glas med hende.«

»Aa, hun er et Barn endnu, kun atten Aar, hende gjør man ikke Omstændigheder med, jeg nikker over til hende, saa kan De gjøre det Samme og drikke af Deres Glas, det er ogsaa en Præsentation.«

Saaledes skete det, Ebba nikkede leende over til sin Søster, men da hun saae, at Gustav ogsaa nikkede og hævede sit Glas og drak det ud, betænkte hun sig et Øjeblik, rødmede let, tog ogsaa sit Glas og drak det ud.

»Hende maa jeg tale med efter Bordet,« tænkte Gustav.

Nu rejste Prof. Willerup sig, bankede paa sit Glas, pudsede sin Næse og rettede paa sine Brillor.

Derefter kastede han et velvilligt Blik paa Selskabet og begyndte saaledes:

»Det er med nogen Overvindelse, jeg tager Ordet efter en saa bekjendt Taler som Pastor Hjalte og overfor de nye Ansigter, her ere tilstede. Overfor kjendte Ansigter har jeg mere Mod til at tale, det gjør ikke Noget, om Munden gaaer istaa, de vide, at Meningene er den bedste. Men jeg haaber, at de nye Ansigter, jeg seer her iaften, snart for mig skulle blive kjendte Ansigter, og for at fremskynde dette, er det, jeg har rejst mig, og jeg benytter herved Lejligheden til at forestille mig selv for Selskabet.

Livet er i Grunden lige saa eventyrligt i vore Dage som i ældre Tider. Der gik nu for en Maanedstid siden Fru Schopper og jeg forbi hinanden paa Østergade, uden at vi havde Begreb om hinandens Existens, der gik min unge Ven Gustav Falk op i sit Ministerium uden at ane, at han skulde faae en saa elskværdig Borddame, som han har iaften, der levede Pastor Hjalte i Uvidenhed om, at han i denne hyggelige Stue skulde komme til at holde en Tale paa Dansk, Norsk og Svensk, og min Ven Dr. Falk gik til sine Patienter uden at tænke paa et Deklarationsgilde, men saa blev hans Datter forlovet, enhver Forlovelse er i og for sig et Eventyr, og saa førtes vi sammen, der aldrig havde kjendt hinanden før. Er det ikke som et lille Eventyr, og kan det muligvis ikke føre til nye Eventyr? Iaften er Frøken Laura og Kammerjunkeren Eventyrets Helt og Heltinde, de have Hovedrollerne, vi Andre større eller mindre Biroller. Jeg vil tillade mig at ønske, at Eventyret for os Alle maa faae fornyet Tiltrækning derved,

at de kjendte Ansigter og de nye Ansigter maae finde ret Behag i hinanden. Et Leve for de nye Ansigter.«

Professor Willerups Tale gav Gustav Anledning til at klinke med sin Borddame og nikke til hendes Søster, der blev nu holdt flere Taler, men Peter Herlig taug, han kjendte sin Begrændsning, han var kun en daarlig Taler og vilde ikke sætte sin Anseelse paa Spil. Naar det unge Par skulde have Bryllup, mente han sig at være selvskreven til at skrive Sangen til Brudeparret. Gustav, som havde sat sig tilbords i en vis bitter og elegisk Stemning, blev efterhaanden oprømt. Han fandt meget Behag i sin Borddame og især i hendes Søster, han spurgte:

»Er Deres Fader ikke her iaften?«

»Jo, baade Fader og Moder ere her,« Frøken Schmidt viste ham en Herre, som sad paa samme Side af Bordet som de, Gustav kunde ikke rigtigt see ham, men han erindrede ham fra før, man gik tilbords. Det var en lille, tyk, gemytligt udseende Mand; hans Kone sad skraas overfor dem, og Gustav sagde til sin Borddame:

»Hvor De ligner Deres Moder.«

»Det sige Alle,« svarede hun, »og min Søster har mere Lighed med Fader.«

»Maa jeg spørge Dem, om han er Grosserer?«

»Nej, han er Brygger.«

»Og der er ingen Broder af Dem tilstede her iaften?«

»Jo der er, han sidder paa samme Side som vi, han hedder Carl og er Civilingeniør. Ja, nu kjender De hele Familien.«

»Det vil sige, jeg kjender kun Dem, men er hele

Familien saa elskværdig som De er, har jeg Lyst til at gjøre dens nærmere Bekjendtskab.«

»De forstaaer at sige Komplimenter,« sagde Frøkenen og rødmede let, »maa jeg takke paa egne og Familiens Vegne.«

Stemningen blev meget oprømt overalt, og da man endelig rejste sig fra Bordet, spurgte Professor Willerup:

»Skal Ungdommen ikke have sig en Dands?«

»Jeg tager tidligt tilbage til mit Landsted«, sagde Fru Schopper.« Fruen laa hver Sommer paa Landet i Taarbæk.

»Aa, en Timestid kan vi vel nok tilstaae Ungdommen,« sagde Dr. Falk.

Mens der i Dagligstuen blev drukket Kaffe, blev Spisestuen ryddet og gjort i Stand til at dandse i, Fru Boldt tilbød sig at spille nogen Tid for de Dandsende.

»Og jeg skal løse Dem af,« sagde den ældste Frøken Schmidt.

Gustav gik strax hen til Frøken Ebba og spurgte, om han maatte dandse med hende.

»Det maa De gjerne,« sagde hun. »Ja, min Søster har vel sagt Dem, hvem jeg er, men hvem er De?«

»Jeg er Frøken Falks Fætter, Kandidat Falk.«

Hun var livlig og munter, og Vinen havde gjort Gustav oprømt. De lo Begge højt og skyndte sig glade og fornøjede ind til Dandsen, da den begyndte.

»Man siger, at i Vinen er Glemsel,« sagde Gustav til sig selv, »jeg begynder at tro det.«

Han vidste ikke, at endnu mere end Vinen havde

Ebbas muntre Skjemt sat ham i godt Humør. Laura kom hen og inklinerede for ham.

»Det glæder mig at se Dig i saa godt Humør iaften,« sagde hun.

»Det glæder mig selv. Jeg har til idag været i fortvivlet Humør, og jeg bliver det imorgen igjen.«

»Hvorfor det?« spurgte hun.

»Hvor kan Du spørge? Jeg behøver vel ikke at sige Dig det,« sagde han bittert.

»Nej, nej, jeg vil Intet have at vide. Hvad kan jeg gjøre for, at Du har hengivet Dig til Illusioner?«

»Jeg vil ikke svare Dig. Det kunde dog være, at Du en Gang kom til at fortryde, at . . . at . . .«

»Behold endelig dit gode Humør, mit skal Du ikke forstyrre.«

Han førte hende tilbage til hendes Plads, da han atter stod ved Siden af Ebba, sagde hun:

»Hvor De er kommen til at se alvorlig ud, De kan maaske ikke taale at dandse?«

»Jo jeg kan,« sagde han og lo atter, »især naar jeg skal dandse med Dem, De dandser saa fortrinligt.«

»Aa, kom ikke med Komplimenter.«

»Noget Lignende sagde Deres Søster til mig før. Hvad er i Grunden en Kompliment?«

»En uægte Diamant, en uægte Aandriched.«

»Tak, mange Tak, Frøken Ebba.«

»Jeg har ved Gud ikke villet fornærme Dem, det maa De endelig ikke tro.«

Denne Samtale med Ebba, forhindrede Gustav i at tænke paa sit Ordskifte med Laura. Efter at have dandset med Ebba, dandsede han med hendes Søster Josefine. I Pauserne blev han forestillet for Bryggeren,

dennes Kone og Sønnen Carl. Professor Willerup fik ham draget ind i en kort Samtale med Fru Schopper, der inviterede Gustav til at besøge sig i Taarbæk.

»Nu ere vi jo komne i Familie,« sagde hun, »og jeg seer saa gjerne min Familie hos mig.«

Gustav følte Trang til at gaae sig en længere Tour, da han i den stille Sommeraften vandrede hjem gjennem de snevre Gader med den beklumrede Luft. Han kom ud gjennem Nørrebro's Gab, hvorover den Jernbro laa, som nu ligger i Ørstedsparken; den Gang var Glaciet endnu ikke bebygget, og en Lindeallee løb paa hver Side af Vejen til Søerne. Vejret var varmt og lummert, og Blodet rullede hastigt i Gustavs Aarer efter Vinen og Dandsen.

Hans Tanker kunde ikke løsrive sig fra Laura, hun var nu en Andens. I sin Samtale havde hun talt om, at Gustav havde hengivet sig til Illusioner, men levede hun ikke selv i en Illusion, vilde hun blive lykkelig med Kammerjunkeren? Gustav havde ved sin Ankomst vexlet Haandtryk med ham, men ikke hele Aftenen talt med ham; Schopper saae ud til at være en godmodig, skikkelig, men indbildsk Person, han havde neppe højere Interesser, det havde Laura, vilde hun miste dem i sit Ægteskab, eller vilde hun bevare dem og derved faae Øjet op for, at hun og Schopper ikke kunde føre et Liv sammen i dette Ords bedste Betydning, et Liv, hvori to Sjæle sammensmeltede til een?

Gustav var Idealist, han saae i Kvinden et højere Væsen, han havde seet et saadant i Laura, men nu gjorde han det ikke mere. »Men hvorfor da vedblive at fortvivle,« udbød han. »Min Kjærlighed maa

bekæmpes. Jeg tænkte ikke paa den iaften, da jeg dandsede med Ebba.«

Hans Tanker dvælede nu ved den unge Pige, hvis Bekjendtskab han havde gjort. Hun var saa ligefrem og fængslende, hun syntes at tage sig Verden let, ikke at ane Livets Alvor. Da lo Gustav ved sig selv, at tænke paa, at en ung Pige skulde beskjæftige sig med Livets Alvor, naar hun dandsede, det var taabeligt. Og havde hendes muntre Tale ikke bragt ham til for en Tid at glemme Livets Alvor? Vilde han ikke være glad ved en Gang igjen at kunne fornye denne Samtale?

Han var, uden at tænke derpaa, drejet om ad Kjærlighedsstien, der førte til Vesterport. Stjernerne spejlede sig i den stille Peblingsø. Han syntes, at der var kommet ligesom en Smule mere Ro i hans Sind, og det var Ebbas Billede, som havde bevirket det. Snart mødte han det ene og snart det andet elskende Par, og de faa Bænke, der fandtes paa Stien, vare optagne af saadanne. Luften var svanger med Vellyst. Han følte sig ilde berørt ved at være Vidne til disse Kys og overdrevent ømme Ord paa alfar Vej, og han skyndte sig med at komme til Stiens Ende. Her paa Ladegaardsvejen mødte han et elskende Par, der blev forfulgt af en ung Mand.

»De har taget hende fra mig,« raabte Manden, »Line, vil Du slippe hans Arm!«

Ingen af dem svarede, men skyndte sig ind ad Byen til.

»Line,« vedblev Forfølgeren, »vi To have længe kjendt hinanden. Jeg skal tilgive Dig, Du har ladet Dig bedaare.«

Intet Svar.

»Naa, saa Du vil holde mig for Nar?«

Han foer ind paa hendes Ledslager og slog ham, denne satte sig til Modvæрге, og Line raabte paa Politi.

Gustav spurgte sig selv, om han skulde blande sig i denne Strid, men besluttede ikke at gjøre det. For hvem skulde han tage Parti? For ham, Line havde forladt, men saa blev Line bedrøvet, hun holdt mere af den Anden. Og var Line værd, at man gjorde Noget for hende?

Da saaes der et sarkastisk Smil om hans Mund, han kom til at tænke paa sin egen Situation, her mødte han den i al sin folkelige Simpelhed. Han havde paa en Maade bebrejdet Laura, at hun gik med en Anden under Armen; havde han og Schopper hørt til Samfundets bredere Lag, hvo veed, om der ikke var bleven opført en lignende Scene som den, han nys havde været Vidne til. Men naar Line havde forladt den Ene for den Andens Skyld, hvad kunde det da vel nytte at forlange, at hun skulde gjøre det om igjen? Hun gjorde det ikke, selv om hendes første Kjæreste bankede hendes anden nok saa Meget, og det var endda ikke sikkert, om den Anden ikke var den Stærkeste, og den Første hentede sig en Dragt Prygl.

Gustav begyndte at filosofere, alt, som han bevægede sig ad den Sti over Volden, der her førte ind til Teglggaardstræde. Og han kom til det Resultat, at han ingenlunde mere vilde lade hende mærke, at han elskede hende, han vilde vise hende et ligegyldigt Ansigt. »Jeg vil ikke,» sagde han, »ligne Fyren, der iaften forfulgte Line og hendes nye Kjæreste.«

Han syntes, han ligesom aandede lettere, men kunde dog ikke lade være med at nynne: »Det er tungt, man skal gaae hjem alene.«

Tredie Kapitel.

Nye Paavirkninger.

Nogle Dage efter var det Gustavs 25-aarige Fødselsdag. Han blev om Morgenen vækket ved, at der blev talt højt udenfor hans Dør, der laa ud til Trappegangen, og han hørte sit Navn blive nævnt. »Det er vel bedst, jeg staaer op,« tænkte han og sprang ud af Sengen. Nu bankedes der paa hans Dør. »Kom ind!« raabte han, og ind traadte et Bybud med en stor Bouket. »Hvem mon det kan være fra?« spurgte Gustav sig selv, gav Bybudet Drikkepenge og lod ham gaae. Med Bouketten fulgte to Visitkort, paa det Ene stod: Laura Falk, paa det Andet: Bernhard Schopper, Lieutenant, Kammerjunker. Han kastede forbittret Visitkortene paa sit Skrivebord og sagde: »Skal denne Forlovelse følge mig fra Morgenstunden?«

Det kunde ikke nægtes, at Bouketten var smuk. Han betragtede den, og Værelset fyldtes af Rosenduft.

»Hun har altid erindret min Fødselsdag,« tænkte Gustav. »Den falder i Sommerferien, og den tilbragte hun i Præstegaarden. Hun længtes en Gang lige saa meget efter den som jeg; vi fik Chokolade og Kringler, som Moder i Dagens Anledning havde bagt, og

til Middag Lammesteg og Rødgrød. Det var fornøjelige Dage, men det er saa længe siden. — Hun har ogsaa husket Dagen denne Gang, men hun gratulerer mig ikke alene, hun har taget ham med. Det er Veninden, der gratulerer. Nu ja, naar det ikke kan være anderledes. Men hvor bliver min The af?»

Gustav havde under denne Enetale klædt sig paa. Han fik om Morgenen The hos sin Vært, og den blev ham bragt af Fruen, men i de sidste Dage havde Datteren bragt den ind; thi, sagde hun, hendes Moder var ikke rigtig rask. Endelig blev der banket paa Døren, og Annette traadte i en klædelig Morgenragt ind med Theen. Paa Bakken laa en Bouket.

»Maa jeg gratulere Dem til Deres Fødselsdag, Hr. Falk?» sagde hun og overrakte ham Bouketten.

»Tak,« svarede han, »men hvorledes har De kunnet erfare, det var min Fødselsdag?»

»Jo, af Bybudet, der for lidt siden kom med Bouketten, og saa løb jeg strax efter en Bouket til Dem, den er vel ikke saa kjøn, som den der ligger, og som de snarest muligt bør sætte i Vand, men det er kommet af Hastværket, havde jeg blot i Forvejen vidst . . .«

»Bouketten er smuk, De behøver ikke at gjøre Undskyldninger.«

»Næste Aar skal Bouketten blive bedre,« sagde hun.

»Næste Aar, hvo veed, hvor man er til næste Aar?»

»De vil da ikke flytte?» udbrød Annette bestyrtet.

»Nej, det tænker jeg ikke paa, det var blot en almindelig Bemærkning, jeg gjorde.«

»For vi holde Allesammen saa meget af Dem!« udbrød hun.

»Ogsaa De?» spurgte han.

»Ogsaa jeg!» sagde hun og rødmede.

»Hun blev forlegen, og Gustav blev det Samme, det lød jo, som om hun vilde sige: »Fri til mig, og jeg tager Dig.« Postbudet bankede heldigvis i det Samme paa Døren og bragte Gustav en Del Breve.

»Nu vil jeg gaae,« sagde Annette, »jeg frygter for, at Deres The er bleven kold, skynd Dem at drikke den.«

Gustavs The var ganske vist bleven kold, men herpaa tænkte han ikke, han hastede med at aabne Brevene fra Hjemmet. Der var Brev fra hans Fader, hans Moder, hans Broder Frederik, hans Søster Clara og hans to yngre Søskende Thyra og Rigmor. De indeholdt alle de bedste og varmeste Ønsker for hans Fremtids Vel.

»Gud være lovet, at jeg ikke staaer ene i Verden,« tænkte han.

Der var en Yttring i Faderens Brev, der gav ham en Del at tænke paa. Bladene havde allerede rygtevis omtalt Sagen, det var, at der om kort Tid skulde oprettes extraordinære Rekrutskoler; hvis det skete, vilde Gustav blive indkaldt til Soldat. Han havde i sin Tid for sin Examens Skyld bedt om Udsættelse til sit 25 Aar, han havde derefter trukket sig fri, men Numret var ikke højt nok til, at han nu ikke vilde blive indkaldt.

Faderen havde skrevet til sin Søn og opmuntret ham; skulde der komme Krig, var det jo bedre at være med end at sidde hjemme som Bænkebider. Biskop Grundtvig havde i sidste Krig havt den Glæde at have to Sønner med. Der var ingen Tvivl om,

at Sejren vilde blive de Danskes, de danske Løver levede endnu og tørstede efter et nyt Fredericiaslag. Aldrig vilde den preussiske Ørn komme til at flyve over Dannevirkeveld; der sade to Dronninger, Thyra og Margrethe Sprænghest, paa Vagt, og de vilde være vor lille Hærs Skytsgudinder. Og, hvor ophøjet og smukt vilde det ikke være, om den nye Broderpagt mellem Danmark, Norge og Sverrig fik sin Bloddaab ved Dannevirke? Den svensk-norske Alliance var jo saa godt som afsluttet.

Dette og meget Mere skrev Pastor Falk til sin Søn.

Gustav indrømmede Sandheden af, hvad Faderen skrev, men følte dog Ulyst til at trække i Kongens Tøj, der var jo ikke Tale om Krig endnu, men om en Rekrutskole. Han havde saa ofte ved Studenter- og Kunstnergilderne talt om at slaaes til sidste Mand, men han havde slet ikke tænkt paa, at for at kunne slaaes, maatte man lære at slaaes. Det var ikke behageligt at maatte gaae i Skole paany og lære at exercere, en saadan Skole skulde være meget anstrengende og i flere Henseender ubehagelig. Gustavs krigerske Begejstring dalede i dette Øjeblik adskillige Grader.

I Claras Brev stod, at hun havde ventet, at Laura var bleven forlovet med en ganske Anden end den, hun havde faaet. Det var tydeligt, hun mente, at der vilde være blevet et Par af Broderen og Kousinen, og at hun følte sig skuffet over, at det ikke var sket.

Naar Gustav om Morgenen gik ud, afleverede han Nøglen til sin Lejlighed til Værtinden, for at hans Stue kunde blive gjort ren, medens han var paa

Kontoret. Dette skete ogsaa den Morgen. Annette tog imod Nøglen, og Gustav sagde:

»Farvel Frøken, De sætter nok mine Blomster i Vand og glem ikke Deres egen Bouket.«

Hun smilede og lovede ikke at glemme Noget.

Han gik nu paa sit Konditori for at spise Frokost, og her saae han af Bladene, at han vilde blive indkaldt til at gjøre Tjeneste.

»Tak, det er en behagelig Fødselsdagspresent,« mumlede han.

Dagen hengled for ham som enhver anden Dag. Paa Vejen hjem fra den Restauration, hvor han plejede at spise til Middag, mødte han Stenholt, til hvem han sagde: »Gaa med mig hjem og ryg en Cigar.«

Hertil var Kunstneren strax villig.

»Hvordan gaaer det Dig ellers?« spurgte Stenholt og saae skarpt paa Gustav.

»Aa jo. Jeg maa see at finde mig i det, der er sket.«

»Det er fornuftigt af Dig. Da jeg ude i Dyrehaven hørte, hvor voldsomt Du tog paa Vej, tænkte jeg, at det neppe vilde kunne vare længe ved. Det er værre, naar Sorgen ikke kan faae Luft. Har Du seet hende siden?«

Gustav bejaede det og fortalte derefter, at han skulde indkaldes til Soldat.

»Saa er det et Held, at Du ikke har forlovet Dig,« mente Stenholt. »Faae vi Krig, maa man helst hverken være gift eller forlovet. — Ja, jeg kommer ikke med, for jeg blev kasseret.«

»Gratulerer.«

De vare nu ved Gustavs Hjem, da han aabnede

Døren, saae han, at ikke alene Bouketterne vare satte i smukke, smaa Vaser, men ogsaa hans Skrivebord var smykket med Blomster.

»Hvad skal disse Blomster betyde?« spurgte Stenholt.

»At det er min Fødselsdag.«

»Maa jeg gratulere Dig. Hvem har pyntet saa smukt op?«

»Sandsynligvis Frøken Annette, Værtindens Datter.«

»Det er kjønt gjort af hende. Er hun smuk?«

»Det vil jeg ikke nægte.«

»Tag Dig iagt, Falk.«

»En Anden lever i mine Tanker,« svarede Gustav helt vemodig.

»Naar Hjertet en Gang er kommet i stærk Bevægelse, er det lettere tilgængeligt for nye erotiske Indtryk end ellers. Hvilken smuk Bouket, hvem har Du faaet den af?«

»Af hende, jeg elsker, af Laura.«

Gustav fortalte, paa hvad Maade han havde faaet Bouketten.

»Og den mindre Bouket?«

»Fra Annette.«

»Laura og Annette. Jeg har aldrig set nogen af dem.«

I det Samme bankedes der paa Døren. Annette traadte ind med et Brev og sagde:

»Hr. Falk, dette Brev har Postbudet bragt, mens De var borte.«

»Tak,« svarede Falk, og Annette gik.

»Var det Annette?« spurgte Stenholt.

»Ja.«

»Det var en smuk Pige, hvilke milde Øjne hun har! Hun har Anlæg til at blive fed, og det vil klæde hende.«

Gustav havde aabnet Brevet, det var en Indbydelse fra Fru Schopper til en Fest, der om faa Dage skulde afholdes paa hendes Landsted til Ære for de Nyforlovede.

»Jeg modtager neppe denne Indbydelse,« sagde han til Stenholt og fortalte ham, hvad Brevet angik.

»Det skulde Du dog,« mente Maleren. »Nu skal Du snart i Tjenesten, mor Dig da forinden.«

»Men Du veed . . .«

»Du var med til din Onkels Fest for de Nyforlovede, saa kan Du godt gaae med til denne.«

»Ja, jeg vil betænke mig derpaa.«

For Gustavs Øjne stod Billedet af Ebba, hende vilde han ganske vist træffe der, han længtes efter at tale med den muntre Pige, og desuden var her Lejlighed til at takke Laura og hendes Kjæreste for Bouketten.

Om Aftenen besøgte Gustav og Stenholt en Beværtningshave paa Kastelsvejen, hvor Kunstnere og deres Bekjendte havde sat hinanden Stevne en bestemt Aften om Ugen, og hvor der i Reglen blev drukket en Bolle Punsch i det Frie. Saaledes ogsaa den Aften; ved Bollen udbragte Stenholt Gustavs Skaal og fortalte samtidigt, at Fødselsdagsbarnet skulde indvie sit nye Aar med at være Soldat. Dette gav Anledning til, at Selskabet sang den i de Aar populære Sang: »Nu skal vi nok atter med Preusserne slaaes.« Derefter fik en Billedhugger Holmgang Ordet; han

havde opholdt sig i længere Tid i Rom, og det var hans Specialitet ved alle Lejligheder at udbringe en Skaal for Garibaldi. Det gjorde han da ogsaa den Aften og ønskede, at vi til næste Krig maatte finde en Hærfører som Garibaldi.

Nu rejste Gustav sig, takkede for den før udbragte Skaal og sagde dernæst, at det vilde være tvivlsomt, om vi fandt en Garibaldi, men heldigvis havde vi en Cavour, Hall kaldtes ikke med Urette Nordens Cavour, et Leve for ham. En Del protesterede mod at drikke denne Skaal med og blev siddende. Gustav saae forarget paa dem, han var fast overbevist om, at Hall var Verdens første Statsmand, der vel skulde vide at føre det danske Statskib i en sikker Havn. Han vidste ikke, at der i større og større Kredse dannede sig en Opposition mod Hall og det national-liberale Parti; det var en endnu mere ultra-national Retning i Folket, og »Bondevennerne« sluttede sig til den, for at komme Hall tillivs.

Gustavs Skaal gav Anledning til en Del Diskussion, en ny Bolle kom, og Hovederne bleve hede. Holmgang sprang op paa en Bænk, lovede højtideligt, at han vilde gaae frivilligt med, hvis Krigen skulde udbryde, og talte om at kæmpe til sidste Mand.

»Ja, ja, vi gaae frivilligt med,« sagde Flere.

Gustav tog paany Ordet og forsvarede Hall, men blev afbrudt af Raabet:

»Vi ere kjede af Professorerne.«

Ungdommen har altid Lyst til at opponere, en ny Ungdom siden 1848 var voxet op, berust af Sejrens store Minder, for den var Danmarks nationale Kamp Hovedsagen, og det mere og mere mægtige

grundtvigianske Parti var enigt med Ungdommen om, at vi ikke burde frygte for at udfordre Tydskland, da en Dansk mageligt kunde tage det op med tre Tydskere, desuden mente de, at »Vor Herre ikke kunde undvære Danmark.«

Den modsatte Side, Helstatspartiet, havde ingen Tilhængere i Folket; det national-liberale Parti havde faaet det lagt grundigt for Had, og hertil kom, at Partiet havde gjort sig skyldigt i den taktiske Fejl at lade sit Hovedorgan »Flyveposten« gaae fallit. At slutte sig til dette Parti, vilde for en Mand have været den rene Ødelæggelse, han vilde være kommen til at staa alene. Partiet var i 1863, tildels ved egen Skyld, lamslaet.

Da Gustav sent paa Aftenen kom hjem, var han ærgerlig tilmode over den Opposition, han havde fundet mod Regeringen, der for ham var den bedste af alle Regeringer, det havde han jo lært fra den første Dag, han satte sin Fod i »Studenterforeningen«. »Dagbladet« var hans Yndlingsblad, »Fædrelandet« behagede ham derimod ikke saa meget; vel, mente han, var Carl Ploug en fortrinlig Digter, men han var undertiden altfor grov mod Ministeriet og bebrejdede det, at det forsømte vort Forsvarsvæsen.

Gustav tog ud til Fru Schoppers Fest for de Nyforlovede, og traf der omtrent de samme Personer som hos sin Onkel. Han hilste paa Fru Schopper og takkede hendes Søn og Laura for den smukke Bouket.

»Laura taler ofte om sin Onkels Præstegaard,« sagde Kammerjunkeren, »hun fortæller, at hun der har tilbragt nogle af sit Livs behageligste Timer.«

»Det skal jeg ikke nægte,« sagde Laura, »og jeg længes efter Onkel og Tante og Clara.«

»Hvorfor tager Du ikke ned og besøger dem?« spurgte Gustav.

»Nu er jeg forlovet,« sagde Laura.

»Jeg indser ikke, det er nogen Grund til, ikke at besøge den gamle Præstegaard,« sagde Gustav.

»Det indseer jeg i Grunden heller ikke,« sagde Schopper.

»Aa, det var dejligt,« raabte Laura og klappede i Hænderne af Glæde.

Kort efter gik man tilbords, og Gustav havde sørget for, at Ebba blev hans Borddame. Hun lo muntert, og Gustav sagde, at han glædede sig over Gjensynet. Under Maaltidet faldt Talen mellem dem paa det nyforlovede Par, og Gustav opdagede hurtigt, at Ebba ikke var nogen Beundrer af sin Fætter.

»Hvad har De da imod ham?« spurgte Gustav.

»Bernhard mener, han er uimodstaaelig, at alle Damer ere forelskede i ham.«

»Deri maa De tage fejl, Frøken Ebba«, sagde Gustav, »hvis saa var, havde han ikke forlovet sig.«

»Aa jo, derfor har han godt kunnet forlove sig. Han troer vel nu, at alle unge Damer misunde Deres Kousine den Lykke, hun har gjort.«

»Det skulde min Kousine vide!« udbrød Gustav.

»For Guds Skyld, siig hende det ikke,« sagde Ebba forskrækket.

»De kan stole paa mig.«

»Tak. Ellers er Bernhard en meget skikkelig Fyr. Han vil snart gifte sig.«

»Mener De det?«

»Ja, for Tante har sagt til Moder, at hun holder ikke af de lange Forlovelser.«

»Det bliver vel de Unge selv, som komme til at bestemme, naar de ville have Bryllup?«

»Nej, nej, Bernhard har i Et og Alt ingen anden Mening end hans Moder.«

»Behagelige Udsigter for Svigerdatteren,« lo Gustav.

Under Maaltidet blev der som sædvanlig holdt Taler, men Gustav var saa optagen af sin Borddame, at han ikke skænkede dem nogen synderlig Opmærksomhed. Ebba skjulte ikke, hvad der laa hende paa Hjerte, hun var ærlig og ligefrem, og snart vare Gustav og hun som gamle Bekjendte. Efter Bordet præsenterede hun ham for en jevnaldrende Veninde, Frøken Kamilla Strøm, med hende kom han i Samtale, da Ebba blev kaldt bort af sin Søster. Kamilla var en ligesaa mild og fornøjelig ung Pige som Ebba, men ikke saa smuk og indtagende.

»Frøken Ebba synes ikke at sværme for sin Fætter,« sagde Gustav i Samtalens Løb.

»Det har hun maaske sine Grunde til,« mente Kamilla.

»Tør man erfare dem?«

»Aa ja, hvorfor ikke, men De maa love mig ikke at fortælle Ebba, at jeg har sagt Dem Noget.«

»Det lover jeg højtideligt.«

»De maa vide, at hendes Fætter har friet til hende.«

»Hvad siger De!« udbrød Gustav forbauset.

»Men hun vilde ikke have ham.«

»Det kan jeg saa godt forstaae.«

»Han blev vred over den Kurv, han fik. Jeg troer ikke, at der endnu er sluttet Fred imellem dem.«

Ebba vendte nu tilbage, hvorved Samtalen blev afbrudt.

Der blev foreslaaet at gaae en Tour i den smukke Sommeraften. De Ældre bleve dog hjemme, de Unge gik alene og styrede deres Fjed mod Dyrehaven. Gustav kom til at tænke paa, at det ikke var saa længe siden, han alene var gaaet denne Vej i mørk Fortvivelse over, at Laura havde forlovet sig med Schopper, og nu kunde han med Rolighed se paa, at hun gik der foran med sin Kjæreste, medens han selv var i munter Samtale med Ebba og hendes Søster Josefine og Kamilla. Han befandt sig udmærket vel i deres Selskab, og de syntes ogsaa at ynde hans.

Da de kom til en Skovplæne, begyndte pludselig Ebba og Kamilla at lege Tagfat, Josefine saae lidt derpaa, lo og begyndte ogsaa at lege. »Ingen kan fange mig,« raabte Ebba, og virkelig løb hun bedre end de Andre. »Da troer jeg nok, jeg kan fange Dem,« sagde Gustav og løb efter hende. »Hvor gider De gjøre Dem Ulejlighed for denne taabelige Piges Skyld?« hørte han Schopper sige.

Ebba saae Gustav komme, og nu fik hun først Fart. Gustav vandt ind paa hende, hun forlod Skovplænen, løb ind mellem Træerne, løb igen ud paa Plænen, tilsidst slog Gustav Armen om hendes Liv og sagde:

»Nu har jeg Dem.«

»Det kostede Anstrengelse,« sagde Ebba forpustet. Han slap hende, men kastede paa samme Tid

et beundrende Blik paa hendes blussende Kinder og smukke Bryst, der bølgede stærkt efter det anstren- gende Løb.

»Det er ogsaa kjedeligt med disse Krinoliner.« sagde hun, »de forhindre os fra at løbe hurtigt.«

Paa Hjemvejen mødte de Professor Willerup, Dr. Falk og Brygger Schmidt, der vare gaaede ud for at møde de Unge.

»Hvor er Carl henne?« spurgte Bryggeren og saae efter sin Søn.

»Han har slet ikke været med,« sagde Josefine, »han sagde, han vilde benytte Lejligheden til at gjøre en Visit hos en Ven, der boer herude.«

»Den Visit kunde han vel have opsat,« mente Faderen.

»Veed Du, at den unge Schmidt skal indkaldes ligesom Du?« spurgte Dr. Falk sin Neveu.

»Nej,« det veed jeg ikke,« svarede Gustav.

»Hr. Falk, det vil blive morsomt at se Dem i Uniform,« sagde Ebba.

»Det vil blive uhyre morsomt,« istemmede Kamilla.

»Da finder Hr. Falk selv det neppe saa morsomt,« mente Schmidt.

»Enhver ung Mand har godt af at blive Soldat,« sagde Professor Willerup. »Især have Studenter godt af en saadan Tour.«

»Det maa jo være saaledes, siden De siger det,« sagde Bryggeren. »Men ere Øvelserne ikke anstræn- gende.«

»Aa nej,« blandede Schopper sig i Samtalen, »det er kun i den første Tid.«

»Nu ja,« sagde Dr. Falk, »min Brodersøn kan

have meget godt af den Tour. Derimod vilde det være mindre behageligt, hvis han bagefter skulde deltage i et Feltlivs Strabadser.«

»Det siger De, Dr. Falk,« udbrød Professoren.
»De hører til det national-liberale Parti.«

»Nu ja, Sagen kan jo ses fra flere Sider,« mente Dr. Falk.

»For mit Vedkommende,« sagde Gustav,« foretrækker jeg Krigen for Rekrutskolen.«

»Bravt talt,« sagde Dr. Falk. »Seer De, Hr. Schmidt,« vedblev Falk henvendt til denne, »Professor Willerup et et Stykke af en Helstatsmand, han vil, vi skulle give efter for Slesvigholstenerne.«

»Give efter!« udbrød Schmidt. »Nej, lad os slaaes med dem.«

»Dem komme vi ikke til at slaaes med,« sagde Professoren, »men med hele Tydskland, hvis ikke en heldig Stjerne vaager over Danmark.«

Gustav hørte ikke mere efter denne Samtale, Ebba og de andre unge Damer lagde stærkt Beslag paa hans Opmærksomhed, han kunde nu vexle ganske ligegyldige Ord med Laura, uden at føle nogen Bitterhed i sit Sind. Hun henvendte paa Spadsertouren oftere Ordet til ham.

Efterat have spist til Aften, tog Selskabet hjem med sidste Tog. Bernhard Schopper blev den Nat hjemme hos sin Moder. I Koupeen sad Gustav ved Siden af Laura og ligeoverfor Ebba, paa hvis Ansigt Lampen kastede sit fulde Lys. Samtalen førtes mest mellem Ebba og Gustav.

»Det lader til, at Du og Frøken Schmidt have meget at fortælle hinanden,« sagde Laura.

»Du har Ret«, svarede Gustav. »Vi have ikke kjendt hinanden saa længe, vi kunne derfor ikke komme til at disputere om gamle Sager; thi gamle Sager ere lige for os Begge i en vis Forstand. Vi To, Laura, have kjendt hinanden fra Børn, vi kjende hinanden udenad, havde jeg nær sagt, men det vilde have været usandt.«

Laura svarede ikke herpaa, men saae misfornøjet ud.

Ved Ankomsten til Kjøbenhavn skyndte Hver sig til Sit. Gustav var enig med sig selv om at have tilbragt en saare fornøjelig Eftermiddag og Aften. Hans Tanker dvælede helst hos Ebba, men en Gang imellem tænkte han paa Laura; hvor hun paa Hjemtouren havde set alvorlig ud. Mon hun alligevel ikke begyndte at ane, at hendes Fremtid vilde blive noget anderledes, end hun havde drømt om; hun vilde faae nok af denne Verdens Goder, men var det tilstrækkeligt til at kunne gjøre et Ægteskab lykkeligt? Hun var dog vist, naar Alt kom til Alt, en dybere Natur, end man skulde formode; hun havde talt om at ville besøge Præstegaarden, mon det vilde ske?

Gustav besluttede selv et Par Dage at gjæste sit Fædrenehjem, før han skulde melde sig til Tjeneste. En smuk Eftermiddag bleve hans Forældre overraskede ved Sønnens uventede Ankomst og modtog ham med Jubel. Og snart var Præsten ivrigt ifærd med at spørge sin Søn om Nyt fra Hovedstaden. Ude paa Landet politiserer man langt mere end i Kjøbenhavn, Politik og L'hombre ere der Hovedfornøjelserne. Præsten var meget krigersk og roste Orla

Lehmann, fordi han i en Festtale ude paa Skydebanen skulde have sagt, at Ministeriet med »beraad Hu« vilde fremkalde Krigen.

Da Gustav senere spadserede ene i Haven med Clara, faldt Talen paa Laura, og Søsteren sagde:

»Jeg havde oprigtig talt ventet, at der skulde være blevet et Par af Dig og Laura, jeg syntes, I passede for hinanden.«

»Du ser, Du har taget fejl.«

»Har Du talt med hendes Kjæreste? Synes Du om ham?«

Gustav fortalte Søsteren, hvad han vidste om Bernherd Schopper og endte med at sige:

»Du maa love mig ikke at røbe for Laura, hvad jeg har fortalt Dig, især ikke, at han har først friet til Ebba Schmidt.«

»Hvorfor skulde jeg gjøre det? Men det forekommer mig, at Ebba Schmidt interesserer Dig, Du skulde vel aldrig . . .?«

»Hvor vil Du hen? Jeg kjender hende jo neppe.«

Her blev deres Samtale afbrudt af Broderen, der trallede en lystig Studentervise.

Naar Gustav spadserede paa de Stier, hvor han fra sin Barndom havde tumlet sig med Laura, randt hun ham bestandig i Hu og de søde Drømme, han havde havt, om at blive gjenelsket af hende. Der kom noget Vemodsfuldt over ham, hans Ungdoms Illusioner, syntes han, vare bristede. Han var uden Paavirkning af Ebbas livlige Tale og fortryllende Smil, uden Paavirkning af Hovedstadslivets hurtigt skiftende Stemninger, han var alene med sig selv og syntes, han elskede Laura ligesaa højt som før. Han

sukkede og havde havt Lyst til endnu i nogle Dage at hengive sig til sine kjære Erindringer. Men det lod sig ikke gjøre, man ventede ham inde paa Kontoret, og saa sagde han da Farvel til sine Forældre og Sødskende; hverken de eller han anede, hvad der skulde tildrage sig, inden han atter besøgte Præstegaarden.

Fjerde Kapitel.

Rekrutlejren.

Hvor mange Erindringer knytte sig ikke til Rosenborg Excercerplads? Den har gjennem Generationer været en stor Del af den danske Hærs Øvelsesplads; hver Gang der var urolige Tider i Landet, kunde man være sikker paa, at der var et travlt Liv paa Excercerpladsen, hvor Soldaterne fik deres første Uddannelse.

Solen kastede den 1ste August 1863 sine sidste Straaler paa Rosenborgs Taarne og Spir, og Vinden susede svagt i den gamle Poppelallee, der skiller Pladsen fra Kongens Have. Der saaes paa Pladsen en Mylder af unge Mænd fra alle Landets Egne, der hørtes jyske, slesvigske og sjællandske Dialekter og langs Poppelalleen fortrinsvis Kjøbenhavnernes lystige Skjemt og forundrede Udraab.

Da en stor Del af Hæren stod i Hertugdømmerne, hvor den befandt sig under en Slags Krigsberedskab, kunde de derværende Afdelinger ikke uddanne Rekrutter, hvorfor der blev etableret en stor Rekrut-

skole i Kjøbenhavn. Den blev organiseret paa fire Rekrutbatailloner under Oberst Hindenburg, hver Bataillon stod under en yngre Kapitajn, Kompagnierne kommanderedes af Lieutenanter.

Gustav stod et Øjeblik raadvild i Mængden paa den store Plads, da hørte han en Underofficer raabe: »Kjøbenhavnerne og Kjøbenhavns Amt herhen!« Langs Poppelalleen saae han en Klynge Mennesker, hvis Paaklædning røbede, at de vare fra Hovedstaden, her traf han ogsaa paa Carl Schmidt, Ebbas Broder. Foran Klyngen stod en sværlemmet Kapitajn, lidt under Middelhøjde, et stort, kulsort Fuldskjæg gav ham et strengt Udseende, men streng var han i Virkeligheden ikke. Det var Kapitajn Povelsen, Kommandør, som det den Gang hed, for 1ste Rekrutbataillon. Ved hans Side stode fire Lieutenanter, hvoraf den ældste oplæste Rekrutternes Navne af en Mønstringsliste. Alt som en Mand blev nævnt, maatte han stille sig i Geled, svarede Ingen til det opraahte Navn, hvilket dog var yderst sjældent, blev der antegnet, at Vedkommende ikke var mødt.

Det tog Tid at opraahe de omtrent 800 Navne, og nu skulde de inddeles i fire Kompagnier. Kapitajnen havde Intet imod, at et Par gode Venner inddeltes til samme Kompagni, og Følgen heraf blev da, at en Del Studenter og Kunstnere kom til første Kompagni. Klokken var imidlertid bleven mange, den Gang Afmarchen skete ud til Lejren paa Nørrefællø eller, som den ogsaa hedder, Lammefælløden. Et Udbrud af Forbauselse hørtes fra flere Rekruter; de vare ikke forberedte paa at skulle sove samme

Nat i Telte, men havde ventet Frihed til den følgende Dag. Herved var dog Intet at gjøre.

Ikke langt fra Store Vibenshus laa Teltlejren, de lyse Nætters Tusmørke hvilede over den, og Lindetræerne duftede i Nørre Allee, her var frisk og luftigt, men den Aften noget køligt. I en noget trist Stemning marcherede de unge Rekrutter ud til det for dem Nye og Ubekjendte, de vare blevne trætte af at staa saa længe paa Rosenborg Exercerplads.

Gustav gik ved Siden af Carl og sagde til ham:

»Det bliver et andet Liv end det, vi hidtil have ført.«

»Det lader til det«, sagde Carl. »Hvorledes mon vort Natteleje vil blive?«

»Vi faae at see. I Edderdun ville vi ikke komme til at ligge.«

De bøjede fra Nørre Allee ind paa Fælleden, og Kompagniet fik den første Feltgade. Paa hver Side af Gaden stode en Række Telte, foran Enden af Gaden ud mod Jagtvejen var der et Telt, der tjente Mandskabet til Opbevaringssted for dets Madvarer, paa den modsatte Ende var Kompagnikommandørens Telt. I hvert Telt lae tolv Mand paa Madrasser, hver havde et uldent Tæppe. Teltet havde Bræddegulv, og en Stang i Midten holdt det oppe.

»Simpelt, men net«, sagde Carl, da han saae ind i sit Telt.

»Det er et luftigt Leje,« mente Gustav.

»Ganske vist«, sagde Carl, »men det er nødvendigt; thi hvorledes vilde ellers Atmosfæren blive?«

Mandskabet blev nu underrettet om, at det havde at stille næste Morgen Kl. 6, for et Par Timer efter

at blive ført til Sølvgadens Kaserne til Iklædning af militært Tøj.

»Kunne vi ikke faae Noget at spise?« blev der spurgt.

»Nej«, svarede Befalingsmændene, »Marketenderiet bliver først aabnet i Morgen. Vi selv maae iaften gaae sultne i Seng.«

»En opmuntrende Begyndelse«, sagde Gustav, »lader os da forsøge Madratserne.«

Samtlige tolv Mand, som laae i Teltet, vare meget misfornøjede, især var en ung, bekjendt Skrædermester fra Kjøbenhavn højrøstet, han kunde, hvad Dag det skulde være, skaffe Lægeattest paa, at han var uduelig til al Krigstjeneste, og nu laa han alligevel her. Gustav tænkte paa, hvor forbauset Annette vilde blive, naar hun næste Morgen bragte ham The og fandt Værelset tomt og Sengen urørt. Han havde ment, at han endnu denne Nat skulde sove i sin Seng og derfor ikke sagt Noget til sin Værtinde om sin Udeblivelse.

Den Aften tænkte Gustav hverken paa Laura eller Ebba eller paa sit daglige Liv, han var fyldt af sin nye Tilværelse, han var fra Gustav Falk bleven til Rekrut Nr. 54 af 1ste Rekrutbataillons 1ste Kompagni. Lidt efter lidt hørte den højrøstede Samtale op, samtlige Rekrutter sov sødeligt.

Næste Morgen blev Gustav allerede Kl. 5 vækket af nogle Kammerater. Han var uvant med at staae saa tidligt op og gjerne trods det ubekvemme Leje bleven liggende noget længere, men her hjalp ingen »kjære Moder«. Alle styrtede til Marketenderiet, som nu var blevet aabnet, og Appetitten var glubende.

Derefter bleve Alle paany opraabte efter Mønstringsrullen; der viste sig da et Par Uovereensstemmelser, idet f. Ex. en Niels Peter Jensen havde raabt: Her! naar der var blevet raabt Niels Chresten Jensen. Nu maatte man i Dagens Løb se at finde Niels Chresten ved et af de andre Kompagnier og at faae Niels Peter anbragt paa rette Sted, hvilket ikke altid var saa let, som det saae ud til at være, især den første Dag, da der var saa meget at tage Vare paa.

Henad Middag overraskede Gustav sin Værts Familie ved at træde ind i Dagligstuen i fuld Mundering. Annette udstødte et lille Skrig af Overraskelse. Han meddelte nu, hvad der var hændet ham, siden de saaes sidst.

»Det er forførdeligt,« udbrød Fru Jensen, »at sove Selvtolvt i et Telt! Jeg vilde ikke kunne gjøre Dem det efter.«

»Hvor jeg blev forundret, da jeg imorges kom ind til Dem med The,« sagde Annette, »og fandt Stuen tom.«

»Jeg tænkte iaftes derpaa,« sagde Gustav.

»Har De virkelig iaftes tænkt paa mig!« udbrød Annette og rødmede svagt.

»Vi komme naturligvis ud og besøge Dem i Lejren,« sagde Grosserer Jensen.

»De skal være velkommen,« svarede Gustav.

»Du faaer at gaae alene derud med Annette,« sagde Fruen, »jeg kan ikke gaae saa langt.«

Gustav bad nu Familien om at holde hans Værelse i Orden, mens han laa i Leiren, han vilde forhaabentligt hver Søndag kunne benytte det. De lovede det, og Grosserereren spurgte:

»Hvorlænge vil Rekruttiden vare?«

»Ti Uger,« var Svaret.

»Saalænge!« udbrød Annette. »Heldigvis faae vi Dem da at se om Søndagen.«

»Ja,« tilføiede Grosserereren, »og naar vi besøge Lejren.«

Gustav forsynede sig med flere Smaating, som han mente at have behov i Lejren, og forlod sin Lejlighed for at spise til Middag. Fra næste Dag skulde der spises i Marketenderiet. Kl. 3 skulde Øvelserne den Eftermiddag begynde.

Da Gustav noget før den Tid kom til Lejren, mødte han en ganske ung Korporal, som saae meget fortvivlet ud.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte Gustav.

»Lieutenanten har sagt, at jeg skal være Kompagniets Foureer, og jeg har ikke Begreb om at affatte et Lønningsregnskab.«

»Men saa kan De jo lære det.«

»Ja, Lieutenanten har lovet at lære mig det, men jeg lærer det aldrig.«

»Pas paa, De lærer det alligevel.«

I Virkeligheden maatte Rekrutbataillonerne skabe Alt fra Nyt af, og de gjorde det, skjøndt det kostede flere Bryderier.

Hurtigt lærte Rekrutterne hinanden at kjende og førte i deres Fritid et ganske fornøjeligt Liv, hvortil de i Reglen opmuntredes af deres Foresatte. Hver Lejrgade blev pyntet op med Et og Andet; iste Rekrutbataillons iste Kompagni fik opstillet en større Byste af Kong Frederik den Syvende og anmodede om at maatte rejse en Flagstang. Det blev natur-

ligvis tilladt, og Kompagniets Tømmermænd og Snedkere havde travlt med at bringe den høje Flagstang i Stand. Og da den blev rejst, og Flaget første Gang gik tilvejs, skete det paa festlig Maade, og Kompagnikommandøren holdt en lille, patriotisk Tale. Der var en Lygte i Lejrgaden, en Blomstermaler foreslog at male Lygtepælen paa pompejansk; det fik han Lov til, men Kompagnikommandøren blev forfærdet, da han opdagede øverst oppe fire Karrikaturer af Lejrens mest kjendte Skikkelser, derimellem Lejrkommandantens Hoved under en Pjerrothat. Det blev naturligvis i en Fart forandret. Den unge, begavede Maler faldt Aaret efter ved Sankelmark.

Naar Retraiten var blæst Kl. 9, skulde alle Rekrutterne ligge i deres Senge, Teltene bleve omhyggeligt lukkede, og Stilhed herskede i Lejren. Men der var Rekrutter, som snege sig ud af Lejren, hvilket var dem let, da de laae paa det ydersts Hjørne, og tilbragte Nætterne hjemme i Byen i deres Senge. Før Reveillen om Morgenen blev blæst, listede de sig ind i deres Telte.

Gustav fik Lyst til ogsaa en Nat at sove i sin gode Seng, han valgte dertil en Lørdag Nat, da der ingen Øvelser var om Søndagen. Det var ham let at snige sig ud af Lejren, det var en mørk og regnfuld Aften, da han ilede hurtigt ind ad Byen til Studiestræde. Han glædede sig allerede i Aanden til at komme til at hvile i sin gode Seng. Gadedøren var endnu ikke lukket, han løb hurtigt op ad Trapperne og lukkede Døren op til sit Værelse. Dernæst tændte han Lampen og begyndte at overveje, om han skulde ryge en Pibe, inden han gik i Seng.

Hans Blik faldt paa Sengen. Hvad var det? Der laa jo Nogen deri! Han saae nærmere til og opdagede en nøgen Kvindearm; det var Annette, som laa i hans Seng. Det blev ham klart, at hun i hans Fraværelse benyttede Sengen, den var sandsynligvis bedre end hendes egen, han havde Intet herimod, men det var dog fatalt, han ikke havde vidst det; thi nu maatte han i øsende Regnvejr tilbage til Lejren.

Han var i Begreb med at liste sig bort, for ikke at forstyrre Annettes Søvn, da slog hun pludselig Øjnene op, blev højst forskrækket ved at se en Fremmed og raabte:

»Tyve!«

»Stille, Frøken, det er mig, Kandidat Falk: jeg er i Begreb med at gaae.«

»Gud, De har truffet mig i Deres Seng! Vi vidste ikke, at De selv vilde benytte den, vi . . .«

»De behøver ikke at gjøre Undskyldninger. Benyt kun min Seng, mens jeg ligger i Lejren.«

»Aa, hvor jeg er skamfuld. Vil De ikke gaae et Øjeblik udenfor, saa skal jeg kaste noget Tøj over mig og løbe ind i vor Lejlighed.«

»Paa ingen Maade. Bliv liggende Frøken og hils imorgen Deres Fader og Moder.«

»Hr. Falk, Hr. Falk, De er bestemt vred.«

»Ikke det Mindste,« sagde Gustav. »Godnat, sov vel.«

Han gik.

Da han kom udenfor paa Gaden, skyllede Regnen ned. Han besluttede, før han vendte tilbage til Lejren, at gaae ind paa en Kafé og tage sig en Toddy, og ikke langt borte laa der en Kafé, hvor han jevnlig

kom, og som aldrig blev besøgt af Officerer. Ved sin Ankomst blev han overrasket ved at se Carl Schmidt og en anden Rekrut, en Handelsfuldmægtig Klerup. De udstødte et Glædesudraab ved at se ham, og snart var Passiaren i fuld Gang om Livet ude i Lejren.

»Det kunde være værre,« mente Carl.

»Jeg har aldrig sovet saa godt som i denne Tid,« sagde Klerup.

»Jeg er nærvæd at sige, at det Liv begynder at more mig,« sagde Gustav.

»Lieutenanten skulde blot vide, at vi sad her og drak Toddy,« sagde Klerup.

»Det vilde ærgre ham svært,« sagde Carl, »men han faaer det naturligvis ikke at vide, naar vi blot imorgen møde til rette Tid. Herved undgaaer han en ufornøden Ærgrelse. Jeg mente ikke, at De, Falk, ogsaa listede Dem ud af Lejren.«

»Det er første Gang iaften, og jeg gjør det ikke mere. Naar jeg har drukket min Toddy, gaaer jeg tilbage til Lejren, for at sove der inat.«

»Hvad skal det betyde!« udbrød Begge forbausede.

Gustav forklarede dem det.

»Det maa jeg kalde et Eventyr!« raabte Klerup.

»Sligt oplever man ikke, naar man som jeg boer hos sine Forældre,« sagde Carl. »Forøvrigt skal De ikke gaae tilbage til Lejren iaften, der er en god Sofa hjemme hos mig, den staaer til Deres Disposition.«

Gustav takkede glad for dette velkomne Tilbud.

»Vi fik da hverken svenske eller norske Flag i vort Kompagni,« sagde Klerup.

»Nej, Lieutenanten sagde, at de andre Kompagnier kunde gjøre, hvad de vilde; vel var han en god Skandinav, men i en dansk Lejr hørte kun danske Flag hjemme,« yttrede Carl.

»Aa, jeg forstaaer ikke, hvorfor vi ikke kunde have faaet Lov til at vise vore skandinaviske Sympathier,« sagde Gustav.

»Det kommer af, at De er Rekrut,« sagde Klerup leende.

Dette Flagspørgsmaal gav endogsaa Anledning til Omtale i Bladene, hvori Anti-Skandinaverne udtalte deres Forargelse over, at der i Lejren fandtes svenske og norske Flag, hvilke her ganske vist ikke vare paa deres Plads. Højtstaaende Officerer saaes efter disse Artiklers Fremkomst ridende omkring Lejren for at spejde efter norske og svenske Flag.

Gustav fik et bekvemt Leje i den gamle Bryggergaard, hvor Carl boede hos sine Forældre. Han hørte Regnen pidske mod Ruderne og tænkte: »De har det vaadt inat ude i Lejren.« Derefter kom han til at mindes, at han sov under Tag sammen med Ebba, hans Tanker dvælede ved hende, indtil han faldt i Søvn. Næste Morgen tidligt kaldte Carl paa ham, og da de vare ved at vandre ud af Porten, mødte de Bryggeren.

»Jeg skal følge Dem et Stykke paa Vej,« sagde han. »Saa De har ligget hos min Søn inat, Hr. Falk, Ja, ja, der maa have været bansat koldt i Lejren. Jeg kommer en af de første Aftner ud at besøge de Herrer. Vejret er godt idag. Jeg har tænkt paa at besøge min Svigerinde, hør, jeg kommer med Vognen ud i Lejren og henter Dem og Carl.«

Saaledes blev det aftalt; Gustav og Carl naaede ind i Lejren, uden at deres Fraværelse var bleven bemærket.

Noget opad Formiddagen kom Brygger Schmidt kjørende i sin elegante Ekvipage. Han kjørt selv, Fru Schmidt og hendes to Døttre sade inde i Vognen, Gustav kom til at sidde hos dem, og Carl steg op paa Bukken til sin Fader. Efter at Gustav havde hilst paa Damerne, udbrød Ebba leende:

»Seer De saaledes ud i Uniform?»

»Ja, saaledes seer jeg ud,« sagde Gustav, »De leer ad mig.«

»Nej, nej, hvor Uniformen dog kan forandre et Menneske.«

»Hvorledes synes De om Livet i Lejren?» spurgte Fru Schmidt, for at lede Talen bort fra Gustavs Ydre.

Mens Samtalen gik livligt mellem Damerne og Gustav, brød Bryggeren pludselig ud i en saa høj Latter, at den nær havde forskrækket Hestene.

»Hvoraf mon Fader leer saaledes?» spurgte Josefine.

»Vi kan jo spørge ham ad,« sagde Ebba.

Det gjorde hun. Bryggeren bøjede sig leende tilbage og sagde:

»Det var Carl, som fortalte mig Grunden til, at Kandidaten laa paa hans Sofa inat.«

»Hvorfor gjorde han det?» spurgte Ebba.

»Spørg ham selv ad,« sagde Schmidt leende og vendte atter Ansigtet mod Hestene.

»Fortæl os det, Hr. Falk,« sagde Ebba.

»Aa,« sagde Falk noget forlegen, »det er Ingenting.«

»Fortæl os det alligevel,« sagde Josefine.

»Nej, nej, de ville le.«

»Men vi ønske netop gjerne at le,« sagde Ebba.

»Dog ikke paa Deres Bekostning,« sagde Josefine.

»Nej, naturligvis ikke paa Deres Bekostning,« sagde Ebba. »Men fortæller De os ikke selv Aarsagen til Deres Ophold i vort Hus inat, saa vil enten Fader eller Carl gjøre det.«

»De har Ret, Frøken Ebba, jeg skal da selv gjøre det.«

Damerne lyttede spændt til, hvad Gustav fortalte, de lo, og Gustav lo med.

»Jeg finder det urigtigt,« sagde Fru Schmidt, »at Familien ikke har anmodet Dem om at maatte benytte Deres Værelse i Deres Fraværelse.«

»Jeg har Intet imod, at Familien benytter Værelset,« sagde Gustav.

»Og saa har De oplevet det interessante Eventyr,« sagde Josefine.

»Hr. Falk eller rettere den unge Frøken Jensen burde dog helst ikke have oplevet det,« mente Fruen.

Hun spurgte Gustav ud om Familien Jensen, han fortalte, hvad han vidste, Søstrene blandede sig i Samtalen og vilde have noget at vide om Annette, og Ebba begyndte at drille -ham med hende, hvilket Gustav til hendes store Moro tog lidt fortrydeligt op.

Da de ankom til Taarbæk, var Fru Schopper alene hjemme, hendes Søn havde den Dag Vagt inde i Byen, og hans Forlovede var paa nogle Dage i Besøg hos Gustavs Forældre. De bleve Alle inviterede til Middag.

Fru Schopper fortalte, at det var blevet bestemt, at det unge Par allerede i næste Maaned skulde have

Bryllup. Gustav tænkte: »Mon Laura synes derom?« Fru Schmidt yttrede, at hun fandt det noget tidligt, at Brylluppet skulde holdes, hendes Søster sagde majestætisk:

»Jeg har ønsket det saaledes. Vel gjorde Dr. Falk nogle Indvendinger, men gav efter, da han hørte, det var min bestemte Villie. Man veed ikke, om der kommer Krig, alle Mennesker vente Krig, og Laura skal bære vort Navn, inden min Søn rykker i Felten.«

»Hvad sagde Laura til, at Brylluppet blev saa hurtigt bestemt?« spurgte Fru Schmidt.

»Hvad skulde hun sige? Afgjørelsen ligger i saadanne Sager hos Forældrene. Bernhard er meget glad og gaaer hver Dag og seer paa Lejlighed.«

«Han skulde dog tage sin Kjæreste med,« mente Josefine.

»Aa,« sagde Fru Schopper, »naar han er fornøjet med Lejligheden, er hun det naturligvis ogsaa.«

»Jeg mener, sagde Schmidt, »man i saadanne Sager altid skal tage sin Kone med paa Raad.«

»Hun er da kun hans Forlovede endnu,« sagde Fru Schopper, »desuden er hun i denne Tid ikke her i Byen.«

Efter Bordet gik Gustav en Tour i Skoven med Søstrene, Schmidt tog sin sædvanlige Middagslur, og Carl gik hen at besøge sin allerede omtalte Bekjendt i Taarbæk. Talen faldt paa Brylluppet, den Gang Carl spadserede i Skoven med Josefine og Ebba.

»Gud ske Lov, det ikke er mig, der skal giftes med Bernhard,« sagde Ebba.

»Hvorfor det?« spurgte Gustav.

»Fordi jeg ikke holder af Tante til Svigermoder.«

»Deres Kousine er forhaabentlig en eftergivende Karakter?« spurgte Josefine.

»Det har hun ikke været tidligere,« svarede Gustav.

»Med min Fætter,« vedblev Josefine, »vil hun vel nok kunne komme ud af det, de holde jo meget af hinanden, og naar man blot forstaaer at smigre Bernhards Forfængelighed, kan man faae ham, hvorhen det skal være.«

»Fy,« sagde Ebba, »skal en Kone nedlade sig til at smigre for sin Mands Forfængelighed? Sligt vilde jeg aldrig gjøre.«

»Du har ikke behøvet at fortælle os dette, Ebba,« sagde Josefine, »siden Du ikke skal giftes med ham.«

»Jeg lider godt Frøken Ebbas Oprigtighed,« sagde Gustav. »Dersom Fru Schopper vil afholde sig fra at blande sig i de unge Folks Affærer, vilde det . . .«

»Det afholder hun sig aldrig i Evighed fra,« sagde Ebba.

Af alt dette blev det Gustav klart, at Lauras Fremtid ikke tegnede til at blive lys, men hun havde jo villet det saaledes. Han fik næsten Medlidenhed med hende og spurgte sig selv, om hun ikke en Gang vilde fortryde, at hun havde vendt sig bort fra ham. Havde han vendt sig helt bort fra hende? Han saa paa Ebba og følte sig stærkt tiltrukken af hende, men var Laura i dette Øjeblik kommen og havde sagt: »Jeg er Din«, han vilde med Henrykkelse have sluttet hende i sine Arme.

Under Hjemkjørslen indbød Fru Schmidt Gustav til at besøge deres Hus, hvilket beredvilligt blev

lovet. Da Vognen holdt udenfor Lejren, og de to Rekrutter vare stegne af, sagde Schmidt:

»Vi komme en Aften ud og spise i det Grønne og tage lidt Proviant med.«

Hver Aften besøgte Lejren af Rekrutternes Slægt og Venner, og der blev foranstaltet en Slags Karnevalsoptog, hvilket dog ikke var noget særligt Nyt for denne Lejr, de havde altid fundet Sted i de tidligere Lejre, og Underofficererne hjalp Mandskabet med at pynte sig ud. De uldne Tæpper bleve anvendte paa de mest forskellige Maader, og Togets Anfører red, med en Fejekost i Haanden, paa en Kammerats Skulder. I denne Lejr bleve Togene mere storartede; thi Rekrutterne toge Maskerade-dragter med fra Byen. Gjennem alle Lejrgaderne gik da et saadant Tog under Mandskabets livlige Tilraab.

En smuk, mild Aften i Slutningen af August kom Brygger Schmidt med Kone og Døttre smilende i Besøg til Lejren. Damerne bare nogle vægtige Kurve.

Carl og Gustav modtog dem med Henrykkelse.

»Hvor er Lieutenanten?« spurgte Schmidt. »Jeg maa gjøre hans Bekjendtskab.«

»Det skal Du ogsaa komme til,« sagde Carl.

Lieutenanten sad som sædvanlig udenfor sit Telt og røg paa sin Pibe. Han erklærede, at det var ham en Fornøjelse at gjøre Hr. Schmidts Bekjendtskab.

»Maa jeg forestille Dem for min Kone og mine Døttre.«

Da det var sket, sagde Schmidt:

»Nu da Præsentationen er overstaaet, kom saa

med Hr. Lieutenant og tag Dem en Bid Brød sammen med os.«

Lieutenanten takkede og spurgte, om Familien ikke vilde benytte hans Telt til at spise i.

»Tak for Tilbudet,« sagde Schmidt, »men vi holde mere af at ligge i Græsset. Kan vi ligge der bag Teltene?«

»Det er der Intet til Hinder for.«

Snart sad hele Selskabet lejret i Græsset. Fru Schmidt bredte Dug, en Mængde gode Madvarer bleve tagne frem og to Flasker Vin. Bryggeren lo over hele Ansigtet og sagde:

»Hvis jeg ikke var saa gammel, vilde jeg nok ligge som Rekrut i Lejren herude. Sikken Appetit jeg vilde faae. Hr. Lieutenant, har De hørt Noget, om vi faae Krig?«

»Man taler derom.«

»Ja, jeg har ikke Noget imod, at vi faae en Ende paa det Hele. Hall forstaaer at vælge det belejlige Øjeblik.«

Lieutenanten smilede svagt.

»Hvad, er De ikke af min Mening? Jeg holder paa Hall og paa Monrad og paa Orla Lehmann, det er fortræffelige Folk.«

»Højst fortræffelige Folk,« sagde Lieutenanten. »Da Monrad en Gang talte i Folkethinget, kom en Rigsdagsmand hen til Blixen-Finecke og spurgte: »Taler Monrad ikke fortrinligt idag?« — »Jo,« svarede Baronen, »han taler som en god Departementschef.«

»Begynder Du nu at politisere?« spurgte Fru Schmidt sin Mand. »Det forstyrrer Gemytligheden.«

»Du har Ret, Kone, Skaal Hr. Lieutenant. Drik ud, Vinen er god. Lieutenantens Skaal.«

Da Skaalen var bleven drukket, spurgte Schmidt:

»Kjender De en Lieutenant af vor Familie, Kammerjunker Schopper?«

»Jeg kjender ham,« var Svaret, »han er noget yngre end jeg.«

»Han skal snart have Bryllup,« sagde Schmidt, »med Hr. Falks Kousine.«

Schmidt vedblev at være gemytlig, Gustav gav sig tilsidst i Samtale med Søstrene, der yttrede Ønske om at se et Telt.

»Ja, det maae vi endelig se,« sagde Schmidt.

Da de rejste sig, efter at have spist, og gik ind i Teltgaden, traf de her en stor Mylder af Mennesker.

»Er her Opløb?« spurgte Bryggeren.

»Nej, et Optog skal strax finde Sted,« sagde Lieutenanten.

»Det maae vi Pinedød se,« raabte Schmidt.

Før Optoget begyndte, blev der Tid til at vise Familien Schmidt det Telt, hvor Gustav og Carl sov om Natten.

»Men Gud bevar os,« udbrød Schmidt, »I ligge jo stuede som Sild i en Tønde.«

Madratserne vare om Dagen stablede op mod den ene Teltvæg.

»Aa, det gaaer nok,« sagde Carl med et Smil.

»Ja, Du kan sagtens,« udbrød Schmidt, »Du . . .«

»Han vilde have tilføjet: »Lister Dig hjem og sover«, men Carl stødte til sin Fader og sagde:

»Ja, Du mener, at jeg om Søndagen kan tage mig en Skraber hjemme i min gode Seng.«

»Ligger der ogsaa tolv Lieutenanter i et Telt?« spurgte Ebba skjelsk.

»Nej,« svarede Lieutenanten smilende, »maa jeg vise Dem mit Telt?«

Alle gik til Lieutenantens Telt. Paa den ene Side stod en Jernseng med samme Slags Sengetøj, som Rekrutterne havde, midt paa Gulvet saaes et Fyrretræsbord og to Stole.

»Det er intet luxuriøst Møblement,« sagde Josefine.

»Der er dog Sengehimmel,« mente Fru Schmidt.

Der var altid nogle overflødige Tæpper tilstede, af disse benyttede Officererne et Par til at lune med ved at tætte Teltvæggen om Sengen.

»De seer, Frøken,« sagde Lieutenanten, »at jeg er ene om Teltet.«

»Jeg misunder Dem det saamænd ikke,« sagde Ebba.

Der hørtes høje Raab. Toget begyndte. Rekrutterne vare udklædte paa de mest fantastiske Maader, og nogle rede paa deres Kammeraters Skuldre. Fremad gik det under stor Trængsel, Familien Schmidt fulgte med, Bryggeren selv i Perlehumør og med sin Kone under Armen.

»Tag De Ebba under Armen,« sagde Carl til Gustav, »saa tager jeg Josefine, man kan let i denne Trængsel blive borte fra hinanden, i hvert Fald samles vi ved vort Telt, naar Optoget er forbi.«

De kom virkelig snart bort fra hinanden, og Gustav befandt sig ene med Ebba i en af 2den Rekrutbataillons Feltgader.

»Lad os dog komme ud af Sværmen,« sagde Ebba, »man presser stærkt paa.«

Det skete: de lod Sværmen komme forbi og gik tilbage til Gustavs egen Teltgade, som Optoget var gaaet ud fra, og hvor det vilde ende. En smuk Kulsvier kastede et beundrende Blik paa Ebba og sagde til Gustav:

»Det er en kjøn Tøs, Du har faaet til Kjæreste.«

»Det kan jo være Dem det Samme,« sagde Gustav fornærmet.

»Aa, Du er en af de fine Kjøbenhavnere,« sagde Kulsvieren, »jeg holder hverken af dem eller deres Tøse.«

Han vendte dem Ryggen og gik.

»Undskyld, Frøken,« sagde Gustav noget forlegen, »i en Lejr maa man taale Sligt. Men skulde jeg træffe Fyren imorgen . . .«

»Jeg leer af det Hele,« lo Ebba. Han antog Dem for en Bondekarl . . .«

»Og Dem for en kjøn Tjenestepige,« sagde Gustav, »og at vi vare Kjærester.«

»Ja, men vi gaae jo ogsaa med hinanden under Armen. Det behøves vist ikke mere.«

»Lad mig kun beholde Deres Arm,« sagde Gustav, »Naar De støtter Dem til mig, er De sikker.«

Hun lod ham beholde sin Arm. Da de kom til Gustavs Telt spurgte hun:

»Gaaer De ikke som Carl hjem om Natten?«

»Nej, De erindrers maaske, at min Seng er optaget.«

»Det er sandt. Har De siden seet — ja, hvad er det nu hun hedder?«

»Annette Jensen. Nej, jeg har ikke seet hende. I Søndags, da jeg var med Dem i Taarbæk, skal der have været en ældre Herre herude og spurgt efter

mig; efter Beskrivelsen maa jeg antage, at det har været Grossereren og hans Datter. Iovermorgen er det Søndag, og saa gaaer jeg hjem.«

Denne Samtale blev afbrudt ved, at Optoget vendte tilbage. Det begyndte allerede at mørkne stærkt, Ebba sagde ængstlig:

»Vi finde ikke de Andre.«

»Her ere vi,« raabte Carl,

Nu sagde Familien Schmidt Godnat, og Bryggeren lovede snart at komme igjen, for han havde mere sig fortræffeligt. Men Ebba var den Nat i Gustavs Tanker. Var det et Varsel, at Kulsvieren antog, at hun var min Kjæreste? spurgte han sig selv. Vilde Ebba ikke blive en Hustru, der kunde gjøre en Mand lykkelig? Vel sandt, hun havde ikke Lauras Alvor og højere Interesser, men var det ikke en Indbildning at mene Sligt om Laura? Hendes Forlovelse tydede jo paa, at hun, naar Alt kom til Alt, var en prosaisk Natur, og at hendes ydre Maade at være paa var bleven paavirket af hendes Ungdoms Omgivelser, af hendes alvorlige Fader og den Kreds, hvori hun var bleven opdraget. Ebba derimod var sig selv, man kunde se hende lige ind i Sjælen, og havde hun end ikke et dybt Gemyt, var det blidt og trofast, hun vilde synge Sorgen bort fra Hjemmet. Og maaske, naar hun blev ældre, vilde hendes Interesser vækkes for meget af det Store og Skjønne i Livet, som hun nu neppe skænkede en Tanke.

Carl bragte Morgenens efter en Invitation til at spise til Middag hos hans Forældre næste Dag, som var Søndag. Gustav modtog den med Tak. Han var glad ved atter at skulle gjense Ebba.

Søndag Morgen gik han først til sit Hjem i Studiestræde; han ringede paa hos Familien, og Annette lukkede ham op. Hun rødmede stærkt, da hun saae ham og sagde:

»Træd indenfor, Hr. Falk. Fader og jeg vare ude i Lejren i Søndags og vilde have besøgt Dem, men De var kjørt bort i Wiernervogn, sagde en Underofficer, vi talte med.«

»Det er ganske rigtigt, De maa gjøre Visitten om igjen. — Jeg bliver forresten ikke længe hjemme idag,«

»De er da ikke vred?« spurgte hun.

»Vred!« udbrød han. »Hvorfor?«

»Aa, det var saa grueligt, at De . . . nej, jeg kan ikke tænke derpaa.«

»Saa lad være med at tænke derpaa.«

»Jeg kan ikke. Jeg er nærved at synke i Jorden af Skam, naar jeg seer Dem.«

Gustav lo og bad hende trøste sig. Grosserereren kom nu til og gjorde en Mængde Undskyldninger, for hvad der var sket.

»Jeg haaber,« sagde Gustav, »at Deres Datter hver Nat benytter min Seng. Jeg selv savner den for Øjeblikket ikke. Og nu ville vi ikke tale mere herom.«

Han gik ind paa sit Værelse, tændte en Pibe og strakte sig i stille Velvære paa Sofaen, idet han beregnede, hvor mange Uger det vilde vare, inden han igjen kunde tage sit hyggelige Værelse i Besiddelse. Da traadte Annette ind til ham med Kaffe og Wienerbrød.

»Moder lader Dem spørge, om De ikke har Lyst til en Kop Kaffe?« sagde hun og saae paa ham.

»Tak,« svarede Falk. »Den kommer rigtigt tilpas.«
Han satte sig strax til at drikke Kaffen. Annette sagde:

»Det vil glæde Moder at høre. Hvor De i det Regnvejr, det i den sidste Tid har været, maa have det haardt i Lejren. Naar Regnen om Aftenen slaar mod Ruderne, tænker jeg derpaa.«

»Det er smukt af Dem at tænke paa os.«

»Ja, havde vi ikke en Bekjendt derude, skænkede jeg vel neppe Lejren en Tanke.«

»Det er altsaa paa mig, De tænker?«

Annette slog Øjnene ned og derpaa op og saae paa ham med tindrende Øjne.

»Ja, det er paa Dem, jeg tænker,« sagde hun.

Gustav studsede, det Svar forekom ham at være en Kjærlighedserklæring. Han skyndte sig med at drikke sin Kaffe og sagde:

»Maa jeg saa bede Dem om at takke Deres Moder mange Gange for Kaffen?«

»Det skal jeg. Se vi Dem ikke før næste Søndag?«

»Neppe, med mindre De besøger mig i Lejren.«

»Og det gjør vi vist, Fader og jeg komme derud en af de første Aftner.«

Hun tilkastede Gustav et varmt Blik og forlod Værelset. »Hvad var dette?« spurgte han sig selv. »Er Annette bleven forelsket i mig?« Det kildrede hans Forfængelighed en Smule, at det skulde være Tilfældet? Han tænkte ikke paa Muligheden af, at hun maaske lagde an paa at fange ham, for at gjøre et efter hendes Mening godt Parti, og at Forældrene vare Medvidere deri. Annette var en smuk Pige og

han sagde til sig selv? »Jeg kan faae hende, hvad Dag det skal være.« Hun beskjæftigede hans Tanker, lige til han skulde til Carls Forældre.

Gustav traadte ind i en solid, gammel Bryggergaard og gik op ad en Trappe, tilvenstre i Porten, en bred, magelig Trappe med et bredt Gelænder og slidte Trin. Han ringede paa, og en Pige lukkede ham op. Han blev ført ind i en meget stor Dagligstue med gamle Møbler, desuagtet var der over hele Stuen udbredt et Præg af Velhavenhed. De hvide Sommergardiner vare i kostbare Mønstre, og paa Væggene hang større og mindre Malerier af vore bedste Malere. Fru Schmidt med hendes to Døttre vare tilstede i Dagligstuen, da Gustav kom. Efterat de sædvanlige Hilsener vare blevne udvexlede, spurgte Fruen ham:

»Har De været i Kirke idag?«

»Nej, svarede Gustav.

»Vi gaae i Kirke, hvergang Pastor Hjalte prædiker,« sagde Fru Schmidt. »Vi føle os tiltalte af hans Prædikener, de ere saa ligefremme.«

»Og dog saa opbyggelige,« sagde Josefine, »jeg hører en Gang imellem ogsaa andre Præster, men jeg synes ikke om dem som om Pastor Hjalte.«

»Mon han kommer til at vie Bernhard og Laura?« spurgte Ebba.

»Min Søster,« sagde Fruen henvendt til Gustav, »ønsker meget dette, men Deres Onkel og Laura ville, at Deres Fader skal komme herind og vie Parret.«

»Er Laura vendt tilbage?« spurgte Gustav.

»Endnu ikke. Min Søster er meget paastaaelig, og Deres Onkel kommer vist til at give efter.«

»I visse Henseender kan Onkel ogsaa være paastaaelig,« sagde Gustav, »og det er rimeligt, at han i dette Tilfælde bestemt fastholder, at det bliver hans Broder, som kommer til at forrette Vielsen.«

»Naar de ikke kunne blive enige om, hvilken Præst der skal forrette Vielsen,« mente Josefine, »maa Brylluppet opsættes.«

»Der er allerede lejet Lejlighed,« sagde Fru Schmidt, »og bestilt Møbler.«

»Jeg er nysgjerrig efter at se, hvilket Udfald Striden vil faae,« sagde Ebba.

»Min Søster giver ikke efter,« sagde Fruen.

Mens de talte herom, kom Bryggeren og hans Søn, og da Klokkeren præcis var to, gik man tilbords. Schmidt talte om Lejren, og om hvor godt han havde moret sig derude den Aften, han besøgte den.

»Nu skulde blot de unge Herrer ud at prøve Kræfter med Fjenden,« sagde han.

»Du vil da ikke ønske, at Carl skal i Krig?« spurgte Fruen.

»Jo saa min Sjæl vil jeg saa,« udbrød han. »Jeg husker den Begejstring, her var under forrige Krig, naar der kom Efterretning om Sejre. Og saa Indtogene i 1849 og i 1850, tænk, at se Carl og Hr. Falk og de Andre blive bekrandsede af Kjøbenhavns Damer?«

»Men Carl kan falde i Krigen,« mente Moderen.

»Aa, hvorfor skulde han falde? Det er et raskt Ministerium vi har, og det skaffer os nok en Krig

med det Første. Og saa maa Du Kone og vore Døttre til at pille Charpi.«

»Det er ikke værd at tage Hatten af, før vi se Manden,« sagde Gustav. »Himlen har tidt set truende ud, men Skyerne have fordelt sig.«

Efter at der var blevet drukket Kaffe, gik Schmidt bort for at sove til Middag. Da udbrød Ebba pludselig:

»Vil De se mine Duer?«

»Har De Duer?« spurgte Gustav.

»Jeg sværmer for Duer,« sagde hun.

»De maa endelig se hendes Duer,« sagde Josefine smilende, »ellers er hun ikke rolig.«

Gustav fulgte med Ebba ad en Bagtrappe, der førte til et stort Loft, hvor der var indrettet et Dueslag. Hun aabnede Døren, og Gustav fik Øje paa en Mængde Duer, Ebba kastede Ærter til dem, og de hastede med at pikke dem op fra Gulvet.

»Fra jeg var en halvvoxen Pige har jeg havt dette Dueslag,« sagde Ebba. »Carl havde det før mig, men han blev kjed af at passe Duerne, saa bad jeg om at maatte faae det. Duerne have ikke været ude at flyve idag, om lidt aabner jeg Lugen, saa skal De se dem flyve.«

»Lader De dem flyve hver Dag?«

»Naturligvis, ellers bliver de syge. Holder De af Duer?«

»Ja, som Dreng havde jeg Duer hjemme i Præstegaarden.«

»Det Par Tumlinger der vil jeg forære Dem.«

»Tak skal De have. Men hvor skal jeg anbringe dem? Jeg har ikke Plads til dem.«

»Jeg tager dem i Pension«, sagde Ebba leende, »men fra idag ere Duerne Deres.«

»Var det Brevduer, kunde jeg tage en af dem med ud i Lejren og sende den ind til Dem med en Morgenhilsen.«

»Aa, hvor det vilde være morsomt, men det lader sig naturligvis ikke gjøre. — Nu lukker jeg Lugen op.«

Det gjorde hun, og kort efter fløj Duesværmen oppe i den blaa Luft. Hun svingede med en Stang, paa hvis ene Ende var et Stykke Tøj, og Duerne holdt sig oppe i Luften. Gustav syntes bedre og bedre om den smukke, unge Pige, hvor gratiøse vare ikke hendes Bevægelser, naar hun lænede sig frem og svingede Stangen? Hun lænede sig ud over Taget for at se efter Duerne og blottede derved et smukt formet Smalben.

»Nu maae Duerne komme hjemme igjen«, sagde hun med et Smil. »De skal se, hvor hurtigt de falde ned paa Slaget, naar jeg saa strøer lidt Ærter paa Gulvet, ville de flyve herind. Kan De kjende Deres Tumlinger, det var dem, der nu fløj ind?«

Da Duerne vare komne ind, og Lugen lukket igjen, sagde hun:

»Det er sandt, har De set Frøken Jensen siden den Gang, hun — ja, De veed, hvad jeg mener?«

»Jeg har set hende idag. Hun og Forældrene gjorde mig en Mængde unødvendige Undskyldninger.«

»Tilgiv, jeg spørger Dem herom, Historien har moret mig kosteligt. Jeg turde ikke bringe den paa Bane dernede, Josefine vilde ikke have fundet det

passende. De bliver stadig liggende derude i Lejren, for at hun kan benytte Deres Seng?»

»Ja, jeg gør.«

»Hvilken Opofrelse. De maa interessere Dem meget for hende.«

»Det vil jeg ikke sige, jeg gør.«

»Hm, er det ikke Annette, hun hedder. Hvad om jeg kaldte Deres to Tumlinger: Gustav og Annette?«

De brast Begge i Latter over dette Indfald, og Gustav sagde:

»Vi kunne jo ogsaa kalde dem Gustav og Ebba.«

»Nej, vi kunne ikke,« svarede hun lidt stødt, men blev strax mild igjen.

Da de gik ned til de Andre, sagde Ebba:

»De maa hjælpe mig med at fordrive Tiden den kjedelige Søndag Eftermiddag. Det er den kjedeligste Eftermiddag i Ugen.«

»Hvor Mange glæde sig ikke til Søndag Eftermiddag?«

»Det er dem, der maae arbejde hele Ugen. De have ingen anden Fritid. Vi Andre holde os hjemme, der er overfyldt paa Jernbaner, Dampskibe og Forlystelsesstederne. Betragt en Gang Gaderne Klokken syv, der er ikke et Menneske at se.

Imidlertid kom Ebba dog ikke til at kjede sig den Søndag Eftermiddag. Da Faderen havde sovet til Middag, fik han Lyst til en Kjøretur, og Resten af Eftermiddagen blev tilbragt paa Sorgenfri. Under en Spadseretur i den smukke Slotshave var Josefine kommen til med sin Søster at gaae lidt bagved de Andre.

»Pas paa dit Hjerte, Ebba,« sagde Josefine smilende.

»Hvad mener Du med det?« spurgte hun med blussende Kind.

»Mon ikke et Falkeblik har ramt det?«

»Fy.«

»Vi ere Alle indtagne i Falk, han er en behagelig og dannet ung Mand.«

»Du skulde vel aldrig selv . . .?«

Da brast Josefine i Latter og sagde:

»Du kan være rolig Søster; Du kunde forresten godt skænke mig din Fortrolighed.«

»Du er vist gaaet fra Forstanden?« sagde Ebba mut og ilede hen til de Andre.

Til sig selv sagde hun: »Skulde det virkelig være kommet saa vidt, at Josefine har opdaget, jeg synes om Falk. Jeg maa passe bedre paa mig selv.« I Stilhed besluttede hun, at de to Duer dog skulde hedde: Gustav og Ebba.

Femte Kapitel.

Lejrlivets Slutning.

I Anledning af et Optog var der en Aften kommet en Kurre paa Traaden mellem 1ste og 2den Rekrutbataillons Mandskab, det Sidste havde følt sig fornærmeth, og smaa Skænderier i Marketenderiet hørte til Dagens Orden. Nu var 2den Rekrutbataillons

Mandskab Slesvigere, en Del Rekrutter af 1ste Ba-taillon fandt det derfor at være deres Pligt at forsone Slesvigerne, at de ikke skulde rejse hjem med Bitterhed i Sindet mod Kjøbenhavnerne. De udbad sig af deres Foresatte Tilladelse til at maatte gjøre et Punschegilde for Slesvigerne; den blev beredvilligt given. Der blev skrevet Sange til Festen, bl. A. af den siden saa meget omtalte Kandidat Paludan Müller.

Paa en aaben Plads i Lejren blev Punschegildet afholdt den 1ste September, Taler og Sange afløste hinanden, ogsaa Slesvigerne mødte med en Sang, hvori det hed:

»Dog ej kun her iaften,
Vi enig være vil;
Thi Enighed gi'er Kraften: —
Gaaer det til blodig Spil,
Da vil vi Fjenden lære,
At Danmarks lille Land
Vil værne om vor Ære,
Vil enigt holde Stand.«

Det var en helt fornøjelig Fest, som Gustav deltog i med Liv og Sjæl. Da han et Øjeblik havde begivet sig op til sit Telt for at hente Cigarer, dem han havde havt hos sig, havde han givet til Slesvigerne, blev han tiltalt med et »Godaften Hr. Falk.« Han stod overfor Grosserer Jensen og Annette. »Det er ubehageligt, de komme netop iaften,« tænkte Gustav, men hilste dog venligt paa dem.

»Her foregaaer nok Et og Andet iaften,« sagde Jensen.

»Javel«, svarede Gustav og fortalte dem, hvad der var paafærde.

»Saa er det vist bedst, vi gaae,« sagde Annette.

»Paa ingen Maade, jeg skal føre Dem og Deres Fader til en Plads, hvorfra De kan være Vidne til Alt, hvad der foregaaer.«

Gustav førte dem Begge til en saadan Plads og talte et Øjeblik med dem, inden han gik ind mellem sine Kammerater. Da han var kommen mellem dem, glemte han snart Grossereren og Annette og deltog i livlig Samtale med Slesvigerne. De talte om Krigen, som den var nær forestaaende, og glædede sig til endnu en Gang at kunne komme til at prøve Kræfter med deres arge Fjender, Slesvigholstenerne. Det var blevet mørkt, men Festen paa Pladsen fortsattes, til Retræten blev blæst Kl. 9. Da kom Gustav pludselig i Tanker om Grossereren og Annette, han fandt dem endnu paa samme Plads.

»Fader har villet gaae hjem,« sagde Annette, »men jeg har bedt ham om at blive, til vi endnu en Gang fik hilst paa Dem.«

»Det skal De have Tak for,« sagde Gustav, og Talen faldt paa Sammenkomsten med de slesvigske Rekrutter, som nu vare i Begreb med at gaae til deres Lejrgade.

»Nu maae vi i Sandhed hjem,« sagde Grossereren, »det er jo helt mørkt, og der er ingen Lygter i Nørre Allee.«

»Jeg vil ikke opholde Dem, men bede Dem om snart at gjøre Visitten om igjen,« sagde Gustav.

De havde i nogle Øjeblikke staaet under den i pompejansk Stil malede Lygte, og Lyset faldt stærkt paa Grossererens Ansigt. En af Gustavs Teltkammerater gik forbi og blev staaende i nogen Afstand.

Da Grossereren og Annette vare gaaede, nærmede han sig Gustav og spurgte:

»Kjender De ham?«

»Ja«; var Svaret.

»Jeg vil gjøre Dem opmærksom paa, at det ikke er fint Papir.«

»Hvad skal det sige?«

»Jensen har været Handelsrejsende for et af vore større Huse, han gjorde sig skyldig i Bedrageri og blev jaget bort. Firmaet var ædelmodigt nok til ikke at lade ham straffe.«

»Er det muligt!«

»Nu driver han alle Slags lyssky Forretninger og er en Slags Mellemand mellem et Par fæle Aagerkarle og deres Kunder.«

»Det er mig pinligt at høre; jeg boer til Leje hos ham, derfra skriver sig Bekjendtskabet.«

»Det er en uheldig Mand at bo til Leje hos. Ja, De veed, jeg er ansat paa et større Handelskontor, og derfor kjender jeg lidt til Jensens Fortid. Han begyndte ogsaa paa et større Handelskontor.«

»Mon hans Familie kjender Faderens daarlige Rygte?«

»Det skal jeg ikke kunne sige. Moderen maa vel kjende det, Datteren seer ud til at være en net, stille Pige. Skade, at hun har saadanne Forældre. Ingen anstændig Mand vil gifte sig med hende.«

»Det er sørgeligt at tænke sig.«

»Aa, hun finder vel nok en Mand.«

Under denne Samtale havde de søgt deres Leje i Teltet. Gustav laa længe og kunde ikke sove,

han maatte tænke paa, hvad der var blevet ham fortalt. Han kunde umuligt blive boende hos Jensen, han vilde flytte, naar Lejren var forbi. Og Annette? Ja, hun anede naturligvis Intet om sin Faders Brøde, stakkels Annette. Gustav havde stor Medlidenhed med hende, og hun elskede ham vistnok. Det var rigtigst, snaest muligt at berøve hende den Illusion, at hun kunde blive Noget for ham, men det var pinligt at gjøre det, hvorfor berede hende Sorg? Naar han var flyttet fra Lejligheden, vilde hun vistnok glemme ham.

Det begyndte at regne meget stærkt, hun havde sagt, at hun tænkte paa ham, naar Regnen slog mod Ruderne. Nu laa hun i hans Seng og tænkte paa ham, med hvem hun nylig havde talt. Med Tankerne henvendt paa Annette sov han ind.

Næste Morgen opdagede Rekrutterne, at Regnen havde ødelagt Kong Frederik den Syvendes Byste, den var falden helt sammen.

»Det er et daarligt Varsel«, sagde en gammel Underofficer, »det er første Gang, det i min Tid er sket i en Lejr.«

Efterat Gustavs Broder Frederik var vendt tilbage til Byen, besøgte han en Gang imell'em Lejren. Han kom derud en Dag og fortalte, at han havde været i Besøg hos sin Onkel, og at denne havde undret sig over, at han saa sjeldent saae Gustav.

»Jeg ligger jo i Lejr,« sagde Gustav.

»Men før har Du jo næsten hver Søndag været hos Onkel. Han holder meget baade af Dig og mig. Forøvrigt er han i denne Tid i Krigshumør, og det gaaer ogsaa ud over Laura.«

»Hun er altsaa kommen hjem?«

»Ja, hun kom hjem sammen med mig.«

»Hvad er der da i Vejen?«

»Du har naturligvis hørt, at Fru Schopper absolut vil have Pastor Hjalte til at vie Laura og hendes Søn, men Onkel har svoret paa, at Fader skal vie dem. Hvis Fru Schopper ikke falder tilføje, siger han, at hele Forlovelsen skal gaae overstyr.«

»Hvad siger Laura?«

»Hun er meget ulykkelig over denne Strid. Jeg forstaaer mig ikke mere paa hende. Clara sagde derhjemme, at Laura maaske fortrød, at hun havde forlovet sig med Kammerjunkeren, men at hun var for stolt til at indrømme det. Han lader til at holde uhyre meget af hende.«

»Det gjør mig ondt for Laura«, sagde Gustav.

»Hvad skal Enden blive?«

»Jeg veed det ikke.«

Gustav var efter Broderens Besøg meget tankefuld hele Dagen, han tænkte kun paa Laura, og han ønskede i sit stille Sind, at hendes Forlovelse maatte gaae overstyr. Hvis hun fortrød, hvad hun havde gjort, var det taabeligt af hende ikke at gjøre det om igjen, mens det endnu var Tid. Eller var det blot Udsigten til at faae en Svigermoder som Fru Schopper, der trykkede hendes Sind? Ja, hvem kunde blive klog paa Laura? Gustav indrømmede, at hun var bleven en Gaade for ham. Men denne Gaade fængslede ham, han tænkte over den, men opgav at løse den. Hun var en Modsætning til Ebba, han mente i dennes Ansigt at kunne læse hendes hemme-

ligste Tanker, men havde han ikke en Gang troet det Samme om Laura?

Et Par Dage efter fik Carl og han atter Besøg af Bryggerens Familie. Det var et straalende Septembervejr, varmt og frisk. De havde som forrige Gang en Mængde gode Mad- og Drikkevarer med, og Schmidts Humør var udmærket.

»Jeg skal hilse Dem fra Deres Duer,« sagde Ebba til Gustav, og hun tilføjede drillende: »Fra Gustav og Annette.«

»Nej, nej, Frøken,« sagde han, »lad Annette blive udenfor Legen.«

Han fortalte hende nu, hvad han havde erfaret om Grosserer Jensens Forhold. Hun hørte forundret paa ham og sagde, da han havde endt:

»Ja, De vil gjøre klogt i at afbryde al Forbindelse med den Familie. De kan tro, at Datteren kjender om ikke Faderens Fortid, saa dog hans Nutid. Sligt kan naturligvis ikke holdes skjult for hende.«

»De har maaske Ret, men hun billiger neppe den Maade at komme gennem Livet paa.«

»Hvad skal hun gjøre? Skal hun forlade Forældrene? De siger, at hun har en svagelig Moder.«

»Hun er meget at beklage.«

»Hr. Falk, De har et godt Hjerte,« sagde Ebba. »Men Fader kalder, vi skal hen at spise.«

De satte sig om Dugen, der var udbredt paa Græsset, Lieutenanten var den Gang ikke med, han var gaaet til Byen.

»Nu er det da endelig blevet afgjort, hvem der

skal vie Bernhard og Laura«, sagde Schmidt. »Det skal Deres Fader, Hr. Falk.

»Virkelig, Fru Schopper har givet efter?«

»Forleden Dag gjorde Pastor Hjalte os en Visit«, sagde Schmidt, »og saa kom Brylluppet paa Tale. Jeg spurgte ham, om Fru Schopper havde talt til ham, om han skulde vie Parret. Det havde hun, og det skulde være ham en Glæde at forrette Vielsen. Men nu fortalte jeg ham, hvor vred Dr. Falk var, og at der neppe blev Noget af Vielsen, hvis hans Broder ikke kom til at forrette den. Da studsede Pastoren og sagde, at herom havde han Intet vidst, at Pastor Falk var nærmere til at forrette Vielsen end han selv, og at han endnu samme Dag vilde tale med Fru Schopper og faae Sagen bragt i Orden. Det har han gjort, Fru Schopper har givet efter, hendes Præst er den Eneste, der kan faae det med hende. som han vil.«

»Det glæder mig at høre, at Sagen er afgjort,« sagde Gustav.

»Ogsaa mig,« sagde Schmidt »nu kunne de unge Folk da faae Bryllup. Deres Kusine vil faae en Svigermoder, men hendes Mand vil faae en Svigerfader, hahaha.«

Det var en træffende Bemærkning af Bryggeren.

»Ja,« tænkte Gustav, »Laura vil ikke være helt prisgiven sin Svigermoder, hun har sin Fader at støtte sig til, skulde det blive for galt.«

Aftenen forløb meget fornøjeligt, og Carl og Gustav fulgte Familien et Stykke paa Vej.

»Bernhard og Deres Kusine vare hjemme hos os igaar,« sagde Fru Schmidt til Gustav. »Jo oftere jeg

taler med hende, desto bedre synes jeg om hende.«

»Hun er i Grunden for god for ham,« sagde Ebba.

»Ebba, vogt paa din Mund,« sagde Moderen.

»Aa, det klæder Frøken Ebba godt at tale ligefrem,« sagde Gustav.

»Alt med Maade,« sagde Moderen.

Ebba rødmede ved Gustavs Roes, men han kunde ikke se det; thi Mørket var allerede faldet stærkt paa.

Ved Johanneskirken toge de to Rekrutter Afsked fra Selskabet. Paa Hjemvejen til Lejren talte de om Tjenesten. Nu skulde snart Præsentionen for Oberst Hindenburg finde Sted.

Og den fandt Sted, Rekrutterne gjorde deres Sager godt og modtog Roes af den gamle Oberst. I den kommende Tid fik de mere Frihed; større Øvelser og Skydning fandt Sted. De tre Rekrutbatailloner bleve dragne ind til Byen og lagte paa Kasernerne, men første Rekrutbataillon blev liggende ude i Lejren. Efteraaret begyndte at nærme sig, Aftnerne bleve mørke, hvorfor Lejren ikke mere fik mange Besøgende.

Gustav aflagde nu kun et flygtigt Besøg i sit Logis, naar han om Søndagen kom til Byen. Han havde aftalt med sin Broder, at de skulde boe sammen. Da han underrettede Annette om, at han efter Lejr-tidens Udløb vilde flytte sammen med Broderen, blev hun synlig ilde tilmode.

»Vi havde saa gjerne beholdt Dem,« sagde hun.

»De maa besøge os engang imellem.«

»Jeg kjender saa lidt til Deres Familie,« sagde Gustav undvigende.

»De maa love mig at komme,« sagde hun og saae ham ind i Øjnene.

»Jeg er jo ikke flyttet endnu,« svarede Gustav smilende og skyndte sig bort, han begyndte at frygte for Annettes tindrende Øjne og hendes Maade at være paa. Han spurgte sig selv, om det ikke kunde falde hende ind en Gang at sige til ham: »Jeg elsker Dem.« Dersom hun levede under saa fortvivlede Forhold, som han forestillede sig, vilde hun da ikke kunne finde paa at gjøre et eller andet overilet Skridt for at komme ud af dem?

Gustav fandt det rigtigt en Søndag at aflægge sin Onkel et Besøg, for at det ikke skulde give Anledning til Omtale, at han blev helt borte. Han traf Laura alene.

»Hvor har Du været saa længe?« udbrød hun, da hun saae ham.

»Du veed, jeg er i Kongens Tjeneste,« svarede han, »og jeg er ikke Herre over min Tid.«

»Du har dog kunnet besøge Brygger Schmidt.«

»Du var den Gang i Præstegaarden. Nu, Du er kommen hjem, møder jeg her.«

»Meget smigrende.«

»Som Du vil. Nu skal Du jo snart have Bryllup.«

»Ja, men Dagen er endnu ikke bestemt.«

Der opstod en kort Pause. Da sagde han:

»I gamle Dage havde vi altid nok at tale om.«

»Det havde vi.«

»Nu veed jeg ikke, hvad vi To skulle tale om.«

Hun saae et Øjeblik paa ham og brast derpaa i Latter. Han blev forundret og spurgte:

»Hvorfor leer Du?«

»Aa, jeg udfylder Pauserne i vor Samtale med at le.«

Han blev vred paa hende og sagde:

»Du optræder saa fornemt, som Du allerede var Kammerjunkerinde.«

»Aa nej, Gustav, jeg er, naar Alt kommer til Alt, den gamle Laura, men Du er bleven en Anden.«

»Nej, jeg er den Gamle, Du er bleven en Anden.«

»Er Du kommen herhjem for at skændes med mig?«

»Nej. Men Du kan forstaae, at jeg ikke kan glemme at Du — at Du —.«

»Gustav, tilstaae ligefrem, at Du ikke kan glemme dine bristede Illusioner. Vi kunne tale frit med hinanden, vi have kjendt hinanden fra Børn. Du forelskede Dig i mig, det var en Barneforelskelse, og maaske var jeg engang en Smule forelsket i Dig, men disse Barneforelskelser mellem Fætter og Kusine giver jeg ikke meget for, og i det Hele taget, siger Fader, bør aldrig en Fætter og en Kusine gifte sig med hinanden.«

»Ja saa, din Fader er Skyld i, at Du gav Slip paa din Barneforelskelse, som Du kalder det. Havde Du virkelig elsket mig, vilde Du ikke have tænkt paa, at jeg er din Fætter.«

»Du kan have Ret, Gustav, og lad os ikke mere tale herom. Fortæl mig lidt om dit Lejrliv.«

Hvad Laura her sagde, var i Virkeligheden sandt,

hun havde en Gang hørt sin Fader tale med en Ven om Ægteskab mellem Nærbeslægtede, hun opholdt sig, uden de vidste det, i et Sideværelse. Hendes Fader havde fordømt saadanne Ægteskaber, fordi Afkommet tidt blev daarligt, han havde sagt, at han aldrig vilde give sit Minde til, at hans Datter blev gift med en af hendes Fætttere. Han havde anført flere afskrækkende Exempler paa sygelige og idiotiske Børn i Ægteskaber mellem Fætttere og Kusiner. Laura var bleven forskrækket ved at høre dette, hendes Kjærlighed til Gustav, mente hun, var ikke saa stærk, at den jo kunde bekæmpes, og da Bernhard Schopper kort efter friede, fik han hendes Ja. Hun havde ærlig og ligefrem givet Gustav Nøglen til Gaadens Løsning, men han troede ikke, det var den rigtige. Om hun havde foretrukket Gustav for enhver Anden, hvis han ikke havde været hendes Fætter, var et andet Spørgsmaal, som hun dog ikke havde stillet sig selv. Nu var hun Bernhard Schoppers Forlovede, nu gjaldt det om ved hans Side at gjøre Livet saa lyst og lykkeligt som muligt.

Kort efter kom Frederik og ikke længe efter Lægen, der var i ypperligt Humør. Han fortalte, at en af hans Bekjendte, der stod Ministeriet nær, havde idag under en Samtale sagt, at det var umuligt at undgaae Krigen, og at Alliancen med Norge og Sverrig var sin Afslutning nær.

»Du kommer i Krig, Gustav, før Du aner det,« sagde Onklen.

»Jeg har ikke Noget derimod,« svarede Gustav, »og skulde jeg falde, hvad saa? Jeg vil snart være glemt.«

»De, som falde for Fædrelandet, glemmes aldrig,« sagde Lægen. »Du veed, at Krandsen visner ikke paa faldne Heltens Grav.«

»Saalænge jeg lever, skal din Gravhøj blive bekrandset,« sagde Laura med et Smil.

»Der hører Du,« sagde Lægen.

»Jeg haaber, jeg falder saa langt herfra, at jeg sparer Dig Ulejlighed,« sagde Gustav.

»Lad os tale om noget Fornøjeligere end om Grave,« sagde Lægen, »vi maae tale om Lauras Bryllup.«

Da Gustav tidligt om Aftenen begav sig ud i Lejren, tænkte han undervejs kun paa Laura og besluttede, at han for Fremtiden ikke mere vilde kalde de Følelser frem i sin Erindring, han en Gang havde næret for hende, Følelser, der havde behersket ham aldeles. Maaske var der dog noget sandt i, at hendes Fader ikke vilde havet givet sit Minde til, at hun giftede sig med en Fætter, den gamle, dygtige Læge havde i visse Punkter særegne Anskuelser.

»Fremad og ikke tilbage skal som god Soldat være mit Løsen,« sagde Gustav højt.

»Bravo!« raabte en Stemme tæt ved ham.

Han befandt sig i Nørreallee, hvor det var bælgmørkt.

»Hvem er De?« spurgte han.

»Jeg er et Intet, som søger at blive til et Noget,« svarede Stenholt »og efter Stemmen at dømme, er Du Gustav Falk. Hvor Du er bleven krigersk.«

»Stenholt!« udbød Gustav. »Det er længe siden, jeg har set Dig, hvor kommer Du fra?«

»Fra Skoven, hvor jeg har malet den hele Dag.

Gaa med tilbage til Nørrebro og drik en Toddy med mig.«

Det gjorde Gustav. Da de nu sad i Svendsens Restauration paa Hjørnet af Nørrebrogade og Dosseringen, sagde Stenholt:

»Naar jeg saadan sidder alene ude i Skoven og tager Studier, tænker jeg undertiden paa, hvorledes jeg i Sommer saae Dig i Dyrehaven i fortvivlet Humør, og jeg spørger Dig nu, om det er drevet over?«

»Ja, det er,« svarede Gustav fast.

»Kan jeg ogsaa stole derpaa?«

»Du hørte mit Løsen: fremad og ikke tilbage.«

»Blev det sagt med Hensyn til din Kjærligheds-historie?«

»Ja.«

»Begynd saa ikke paa en ny, min Ven. Det bliver Vinter, Du kunde let forkøle Dig i Dyrehaven.«

»Du er nok spydig?«

En Timestid efter skiltes Vennerne. Paa Vejen til Lejren spurgte Gustav sig selv, om han ikke havde begyndt paa »en Ny«, om Ebba ikke jevnlige var i hans Tanker. Men kunde han nogensinde komme til at elske hende, som han havde elsket Laura? »Fremad og ikke tilbage,« sagde han smilende til sig selv.

Den sidste Aften, Gustav laa i sit Telt ude i Lejren, havde han en underlig Drøm. Det forekom ham, at hele Lejren stod der endnu. Det var et prægtigt Maaneskin, ikke en Lyd hørtes, da kom Kvinder svævende gennem Luften, stille, brynjeklædte Kvinder med et Spyd i Haanden. De svævede gennem Telt-

gaderne og besøgte snart dette og snart hint Telt. Gustav kunde se ind gennem Teltvæggene, se, hvorledes Forskjellige bleve mærkede med Kvindernes Spyd, det var Officerer, Underofficerer og Menige. De mærkede det ikke, de sov videre. Derefter foer de atter bort gennem Luften. Gustav huskede næste Morgen tydeligt Drømmen.

»Skulle vi virkelig faae Krig?« tænkte han. »Have Valkyrierne inat mærket de Sovende med Gejrsodd?«

Han fik ikke Tid til at tænke meget over Drømmen: thi den Dag var der nok at gjøre med at aflevere det militære Tøj og modtage Afregning. Kompagniets Mandskab vilde have givet Lieutenanten en Present som Tak for det smukke Forhold, der havde hersket mellem ham og Rekrutterne. Han afslog det paa det Bestemtteste, men nogle af Rekrutterne gav ham deres Fotografier til Erindring om sig.

Sjette Kapitel.

Brylluppet.

Gustav var atter bleven sin egen Herre, og hans gamle Plads i Ministeriet stod ham aaben. Han fortrød ikke at have gennemgaaet Rekrutskolen, det havde styrket hans Legeme og ladet ham gjøre Bekjendtskab med en Del unge Mænd, som han havde lært at holde af, og han havde forstaaet, at udenfor de akademiske Kredse gaves der i vor Tid en Dannelse,

som maatte respekteres, det var navnlig de unge Rekrutter af Handelsstanden, der havde tiltalt ham.

Han havde ogsaa set, at den bedste Aand herskede blandt Hærens Befalingsmænd, om de end ikke syntes at være særligt begejstrede for deres Krigsminister og hans nærmeste Venner, og den Visshed om, at en ny Krig ville komme til at ligne den forrige, en Visshed, som fandtes hos en stor Del af den civile Befolkning, delte de ikke. Imidlertid havde det ikke synderligt paavirket Gustav, han saae mere roligt end Officererne den kommende Krig imøde, han levede paa Tidens tillidsfulde Begejstring, der fandt sit Udslag i Taler og Sange.

Aftenen efter at Lejren var forbi, besøgte Gustav Brygger Schmidts Familie, der blev gjort et lille Gilde, fordi Carl »igjen var kommen hjem«. Kammerjunker Schopper og Laura vare tilstede, og Gustav mærkede, at han nu med fuldstændig Sindsro kunde tale med sin Kusine. Med Ebba begyndte han en lystig Samtale om Duerne, den blev afbrudt ved, at Faderen opfordrede sin Datter til at synge en Sang.

»Synger De?» spurgte Gustav overrasket. »Det har jeg ikke vidst.«

»Nu skal De faae mig at høre,« sagde hun.

Hun havde en smuk Altstemme, der aldeles be- daarede Gustav. Han kunde ikke vende sine Øjne fra den skjønne Pige, der sad ved Fortepianoet.

»Hør nu op med de smeltende Sange,« sagde Bryggeren, »og lad os faae nogle patriotiske. Begynd med den tappe Landsoldat.«

Det gjorde hun, og Bryggeren begyndte at synge med.

»Den Sang er der Humør i«, sagde han, »Hr. Falk, Bernhard, Carl, I maa synge med.«

De efterkom dog ikke Opfordringen, og Bryggeren maatte synge alene med sin Datter, der smilede ad Faderens falske Sang.

»Mere endnu af samme Slags,« sagde Schmidt, da Sangen var endt. Ebba sang: »Holmens faste Stok,« »Ser I, hvem der kommer her?« »Nu skal vi nok atter med Prøjsserne slaaes« og flere lignende Sange, der den Gang vare paa Mode og ikke bidroge lidt til at vedligeholde Folkets krigerske Stemning.

Siden spurgte hun Gustav:

»Nu, hvorledes synes De om min Sang?«

»Udmærket,« svarede han.

»Det mener De vel at være nødt til at sige?«

»Paa ingen Maade, det er min oprigtige Mening.«

Hun smilede glad og sagde:

»Det fornøjer mig at høre. De er forresten ikke den Første, som har sagt, jeg synger godt.«

Der var ikke lang Tid til Bernhards og Lauras Bryllup, hvorfor der naturligvis blev talt meget derom. Bernhard dvælede ved Udstyrelsen af deres Lejlighed, og Fru Schmidt og Josefine talte med Laura om, hvorledes Brudekjolen skulde syes, og om hvor stor Krinolinen skulde være. Bryggeren havde faaet Gustav og Carl ind i en politisk Debat.

Kort før Selskabet brød op, spurgte Ebba:

»Er De flyttet, Hr. Falk?«

»Jeg maa blive Maaneden ud,« sagde han.

»Det maa være kjedeligt for Dem at bo hos Folk med et saa daarligt Rygte.«

»Og en saa smuk Datter,« tilføjede han leende.

»De tænker bestemt mere paa hende, end De vil staae ved.«

»Jeg tænker aldrig paa hende,« sagde Gustav, »uden naar De, Frøken, bringer hende paa Tale. Nej, jeg tænker maaske paa en ganske Anden.«

»Hvem er det?«

»Spørg Deres Duer derom,« sagde han leende, »naar man forstaar det, skal man kunne tage Varsler af Fugle.«

Hun tænkte over hans Ord, den Gang han havde forladt hende; naar hun spurgte om Annette, var der maaske ubevidst en Smule Jalousi med i Spillet. Han sagde, at han tænkte maaske paa en Anden, hvem var det? Var det paa hende selv? Hun ønskede, at det var. Han sagde, at hun skulde tage Varsel af sine Duer, det vilde hun, men hvorledes?

Hans Duer havde hun kaldt Gustav og Ebba, men Ingen vidste det; han havde i Grunden selv spøgende givet dem dette Navn. Ebba laa i denne Tid paa Æg, den var kommen til at ligge paa samme Tid som en anden Due, der skulde kaldes Annette. Hvis Ebba først fik Unger, da skulde det være et Tegn paa, at Gustav tænkte paa hende, et Varsel om Lykke.

Det var den sidste Dag i Oktober, at Laura skulde have Bryllup. Da Gustav stod i fuld Puds for at begive sig til Onklens Hus, hvor hans Fader opholdt sig, og med hvem han skulde kjøre til Kirke, traadte Annette ind og udbrød:

»Hvor De er pyntet, Hr. Falk, skal De til Middag?«

»Nej, jeg skal til Bryllup.«

»Til Bryllup? Med hvem om jeg tør spørge?«

Gustav fortalte hende det, og hun sagde, at hun vilde hen i Kirken og se Brylluppet.

»Det er den sidste Dag, De boer hos os,« sagde hun, »alligevel vil jeg bede Dem om at gjøre mig en Tjeneste.«

»Hvori skulde den bestaa?«

»Der kommer et Par Herrer til Fader iaften, det giver altid Forstyrrelse, og derfor vil jeg bede Dem om i Deres Værelse at maatte skrive et Brev til en Veninde, mens De er borte.«

»Med største Fornøjelse.«

»Mange Tak. Ja, jeg vil ikke opholde Dem. Det var altsaa i Trinitatis Kirke?«

»Ja.«

Med et Smil og et Nik hoppede hun ud af Stuen.

Fru Schopper vilde have, det skulde være et flot Bryllup. Stort og elegant var Følget, hvori saaes flere Uniformer, Bernhards Kammerater. Gustavs Søster Clara, Josefine og Ebba og fem unge Damer til vare Brudepiger. Kirken var propfuld af Mennesker, og Pastor Falk talte godt. Laura var en nydelig Brud, men noget bleg. Fru Schopper sad og saae yderst martialske ud, men i Dr. Falks Ansigt laa der noget Vemodigt. Fra idag var han alene i sit Hjem.

Middagen skulde finde Sted paa Skydebanen, og Intet var sparet. Gustav havde sørget for at faae Ebba tilbords, paa sin anden Side havde han Clara, der var Carls Borddame. Baade Pastor Falk og Pastor Hjalte holdt Taler, ja flere Taler, og Andre holdt Taler, der blev afsungen et Par kjønne Sange, men forøvrigt vare Talerne af det sædvanlige Tilsnit, de Unge hørte knap paa dem, i det Mindste ikke:

ved den Side af Bordet, hvor Gustav sad. Han havde præsenteret Ebba for sin Søster.

»Var det Ebba, som gav Kammerjunkeren en Kurv?« spurgte Clara sin Broder.

»Ja, det var.«

»Jeg vilde have gjort det Samme i hendes Sted,« sagde Clara. »Jeg forstaaer ikke Laura.«

»Lader os haabe, hun maa blive lykkelig. Hvorledes synes Du om Ebba?«

»Meget godt. Hun synes ikke som Laura at have aristokratiske Fornemmelser.«

»Aa, i Kjærlighed har man vel næppe hverken aristokratiske eller demokratiske Fornemmelser.«

»Der taler Vismanden,« sagde hun.

Da Gustav vilde svare herpaa, blev han afbrudt af sin Borddame, der sagde til ham:

»Jeg er bange for, at Bernhard drikker for megen Vin.«

»De veed, Frøken Ebba, der staaer i Visen: Skal man ej være glad paa sin Bryllupsdag? Det vil jeg være, hvis jeg en Gang skulde faae Bryllup, lad det ske sent!«

»Vil De være Pebersvend?«

»Det just ikke, men der er jo Udsigt til urolige Tider. Jeg mener, at man først maa se, hvad det bliver til.«

»Men dette Bryllup i Aften mellem en Krigsmand og —«

»Javel, her har gjort sig en anden Opfattelse gjældende. Men det er dog ikke rart for en ung Kone hurtigt at blive Enke.«

»De har Ret.«

»Naar jeg ser, hvad det bliver til, Frøken, naar jeg ikke længer har Udsigt til at komme i Felten, da vil jeg rimeligvis forlove mig.«

»Saa have de unge Damer endnu Udsigter,« sagde hun ironisk.

»En ung Dame har meget gode Udsigter,« sagde han og saae betydningsfuld paa hende.

Hun rødmede og svarede:

»Men det er ikke sagt, at De har gode Udsigter hos den unge Dame, hvem det saa er.«

Han blev noget forlegen ved dette Svar og var glad ved, at Professor Willerup begyndte at holde en Tale, som han med Andagt lyttede til. Men han kunde ikke lade være med at spørge sig selv, om Ebba ved sit Svar havde hentydet til, at han ikke kunde gjøre sig Haab om nogensinde at vinde hende. Denne Uvished pinte ham. Professoren talte om de unge Damer, der vare tilstede, han opkastede det Spørgsmaal: »Hvem af dem skal nu efter den unge Fru Schopper først have Bryllup?« Han kom til det Resultat, at Spørgsmaalet indtil videre maatte henstaae uafgjort, men han følte sig overbevist om, at enhver af de unge Damer mente i sit stille Sind, at det blev hende, der først fik Bryllup. »Nej, nej,« lød det fra de unge Damers Side. Imidlertid blev Skaalen for de unge Damer drukken med stor Begejstring, Gustav klinkede med Ebba og sagde:

»Paa et snarligt Bryllup!«

»Fy,« sagde hun.

»Nu ja,« sagde han, »lader os drikke i Fællesskab paa gode Udsigter dertil.«

Hun stødte sit Glas mod hans uden at sige

Noget, men hun vidste nu, at det var paa hende, han tænkte, og hun blev sjæleglad. Der kom Varme og Inderlighed i hendes Stemme, og Gustav var flere Gange lige ved at erklære hende sin Kjærlighed, men der var alligevel Noget, der holdt ham tilbage. Ebba skulde ikke gaae klædt i Sort, hvis der kom Krig, og han faldt. Men de To vidste nu, de hørte hinanden til, hvad der end skete.

Da Ebba næste Morgen kom paa sit Dueslag, havde Duen Ebba faaet Unger.

Gustav vandrede alene hjem fra Brylluppet, han havde afslaaet at kjøre til Byen i sin Faders Vogn; thi han følte Trang til at samle sine Tanker. En kold, frisk Blæst slog ham imøde, og paa Himlen joge Skyerne i hurtig Flugt efter hinanden. Han vandrede rask fremad, i Vesterbroes Alleer hvirvlede det nedfaldende Løv om ham.

»Jeg havde aldrig troet, at jeg paa Lauras Bryllupsdag skulde blive saa glad, som jeg er. Ebba elsker mig,« jublede han. »Det er en anden Pige end Laura, hun ser lysere paa Livet, og hun er jevn og ligefrem. Havde hun villet, havde hun været sin Fætter Bernhards Kone, men hun brød sig ikke om hans Titel, hun lo ad Højhed og Rang. Er det ikke taabeligt, at vi gaae og se paa hinanden? Hvorfor ikke strax forlove os? Maaske vi gjøre det og bryde os Pokker om Krigen.«

Han nynnede en Krigssang og naaede sin Lejlighed i Studiestræde. Da han traadte ind, fandt han Annette ligge sovende med Hovedet paa Bordet. Foran hende saaes det Brev, hun havde skrevet. Han

blev noget forundret og kaldte paa hende, hun foer forskrækket op og sagde:

»Hr. Falk! Aa, hvor jeg skammer mig! Tag mig det ikke ilde op, Hr. Falk.«

»Søvnen har overmandet Dem, det kan hænde Enhver.«

»Aa ja, aa ja, tag mig det endelig ikke ilde op. Godnat Hr. Falk.«

For sildigt opdagede Gustav, at hun havde glemt sit Brev, hun var allerede gaaet ind i sine Forældres Lejlighed og havde lukket Døren efter sig. Ved at kaste et Blik paa Brevet, saae Gustav sit Navn, han fik Lyst til at læse videre og fandt, at Annette skriftede for sin Veninde, Dorthea Sørensen, hvor højt hun elskede Kandidat Gustav Falk, og hvor salig hun vilde føle sig, hvis hun kunde hvile ved hans Bryst. Hun udtalte sig med en frimodig Varme om at hvile i hans Arme og endte med Haabet om, at han tilsidst vilde gjengælde hendes Kjærlighed, skjøndt han desværre flyttede imorgen.

Gustav smilede, da han læste Brevet, men blev tilsidst alvorlig og forstod, at det Hele maatte være arrangeret.

»Hun maa være af samme Slags som Faderen,« tænkte han, »godt jeg skal flytte. Men hvad skal jeg sige til hende, naar jeg ser hende?«

Han imødesaae den følgende Dag en pinlig Samtale med Annette, men da han var kommen i Seng, forjog han Tanken herom og sov ind med Tanken paa Ebba. Tidlig næste Morgen blev han mod Sædvane vækket af den Karl, der børstede Støvler for

ham, Karlen spurgte om Flytningen. Gustav sprang op og klædte sig paa.

»Jeg gaaer nu strax ud,« sagde han. »og vender ikke mere tilbage til dette Logis. De besørger Flytningen. Naar jeg er gaaet, giv da Nøglen ind til Værtinden, siig, jeg allerede er gaaet ud for at træffe min Fader, der er her i Byen idag.«

Karlen lovede at udrette, hvad der var blevet paalagt ham. Gustav gik og slap derved fra et ubehageligt Møde med Annette, hun maatte da ogsaa paa den Maade kunne forstaae, at der aldrig kunde blive Tale om Forlovelse mellem ham og hende.

Vi vare komne ind i den for Danmark skæbnesvangre November Maaned 1863, hvori den saakaldte Forfatning af 18de November blev vedtagen, og Frederik den Syvende døde. Folkebølgerne gik højt, der sporedes Krig i Luften, og Mandskabet blev kaldt til Fanerne. I de Kredse, hvor Gustav kom, blev Krigen imødeset uden Uro, medens det ikke kunde skjules, at Nogle rystede paa Hovedet. De bleve kaldte Rektionære og Helstatsmænd.

Et Par Aftener før han skulde rejse, var Gustav hos Brygger Schmidt. Da hans Søn nu skulde bort til Hæren, var Faderen dog ikke glad derved, især var Moderen bedrøvet, og Josefine trøstede dem med:

»Der bliver neppe nogen Krig.«

Ebbas Humør var den Aften borte. Hun satte sig til Fortepianoet og sang Sangene af »Den sidste Aften«, og hun og Gustav syntes, at hvad her blev sunget, passede paa den Situation, hvori de befandt sig. Kun var det ikke Sommer, og de vare ikke paa Tivoli, men her i den lune Stue, mens det uden-

for var graat Novembervejr. Og da Gustav et Øjeblik var alene med Ebba i Spisestuen, trykkede han hende til sit Bryst og kyssede hende heftigt.

»Du maa ikke,« hviskede hun, »jeg kommer til at græde.«

»Ebba, Ebba, jeg maa kysse Dig, jeg veed jo ikke, om vi ses mere.«

Hun rev sig løs; thi der kom Nogen.

Ledsaget af de bedste Ønsker, forlod Gustav om Aftnen Familien Schmidt, han skulde ligesom Carl til 1ste Regiment i Rendsborg.

»Det er haardt at skilles fra Ebba,« sagde Gustav til sig selv. »Sandt nok, jeg skylder Fædrelandet mit Liv, og jeg var gjerne gaaet med, hvis nu ikke dette var kommet. Det er træffende, at »den tappre Landsoldat« sætter Afskeden med Pigen først, den Afsked maa være den drøjeste. Ny synes jeg først at forstaae de Ord: »Dengang jeg drog afsted, min Pige vilde med.« Han kom ogsaa til at tænke paa, hvad Sangen sagde om Fader og Moder, ja, det var med en hel anden Følelse, han tænkte paa dem. Hans Fader havde skrevet ham en langt Brev til og talt om, at nu stundede det paany til Kamp mod Jætterne, men han ventede, at Thors Sønner vilde knuse dem, navnlig ventede han, at Jætterne ved Dannevirke vilde faae blodige Pander. Rye vilde faae ny Tilgang til sin Brigade, men Pastor Falk vilde dog bede til Gud om, at Gustav maatte komme til at gaae uskadt af Kampen.

Da Gustav besøgte sin Onkel for at tage Afsked, traf han Laura der. Fader og Datter talte om den forventede Krig, og Laura sagde:

»Jeg haaber, at min Mand udmærker sig og vinder Ridderkorset.«

»Du sørger ikke over, at din Mand gaaer i Krig?« spurgte Gustav.

»Hvilken dansk Kvinde vil sørge herover?« spurgte hun patriotisk.

»Laura har Ret,« sagde Lægen.

»Gaaer Du ikke selv glad med?« spurgte Laura sin Fætter.

»Jeg gaaer med, fordi det er min Pligt,« var Svaret, »og jeg skal vide at opfylde min Pligt.«

»O, var jeg Mand!« udbrød Laura. »Jeg vilde ikke tøve med at stille mig frivilligt under Fanerne. Sit Fædreland skylder man Alt.«

»Skade, at Du ikke er bleven Mand,« sagde Gustav.

»Ja, jeg beklager i dette Øjeblik at være Kvinde. Men jeg vil gjøre, hvad jeg kan, jeg vil gaae paa Lazaretherne og pleje de Saarede.«

»Naar skal din Mand rejse?« spurgte Gustav.

»Det er ikke afgjort endnu, de kjøbenhavnske Regimenter ere nok ikke helt færdige.«

Da Gustav forlod sin Onkels Hus, sagde han til sig selv, at han aldrig havde seet sin Kousine saa exalteret som ved denne Lejlighed. Var hendes Mand som hun selv, ja, da maatte de passe udmærket for hinanden. Hvilken Forskjel paa hans Afsked med hende og Afskeden med Ebba?

En Morgen tidlig afrejste Gustav med Jernbanen fra Kjøbenhavn for at gaae nye Hændelser imøde. Mange af hans Kammerater vare lystige og sang som

gik det til en Dyrehavstour, og tilsidst sang han med. Han havde sagt Farvel til Alt, hvad der var ham kjær, nu tilhørte han alene Fædrelandet.

Syvende Kapitel.

Under Krigen.

Krigen var udbrudt, de første Kampe vare blevne kæmpede ved Dannevirke, og Gustav og Carl havde tilgavns faaet det kjøbenhavnske Støv rystet af sig. De havde lært, at Feltlivet i Virkeligheden tog sig anderledes ud, end de havde drømt om i deres Fantasi. Kulde og Strabadser bragte deres Tanker bort fra Hjemmets stille og fredelige Billeder, de levede i Nuet med dets Spænding og tidt med dets Savn. Der var Kammerater, som højrøstet bandede Tilværelsen, men der var Andre, som i Stilhed gjorde deres Pligt.

Gustav og Carl havde Begge modtaget Breve hjemmefra, de aandede stor Glæde over Sejren ved Mysunde den 2den Februar. Ebba havde skrevet til sin Broder, og Gustav fik Brevet at læse. Det lød:

Kjære Broder!

Da de Andre skrive Dig til, vil jeg ogsaa gjøre det, for at Du ikke skal tro, jeg holder mindre af Dig end de gjøre. De have vel fortalt Dig alle Nyhederne herhjemme fra? Hvad siger Du til Bernhard? Han hytter sin Pels, han er bleven

forsat til en Exercerskole her i Kjøbenhavn. Laura er yderst forbittret, og det skal i den Anledning være kommet til Scener imellem dem. Hun havde i sin Mand seet en Helt, det er han maaske ogsaa, naar han kunde komme til at vise det. Tante faaer Skyld for, at det skal være hende, som har sat sig i Bevægelse for at faae Sønnen til at blive her i Kjøbenhavn. Gid Du igaar havde været med ved Mysunde og notabene var sluppen vel derfra.

Hils Gustav Falk fra mig, siig ham, at hans Duer have det godt.

Nu faaer jeg at vide, at Telegrafan har bragt Efterretning om, at I idag have kæmpet foran Dannevirke, og at første Regiment har været med. Jeg venter at høre, at det har været det første Regiment i Ilden og det sidste til at gaae tilbage.

Din hengivne Søster

Ebba.«

Gustav leverede Brevet tilbage til Carl og sagde:

»Det var ikke os, som igaar holdt Stand til det Sidste, men jeg er overbevist om, at vi næste Gang ville blive et Regiment, som din Søster forestiller sig det. Elementerne ere fortræffelige.«

»Du har Ret,« sagde Carl. »Jeg kan ikke lade være med at le ad det unge Ægtepar, der er kommet op at skændes, fordi Manden ikke er gaaet i Krigen. Jeg forsikrer Dig, at der er mangen ung Kone, som vilde være glad ved at kunne beholde sin Mand hjemme.«

»Jeg tvivler ikke derom,« sagde Gustav. »Forøvrigt har jeg forbauset og glædet mig over, at se

vore Bønderkarle i Ilden. Der kommer Fut og Humør i dem.«

Det havde været en forfærdelig anstrengende Nat for den danske Hær, der i en Snestorm og paa glatte Veje var gaaet tilbage fra Dannevirke. Ved Middagstid holdt 7de Brigade en Times Hvil, trætte og udasede vare Folkene, da blev der sagt dem, at de skulde dække Tilbagetoget, at de skulde i Kamp, Trætheden blev glemt, og de marcherede frem for at indtage Stillingen ved Sankelmark.

»Idag skal Ebba faae Ære af os,« sagde Gustav til Carl. »Vi ville blive de Sidste til at forlade Valpladsen.«

»Max Müller er selv med idag,« sagde Carl.

Og saa begyndte den heltedige Kamp ved Sankelmark, hvor 1ste og 11te Regiment indlagde sig udødelig Fortjeneste af Fædrelandet, der blev kæmpet modigt og hidsigt, der blev kæmpet tilsidst med Kolber og Bajonetter. Flere og flere Fjender myldrede frem, tilsidst maatte de vige for Overmagten, Carl blev tagen til Fange, men Gustav slap uskadt derfra.

Da han træt og mødig et Par Dage efter sad i sit Kvarter paa Als og skrev til Brygger Schmidt for at underrette ham om Carls Skjæbne, modtog han Breve hjemmefra, der i flere Henseender forundrede ham.

»Saa skulde jeg da opleve den forsmædelige Dag, at Dannevirke blev rømmet uden Sværds slag,« skrev Pastor Falk, »jeg havde ventet, at den danske Hær havde kæmpet til sidste Mand paa Thyras Volde. Ve over de Meza, der forlod dem som en Tyv om Natten; hans Navn tyder paa, at han ikke er af

dansk Slægt, at der rinder fremmed Blod i hans Aarer, havde der rundet rent dansk Blod, havde han staaet paa Dannevirke endnu. Han er med Rette bleven kaldt tilbage.

Jeg har i de sidste Nætter ikke kunnet sove ved at tænke paa, at de preussiske og østerrigske Ørne vaje over Dannevirke. O, havde I blot kæmpet! I vilde have sejret, Landets gode Vætter vilde usynligt have staaet ved Eders Side. Jeg vil ikke være i Monrads Sted, naar han nu skal møde i Folkethinget og aflægge Regnskab.«

Saaledes var Tonen i Faderens Brev. Frederik skrev:

»Dannevirkes Rømning har her i Hovedstaden vakt stor og berettiget Forbitrelse; alle Blade uden den reaktionære »Flyvepost« have udtalt sig med berettiget Harme om de Mezas uforsvarlige Handlemaade. Vi vare aldeles uforberedte paa, at Dannevirke skulde rømmes.

Folkets Forbitrelse har givet sig Luft i en Mængde Optøjer, Pøblen har villet slaa Ruderne ind paa Amalienborg, Politiet var halvt afmægtigt, og Hestgarden maatte rykke frem for at adsprede Pøblen, Garden brugte den flade Klinge, og Orla Lehmann skal have ytret, at den derved havde beseglet sin egen Undergang. Det Korps skulde blive ophævet af Rigsdagen.

Her løbe en Mængde Rygter om, der tales om Forræderi, om højere Kredses Forstaaelse med Fjenden, og det store Publikum troer Alt, hvad der fortælles det.

Onkel er rasende paa de Meza og vil have

ham stillet for en Krigsret og skudt. Laura er ligesaa rasende, hun taler om at forlade sin Mand og ikke leve sammen med ham, før han har været i Felten. Onkel maa gjøre store Anstrengelser for at berolige hende.

Her er ligefrem uhyggeligt at være.

Nu faaer jeg nærmere Efterretning om Kampen ved Sankelmark, det er dog et Lyspunkt i det gruelige Mørke. Kjøbenhavnerne ere stolte af, at det er deres Regiment, som har udmærket sig, men iite Regiment skal nok ogsaa have været med. Da der ikke er kommet Telegram om, at Du er falden (Onkel har bedt en Ven af sig, der er Overlæge, om at telegraferer, hvis Noget skulde tilstøde Dig), saa sender jeg dette Brev afsted for at bede Dig om endelig at tilskrive os Nyt fra Hæren.«

Gustav havde modtaget endnu et Brev, skrevet med en Damehaand, han aabnede det, Brevet var fra Laura, det lød:

»Kjære Fætter!

I disse for Danmark saa sorgfulde Dage og med Taarer i Øjnene føler jeg Trang til at skrive Dig til og takke Dig for hvert Slag; Du slaarer for vort elskede Fædreland. Du har altsaa seet Fjenden paa nært Hold, Du har været med i den blodige Træfning ved Sankelmark, hvorom der allerede synges Viser paa Gaden. Mine Tanker ere bestandigt hos Hæren, og jeg beder hver Dag til Gud om Sejren.

Jeg haaber, at I tilbageerobre Dannevirke, som de Meza saa skændigt har rømmet. Vi mistede

jo Virket i 1848 efter en haard Kamp, men vi tilbageerobrede det i 1850.

Ak, det er en Tid, hvori de skjønneste Illusioner briste, jeg har erfaret det, kan Du tro. Der er Vinter udenfor, og der er Vinter i mit Sind, og derfor bliver mit Brev til Dig ikke saa lyst, som det burde være. Gid jeg var en Mand, jeg skulde da intet Øjeblik betænke mig paa at ile til Hæren. Gud være med Dig og vor lille Hær.

Din Kusine

Laura.«

»Hun skriver,« tænkte Gustav, »at hendes Illusioner ere bristede, nu kommer en Slags Gjengjældelse; thi hun var Skyld i, at i Sommer en smuk Illusion brast for mig. Men heldigvis har jeg gjenrejst mig, jeg har fundet en bedre Lykke. Skulde hun ikke mere elske sin Mand? Tonen i hendes Brev tyder derpaa, jeg synes dog, at det er noget overspændt af hende at ville lade sin huslige Lykke forstyrre af, at hendes Mand ikke er herovre. Han kan jo komme her endnu, naar Exercerskolen er forbi. I visse Henseender bør en Kone give sin Mand frie Hænder, men Laura hører ikke til deres Tal; han skal se paa offentlige Forhold og Personligheder med samme Øjne som hun. Jeg gad vide, hvorledes det Ægteskab vil udvikle sig.«

Nogle Dage efter modtog Gustav et hjerteligt Brev fra Brygger Schmidt; der takkede ham for Underretningen om Carls Skjæbne og bad ham om en Gang imellem at sende et Brev, da det meget vilde interessere hele Familien, hvorledes det gik

ham. Det var Gustav en Glæde at modtage denne Opfordring, han vilde derved kunne lade Ebba vide, hvorledes han havde det. Dagen efter blev han glad overrasket ved at modtage følgende Brev fra hende selv:

»Elskede Gustav!

Det er det første Brev, jeg skriver Dig til, og jeg haaber, at det ikke er det sidste. Hvor jeg længes efter Dig, jeg tænker bestandigt paa Dig og beder til Gud om, at Fjendens Kugler maae skaane Dig. Jeg har ikke før været en flittig Kirkegænger, men nu er jeg det. O, hvor jeg rystede af Angst, da jeg hørte, at 1ste Regiment havde været med ved Sankelmark, jeg saa dig ligge død paa den blodige Valplads. Jeg maatte opbyde al min Kraft for at holde mine Taarer tilbage.

Saa kom dit Brev, og jeg jublede. Carl er bleven fangen, de ere Allesammen saa glade derover; thi han er nu vis paa ikke at blive skudt. Fader siger, at han i den Anledning vil gjøre et Middagsselskab; da din Kusine Laura hørte Tale herom, blev hun meget forarget. Men maae vi da ikke glæde os over, at Carl kommer derfra med Livet?

Du veed naturligvis Alt, hvad her er foregaaet i Kjøbenhavn efter Dannevirkes Rømning; jeg vil derfor ikke skrive til Dig herom. Du maa endelig ikke skrive mig til, sæt, Brevet gik galt! Men Fader har sagt, han har anmodet Dig om at skrive os

til, paa den Maade hører jeg fra Dig og faaer paa samme Tid din Adresse at vide.

Gid dog Krigen snart var endt, men jeg ønsker den kun endt med Ære, gid den aldrig var begyndt, saa havde Du nu været hos mig. Gustav, Du maa ikke være for dumdrstig, hører Du! Men gjør kun Fjenden al den Fortræd, Du kan; jeg hader disse Voldsmænd, der have overfaldet et fredeligt Land. Jeg sender Dig tusinde Kys, jeg kysser dette Brev, fordi Du kommer til at læse det, og jeg er og bliver

din egen, længselsfulde, lille
Ebba.«

Gustav kyssede Brevet og læste det mange Gange igjennem. Det var en let og flydende Damehaand, men Bogstaverne vare mindre end i Lauras Brev. Ebba skrev gothisk Skrift, Laura latinsk og benyttede de svenske Betegnelser for Aa og Æ. Ebba var lige saa patriotisk som Laura, men hos Ebba gjorde Kvinden sig mere gjældende. Gustav fandt det ikke i sin Orden, at Schmidt vilde gjøre Middagsselskab, fordi Sønnen var bleven tagen til Fange; Schmidt var ivrig national-liberal og havde hørt til dem, der altid havde talt om at kæmpe til sidste Mand, og nu jubledes han, fordi Sønnen sad i tydsk Fangenskab. Carl havde under Kampen viist sig som en modig Soldat, herover kunde Faderen være stolt, »men,« tænkte Gustav med et Smil, »Faderkjærligheden løber af med Schmidts Patriotisme.«

Nogle Dage efter kom 1ste Regiment til Jylland, hvor det ikke under Krigen var med i nogen større

Affære. Da der blev følelig Mangel paa Officerer, blev Gustav udnævnt til Lieutenant i Reserven og sendt til et af Regimenterne paa Dybbøl. Det er ikke Hensigten her at skildre den berømmelige Kamp paa Dybbøl; hvor tilsidst Alle vare enige om:

»Lad os blot faae en Ende paa det, lad os komme til at slaaes.«

En af de sidste Nætter under Belejringen, da Gustav sad i en Løbegrav hos sin Kompagnikommandør, sagde denne:

»Lad os drikke et Glas Vin med hinanden, saa gaaer Tiden bedre.«

Kapitajnen kaldte paa sin Oppasser, der bragte en Flaske Portvin. De to Officerer klinkede med hinanden, og Kapitajnen sagde: »Lad os drikke paa, at vi komme godt derfra.«

»Denne Klinken,« sagde Gustav, »minder mig om vore patriotiske Gilder i Kjøbenhavn, da vi drak paa at kæmpe til sidste Mand.«

»De er ved at indfri dette Løfte.«

»Jeg har dog nu drukket paa at maatte komme godt herfra.«

»Jeg vil sige, at vi altid bør forudsætte, at Enhver vil gjøre sin Pligt til det Yderste, og netop derfor kunne vi udbringe en Skaal for at komme godt derfra.«

»Jeg har været tilstede ved mangt et patriotisk Lag,« sagde Gustav med et Smil, »hvor man har udbragt Skaaler for at slaaes til sidste Mand, Ordene have formet sig til Poesi, og Enhver saae sig i Aanden ligge med gjennemboret Bryst paa den blodige Valplads. Havde En ved et saadant Gilde udbragt en

Skaal for at komme godt derfra, var han bleven bortvist af Selskabet som en Uværdig. Nu sidde vi i en Løbegrav, Fjendens Kugler slaae ned omkring os, vi gjøre ikke mere Løfter, vi handle. Med Døden for Øje kan Ingen være usand, hin Begejstring under de mange Taler med de store Løfter forekommer mig at være en Profanation af vor idealere Natur.«

»Tidligere har De ikke seet dette.«

»Jeg indrømmer det; jeg levede i falske Illusioner; Fjendens Granater har belært mig om min Vildfarelse.«

»Troer De, at noget af den Luftning her paa Dybbølbjerg vil naae over til dem i Kjøbenhavn, som give Tonen an?«

»Den har naaet over til dem,« sagde Gustav, »men de have misforstaaet den. De sige derhjemme, at en slet Aand har indsneget sig i Hæren, de troe, vi sidde og lave daarlige Vittigheder om Monrad og Lundbye, nej, de daarlige Vittigheder faae vi derhjemme fra. Jeg mærker paa mig selv, at jeg er en Anden, end den Gang jeg drog afsted. Hæren er ogsaa anderledes, end jeg havde forestillet mig. I Kjøbenhavn kunde jeg have holdt begejstrede Taler for den danske Hær, her tier jeg, men jeg føler Trang til at kunne trykke enhver af disse trofaste, udholdende Jensers Haand.«

Ottende Kapitel.

„Augustforeningen“.

Krigen var forbi, Slesvig, Holsten og Lauenborg afstaaede til Preussen og Østerrig, og den danske Hær hjemsendt.

Da Gustav kom tilbage til Kjøbenhavn, havde han ventet at se alvorlige og sørgmodige Ansigter, men det var ikke Tilfældet. Kjøbenhavn saae akkurat ud efter Krigen som før denne. Og dog var der sket noget Forfærdeligt, Noget, som kunde bringe et Folk til at skjælve og græde, to Femtedelen af vort lille Land var tabt, og man kunde tvivle om dets Fremtid.

Istedetfor at samle sig, opkastede Folket Spørgsmaalet: »Hvis er Skylden?« Og det hed: »Det national-liberale Parti har Skylden?« Fra alle Sider rejste dens Modstandere sig, og man kunde forudse, at dets Tilværelse kun vilde blive et Tidsspørgsmaal. Det kæmpede en Fortvivlelsens Kamp med sine Modstandere, og der blev anvendt Vaaben, som ikke vare blevne benyttede før. Og dog var Skylden ikke dette Partis, det var hele Folkets, der havde beruset sig i Sejrene fra vor Friheds første Dage, Sejre, som vare blevne vundne med den Hær, det enevældige Kongedømme havde efterladt sig.

Den Gang Gustav, efterat han var bleven hjemforlovet, besøgte sin Faders Præstegaard, fandt han Faderen ikke dybt nedbøjet over Fædrelandets Ulykke, han var forbitret, han talte om, at det var »den sorte

Skole«, som havde forhexet Folket med sit Latin, og at Frelsen kunde komme endnu, dersom vi bleve en politisk Enhed med Norge og Sverrig. Norden skulde da vide at bevare sin Selvstændighed overfor de fortydskede Vender; thi Preusserne vare jo ikke Tydskere, men Vender, og Borussia var farligere end Russia.

Gustav kom tidt i politisk Disput med Faderen, og derfor forkortede han sit Ophold i Præstegaarden. Han havde faaet nok af Disputer og fantastiske Drømme om Nordens Storhed, det var blevet hans Overbevisning, at de gamle politiske Dogmer maatte kastes overbord, og at der maatte begyndes paa noget helt Nyt med nye Mænd. Men hvor vare de at finde?

Under Krigen var Lieutenant Schopper tilsidst bleven ansat ved en af Bataillonerne paa Fyen, han havde dog ikke været i Ilden, og Clara fortalte sin Broder, at Laura var helt utrøstelig herover. »Var min Mand dog bleven saaret,« skulde hun have udbrudt, »saa kunde man dog være ham bekjendt.« Søsteren fortalte Gustav, at han havde faaet en høj Stjerne hos Laura, der havde fantaseret sig op til at anse ham for at være en Helt, han var jo avanceret fra Geleddet til Officer.

Før sin lille Rejse til Præstegaarden havde Gustav aflagt en Visit hos sin Onkel og af ham faaet at vide, at Laura laa paa Landet i Taarbæk hos sin Svigermoder, han havde derfor ikke truffet hende. Fra Ebba havde Gustav under hele Felttoget faaet Breve; i det sidste havde hun fortalt ham, at Josefine var bleven forlovet med en norsk Kjøbmand, og at hun, Ebba og Moderen, stode i Begreb med at af-

lægge et Besøg i Norge. Gustav traf derfor ikke Ebba ved sin Hjemkomst, hvilket var en stor Skuffelse for ham.

Da Gustav kom tilbage til Kjøbenhavn fra sit Ophold i Præstegaarden, var Carl vendt hjem fra Fangenskabet. Gustav opsøgte ham og tilbragte en fornøjelig Aften med ham og Brygger Schmidt. Der blev talt mest om Krigen, men af nogle Ytringer, Schmidt lod falde, mærkede Gustav, at han var ligesaa ophidset som andre Nationalliberale mod den saakaldte Reaktion og mod den nyligt stiftede »Augustforening«.

Men Gustav selv havde hverken Rist eller Ro. Landets Ulykker knugede hans Sind, og han spurgte sig selv: »Hvad bør der gøres?« Han spurgte ikke: »Hvis er Skylden?« Han saae fremad og ikke tilbage, en Gang imellem ilede han ud til den frie Natur i Dyrehaven, der nu begyndte at staa i Efteraarets Pragt, og han udbrød uvilkaarligt: »Gud være lovet, denne Skov er dansk endnu!« Det forekom ham tidt, at Landet var fortabt, at det om kort Tid vilde ophøre at være til. Med Skaane havde Danmark i sin Tid mistet sin højre Arm, med Slesvig nu sin venstre, afmægtig stod det, prisgivet Stormagternes Naade.

I disse triste Tanker gik han en Dag i Dyrehaven, da han hørte sit Navn blive udtalt, han vendte sig om og stod foran Laura.

»Hvilket heldigt Møde!« udbrød Laura. »Jeg har længtes efter at byde Dig velkommen hjem, jeg er stolt af at have Dig til Fætter.«

»Det har Du ikke altid været,« sagde Gustav.

»Gjør mig i dette Øjeblik ingen Bebrejdelser,« sagde hun, »jeg indrømmer, jeg har fortjent dem.«

»Jeg skal tie, skeet kan ikke gjøres uskeet. Der er kommet en ny Tid med nye Følelser.«

»Hvor Du er kommen til at se mandig ud, jeg har tænkt ofte paa Dig, den Gang du var derovre.«

»Laura«, sagde Gustav noget forlegen ved sin Kusines exalterede Tale, »jeg har kun tænkt lidt paa Dig, men desto mere paa Fædrelandet. Sorgen over Slesvigs Tab lader mig hverken Rist eller Ro, den har idag drevet mig herud i Skoven, jeg synes, vi ere ved at forgaae.«

»Nej, nej, endnu sidder Holger Danske i Kronborgs Kasseemat,« sagde hun, »endnu lever Danmark og skal vedblive at leve.«

Hun begyndte at angribe Kongehuset, Reaktionen og hvad ellers Bladene i de Dage angreb. Gustav lod hende tale, han var glad ved, at hendes Opmærksomhed var bortledet fra ham selv. Tilsidst tav hun og saae paa ham, som hun ventede, han skulde tale.

»Jeg kan ikke dele dine Anskuelser,« sagde han, »Tiden er ikke til, at vi skælde hinanden ud, vi maae se at blive enige; det voldsomme Partihad kan give det sidste Stød til vor Undergang.«

De kom i en politisk Disput, som Laura afbrød ved at sige:

»Men jeg har for Alt dette glemt at spørge Dig om dit Liv i Felten, fortæl mig lidt herom.«

Det gjorde han, mens han talte, greb hun hans Arm og støttede sig paa den. Tilsidst udbrød hun:

»Gustav, vi To havde passet for hinanden.«

»Jeg mente det ogsaa en Gang,« svarede han, »men jeg tog fejl.«

Hun saae paa ham; hvad end hendes Tanker havde været, da hun mødte sin Fætter, opdagede hun nu af Tonen i hans Ord, at han ikke elskede hende mere. Der gik et Sting gennem hendes Hjerte, hun var begyndt at troe, at hun i Virkeligheden altid havde elsket ham, og at det var hendes Faders Udtalelser om Ægteskab mellem for nær Beslægtede, der i en Slags Desperation havde bragt hende til at ægte Schopper, hvem hun nu saae ned paa, fordi han overfor sin Moder var saa uselvstændig, og fordi han ingen Felthistorie havde. Hun blev ærgerlig tilmode og saae mod Jorden, saaledes gik de et Øjeblik tause ved hinandens Side. Tilsidst sagde hun:

»Om et Par Dage flytte vi til Byen. De har endnu ikke seet mit Hjem, besøg os.«

»Det skal jeg.«

»Vi ville tale om Felten og om gamle Dage.«

»Hvorfor ikke om de nye?« spurgte Gustav.

»Det er alene paa dem, jeg tænker.«

Hun fulgte ham til Klampenborg Stationen og sagde ved Afskeden:

»Du maa love mig, snart at besøge os.«

Da Gustav kjørte ind til Byen, tænkte han: »Skulde Laura nære stærkere Følelser for mig nu end før? Hvorfor har hun mistet sin Kjærlighed til sin Mand? Den maa aldrig have været synderlig stærk, hvis hun har mistet den af den Grund som jeg har hørt. Der har altid været noget exalteret ved Laura, og havde jeg endnu elsket hende, troer jeg, at hun ude i Skoven havde kastet sig til mit Bryst, og saa

havde Spillet været gaaende. Jeg maa snarest muligt offentliggjøre min Forlovelse med Ebba, naar hun er kommen fra Norge.«

Nogle Aftner efter besøgte Gustav »Thors Hal«, det nuværende »Figaro«, hvor der den Gang optraadte nogle unge franske Sangerinder. Der var ikke mange Tilhørere, ved et Bord saaes den franske Gesandt og nogle Medlemmer af den franske Legation og af det danske Udenrigsministerium. Fra et Hjørne, strax tilhøjre for Indgangen blev der kaldt paa Gustav, det var en Universitetsven, som kaldte paa ham, en juridisk Kandidat Ingversen. Had sad sammen med en ældre, velnæret og jovialt udseende Herre, der havde Forbindelser med en Godsejerforening og hed Mammen. Endvidere saaes en gammel, bekjendt konservativ Redaktør og en yngre Mand af et militært Udseende, hans Navn var Lieutenant Børglum.

Ingversen præsenterede Gustav for Herrerne, som hver havde et Krus bajersk Øl staaende foran sig; de fortsatte derefter den politiske Samtale, som var bleven afbrudt. For første Gang var Gustav kommen sammen med Mænd af det konservative eller, som det kaldtes, reaktionære Parti, og han opdagede snart, at de havde den samme Tanke som han, at finde nye Mænd, der kunde bære en ny Tid frem. De angreb Ministeriet Bluhme, der dog sagdes at være udgaaet fra det konservative Parti, angreb det, fordi det ikke havde forstaaet Tiden, men sluttet sig til dets gamle Modstandere, det national-liberale Parti.

»Man skal sætte sin Personlighed ind,« sagde Børglum, »man skal vove sin Pels og melde sig ind i »Augustforeningen«. Det har jeg gjort. Man kalder

mig en Renegat, fordi jeg ikke vil blive i det national-liberale Dødvande, men jeg skal vide at finde mig heri.«

»Godsejerne maae frem,« sagde Mammen, »imellem dem findes de nye Mænd, som kunne bære Tiden fremad. De ere ikke store Talere, men de ere Handlingens Mænd.«

»Naar de blot ikke betænke sig for længe,« mente Ingversen.

»Vi ville faae en svær Forfatningskamp,« sagde Redaktør Lyne, »i den bør Godsejerne deltage sammen med det national-liberale Partis Modstandere.«

»Der er Godsejere, som ere national-liberale,« sagde Ingversen.

»Ganske vist,« sagde Mammen, »men de holde neppe af at gaae tilbunds med det national-liberale Parti.«

»Hvad vil i Grunden »Augustforeningen?« spurgte Gustav.

»Den bestaaer af en Del af Kjøbenhavns Borgere, som ville frigjøre sig for det national-liberale Partis Herredømme,« sagde Børglum, »og de se Danmarks eneste Frelse i, at vi skare os om Kongehuset.«

»Lieutenant Børglum har Ret,« sagde Redaktøren, »og det er et Bevis paa det national-liberale Partis store Uforstand, at det stiller sig i Opposition til Kongehuset og kalder det tydsk, dette har skaffet Partiet af med mange Tilhængere. For at forøge Oppositionen bliver der viist den største Beundring for det svenske Kongehus.«

»Hvad maa vel vort første Maal være?« spurgte Gustav.

»At faae Forfatningskampen endt paa en Maade,« sagde Redaktøren, »der kan skaffe Fred mellem Partierne, og det formaaer det nuværende Ministerium ikke.«

»Hvor er Manden?« spurgte Gustav.

«Grev Frijs til Frijsenborg,« var Svaret.

Længe sad de og politiserede; da Gustav fulgtes med Ingversen ind til Byen, sagde denne:

»Det lader til, De er enig med os. Maa jeg melde Dem ind i Augustforeningen?«

»Jeg har vovet min Pels mod Fjenden,« svarede Gustav, »hvorfor skulde jeg ikke ogsaa gjøre det her? Jeg trænger til at tale med Folk, der ligesom jeg vil ud af det Gamle, og jeg er med, hvad enten det Nye bliver til større Frihed eller mindre Frihed, naar det blot er i Stand til at gjenoprejse vort Folk og give det nyt Haab, jeg selv tvivler om dets Fremtid.«

Gustav havde aldrig før deltaget i nogen politisk Bevægelse, han vidste ikke, at han kunde blive lagt for Had og udstødt af sine Venners Selskab for politiske Anskuelsers Skyld. Han fik det at føle. Han lagde ikke Skjul paa, at han var bleven Medlem af »Augustforeningen«, og den sendte desuden sin omfangsrige Medlemsliste om til Bladene. Gustavs Onkel var lige ved at kaste ham paa Døren, da han aflagde ham en Visit; fra Faderen fik han et Tordenbrev, hvori han blev kaldt for en Hjemmetydsker og en Bismarcker, hans Broder Frederik vilde ikke boe mere sammen med ham, og da Gustav en Dag mødte Brygger Schmidt paa Gaden, hilste denne ikke igjen.

Han stod maalløs og saae efter ham, betød det, at Ebba var tabt? Ja, han begyndte at forstaae, at

han som »Augustiner« var umulig i sine tidligere Venners Kreds, ene stod han nu med mange Fjender og uden personlige Venner. Og hvorfor? Fordi han havde fulgt sin politiske Overbevisning, fordi hans Kjærlighed til Danmark var stærkere end hans Tro paa Partiførernes Dygtighed. De vilde ikke slippe Magten, de vilde ikke se den glide over i andre Hænder, men der var Noget, som var stærkere end dem, det var Kjendsgjæringernes Logik.

Mens Gustav stod og saae efter Brygger Schmidt, kom en Kone og spurgte ham, om han vilde købe en Vise om »Augustforeningen«. Han købte Visen, og da han halvt fortumlet kom hjem, tog han den frem og læste Titlen, der lød: »Augustforeningen eller den er værre! En ny Vise om hvor rart der er i bemeldte Forening, og hvorfor Undertegnede har meldt sig derind, samt naar han agter at melde sig ud igjen. Forfattet af Søren Pipperup, in spe Medlem af Foreningen.« Under Titlen saaes en døddrukken Mand.

Visen er for lang til at kunne gjengives her, i det første Vers nævnes Phister og Paetz, som Medlemmer af Foreningen. Senere hedder det:

»Nu saae jeg mig omkring saa rask,
 Sa' Du til en Baron,
 Og gav et rigtigt Nævedask
 En fornem Rangsperson.
 En Oberst gav Cigarer,
 En Lieutenant vaade Varer,
 De Folk slets inte sparer,
 Hver Aften er jeg fuld,
 Hvad kan man forlange mer?
 Det er dejligt, som De seer,

Før var tidt min Blyhat svær,
Men nu er den sgu værre.

Fortegnelsen den har jeg her
Paa hver en Medlemssjæl,
Og hvem der ikke Medlem er,
Bør helst slaa's rent ihjel.
Hør nu — der er en Bødker,
Og saa en ærlig Høker,
Dernæst en pyntet Brygger
Og saa en Livlakaj.
Michael Gjørup glemmes ej,
Efter ham saa kommer jeg,
Men Kaptain Schwartz er værre.

Ja, der er ellers mange fler,
Og lutter pæne Mænd,
Der er en Borgerofficer,
Og han gjør rigtig Spænd!
En hel Deel Sekretairer,
Desuden to Barberer,
Et Bybud — der er Flere
Af dem, som sælge Sand,
Men dem holder jeg mig fra,
Der er Herrer nok endda,
Som gi'r lidt at drikke — ha!
Jeg mener, den er værre.

Gustav tænkte, at i en følgende Vise kunde Touren komme til ham selv, Privatlivet blev ikke mere respekteret. Hans Assistentplads i Ministeriet havde staaet aaben for ham under Krigen, den vilde han ikke miste, men han havde hørt, at Lærere og Andre vare blevne brødløse, fordi de vare Medlemmer af »Augustforeningen«. Der var kommet en Tid, hvori der kunde blive Tale om at lide for sin Overbevisning.

»Augustforeningen« foranstaltede en stor Fest i

»Casino«, yngre Medlemmer opførte først »Kong Salomon og Jørgen Hattemager«, derefter blev der serveret The og dandset. Festen var besøgt af omtrent saa mange Medlemmer, som Theatersalen kunne rumme.

Den Gang Ballet begyndte i den lille Sal, opdagede Gustav til sin Forundring Laura mellem Damerne, hun havde sin Mand med. Han gik strax hen for at hilse paa dem.

»Dig havde jeg ikke ventet at finde her,« sagde han til Laura.

»Hvorfor ikke?« spurgte Schopper. »Alle Folk gaae nu ind i »Augustforeningen«. Se, hvor her er fuldt i Aften.«

»Min politiske Overbevisning har tilskyndet mig at gaae herind,« sagde Gustav, »men jeg vidste ikke, at Laura . . .«

»Damer have ingen politisk Overbevisning,« sagde Schopper.

Laura tilkastede sin Mand et harmfuldt Blik og taug.

»De har vel ikke noget imod, Hr. Kammerjunker, at jeg dandser med Deres Kone?« spurgte Gustav.

»Nej, Gud bevar os.«

Da Gustav dandsede ud med Laura, sagde hun:

»Jeg kan ikke udstaae min Mand, han vil gjøre mig til en villieløs Slave, men jeg taaler det ikke. Hans Moder har befalet ham at gaae ind i Foreningen her, han forstaaer sig ikke en Smule paa Politik. Jeg har stridt en haard Kamp, inden jeg tog med til denne Fest.«

»Men Du gav dog efter.«

»Hvad skulde jeg, Stakkel, gjøre? Jeg har bedt ham om Skilsmisse, han har svaret, at han ikke vil skilles fra mig.«

»Det gjør mig ondt at høre, at det er kommet saa vidt.«

»Saa vidt er det kommet, men det er min egen Skyld, hvorfor tog jeg ham, jeg burde have taget Dig.«

»Bagefter kommer Fortrydelse,« sagde Gustav.
»Du maa finde Dig i din Skjæbne.«

»Gustav, Gustav, Du er haard imod mig.«

»Laura, jeg forstaaer Dig ikke.«

»Du maa, Du skal forstaae mig,« hun saae med fortvivlede Blikke op til ham, »Gustav, jeg elsker Dig.«

»Denne Tilstaaelse kommer forsildigt,« svarede han. »Du har valgt, og jeg har valgt en Anden end Dig.«

»Nej, nej,« stønnede hun.

Deres Tour til at dandse var forbi, og han førte hende til hendes Plads, greben af Sorg over hendes Skjæbne.

For hende var nu Politiken bleven det Underordnede, hendes ulykkelige Forhold lagde helt Beslag paa hendes Opmærksomhed, og naar Gustav kastede sit Blik hen paa hende, saae han, at hun bestandigt fulgte ham med Øjnene. Han skulde samme Aften faae et andet uventet Møde, en Dame kom og inklinerede for ham, det var Annette.

»De ogsaa her!« udbrød han uvilkaarligt.

»Ja,« svarede hun, »Fader er Medlem af Augustforeningen.«

De dandsede ud.

»O, hvor jeg har været bange for Dem, da De

var i Felten,« sagde hun. »Jeg slugte hver Dag Aviserne for at høre Nyt derovre fra.«

»Jeg takker Dem for den Interesse, De har haft for mig.«

»O, det har jeg længe havt; jeg tør vel neppe spørge Dem om Noget?«

»Spørg De kun.«

»Den sidste Aften, De boede hos os, glemte jeg i min Forvirring et Brev, dengang de overraskede mig sovende; De har vel ikke læst det Brev?«

»Oprigtigt talt, jeg læste det, fordi jeg tilfældigt saae mit Navn deri, jeg beder Dem meget undskyldte min Indiskretion.«

»De har læst Brevet!« udbrød hun. »O, saa tør jeg ikke mere se Dem ind i Øjnene.«

»Det tør De meget godt,« sagde Gustav med et Smil.

»Tør jeg,« udbrød hun glad.

Gustav tænkte: »Mon hun nu ogsaa vil fremkomme med en Kjærlighedserklæring? Det vilde dog være for meget af det Gode.«

Han førte hende til hendes Plads, hvor han hilste høfligt, men koldt paa Grosserer Jensen. Kort efter inklinerede Laura for ham.

»Jeg iagttog Dig før, da Du dandsede med den unge Dame,« sagde hun ophidset, »det skulde vel aldrig være hende, der har indtaget min Plads i dit Hjerte? Hun tilkastede Dig Blikke, der røbede for Enhver, at hun er heftigt forelsket i Dig.«

»Jeg siger Dig, Laura, at hun er mig aldeles ligegyldig. Hun er en Datter af Grosserer Jensen, hos hvem jeg i nogen Tid har boet, hendes Fader har

desværre et saa daarligt Rygte, at jeg helst holder mig saa langt borte fra Familien som muligt.«

»Hvad angaaer Faderens Rygte din Kjærlighed til Datteren?«

»Du er i højeste Grad urimelig, Laura.«

»Jeg har Lov til at troe, hvad jeg vil. Hun er smuk, ja, der er noget Interessant ved hendes Ansigt.«

»Du har betragtet hende nøje.«

»Mit Øje skal følge hende hele Aftenen.«

Den Gang Gustav havde ført Laura til hendes Plads, tænkte han: »Nej, her er ikke til at være.« Han ilede ned i Garderoben, fik sit Overtøj paa og forlod Casino.

»Laura har fortalt mig, hun elsker mig,« tænkte han, »hendes Skinsyge gjør hende rasende. To Damer elske mig, jeg møder dem i samme Balsal; jeg kunde aldrig have tænkt mig, at et saadant Møde vilde være i Stand til at jage mig bort. — Men Ebba, Ebba! Naar vil hun komme hjem, eller er hun kommen hjem? Hvorledes skal jeg faae det at vide?«

Da kom han til at tænke paa, hvorledes den usalige Politik havde stillet sig i Vejen mellem ham og hendes Familie, og Brygger Schmidt var en Mand, hvis Modstand det ikke vilde være let at overvinde. Hvor var Carl henne? Gustav havde i lang Tid ikke set ham, var han en ligesaa fanatisk Politiker som Faderen?

Niende Kapitel.

Gustav har Modgang.

Ebba stod en Oktobermorgen oppe mellem sine Duer, det var smukt Solskinsvejr, hun aabnede Lugen og lod Duerne flyve ud. Hun saae efter Gustav og Ebba, hvis Unger nu var udvoxede, og hendes Tanker dvælede ved den Dag, da han var med heroppe, han, som hun havde skrevet til i Felten, og som hendes Fader nu var saa vred paa og ikke vilde se indenfor sine Døre. Men hun vilde se ham, hun brød sig ikke om Politik, det var Noget for gamle, gnavne Mænd, men ikke for unge Piger. Hun var vred paa ham, hvorfor havde han ikke paa en eller anden Maade sat sig i Forbindelse med hende? Maaske troede han, at hun endnu var i Norge. Skrive ham til, kunde hun ikke; thi hun vidste ikke, hvor han boede.

Med hendes Broder Carl kunde hun heller ikke tale om ham; thi Carl var rejst til Tydskland. Faderen havde nemlig ved Siden af sit Hvidtølsbryggeri besluttet at anlægge et Bajerskøl-bryggeri og sendt Carl til München for at studere Bryggerierne der. Josefine havde tidligere drillet sin Søster med Gustav Falk, nu tænkte hun kun paa sit Udstyr, Brylluppet skulde finde Sted til Foraaret.

Duerne fik den Dag en lang Flyvetur, da de endelig vare vendte tilbage til Dueslaget, var Ebba kommen lige vidt i sine Overvejelser af, hvad hun burde gjøre. Hun var standset ved Tanken om at passe ham op, naar han kom fra Kontoret, det laa jo i den røde Bygning nede ved Børsen. Ebba gik

ned for at spise Frokost, men maatte vente med at sætte sig tilbords; thi hendes Moder var ikke kommen fra Byen, og Faderen beskjæftiget med sine Breve. Hun satte sig til Pianofortet og slog nogle Tangenter an, men var ikke oplagt til at spille et ordentligt Musikstykke.

Endelig kom Moderen fra Byen, Faderen blev kaldt ind fra sit Kontor, og Familien satte sig til Frokostbordet. I Samtalens Løb sagde Fru Schmidt:

»Jeg var et lille Løb oppe hos min Søster. Hendes Søn og Svigerdatter have moret sig fortrinligt forleden Aften ved »Augustforeningen«s store Fest. Ja, den Forening forstaaer rigtignok at gjøre Fester, der var Generaler og Kammerherrer med deres Fruer, der var . . .«

»Ja, en af mine Bryggerknægte var ogsaa med,« sagde Schmidt haanligt, »da jeg fik det at vide, sagde jeg til ham, at, vilde han blive i min Tjeneste, maatte han melde sig ud af »Augustforeningen.«

»Var det rigtigt af Dig, Fader?« spurgte Ebba.

»Javist var det rigtigt, min Pige. Jeg taaler ingen i mit Brød, som ikke har samme politiske Mening som jeg.«

»Hvad sagde saa Bryggerknægten?« spurgte Ebba. »Og hvem af dem var det?«

»Det var den lille Jeppe Jensen. Han sagde, at han var gaaet ind i »Augustforeningen«, fordi han som gammel Soldat holdt meget af sin Konge, og at han havde hørt, at der var nogle Studenter, som vilde have den svenske Konge til Konge her i Landet, og det vilde Jeppe ikke være med til. Jeg oplyste ham om hans Fejltagelse, og han sagde: »Ja, Hr.

Schmidt, det er alligevel Studenterne, som regere os, men naar De vil have, jeg skal melde mig ud, saa melder jeg mig ud; jeg vil ikke miste min gode Plads for Politikens Skyld.«

»Meget fornuftigt talt af Jeppe,« sagde Josefine.

»Nu har Du talt saa længe Schmidt,« sagde hans Kone, »nu kan jeg maaske faa Lov til at faa et Ord indført?«

»Det kan Du faa Lov til,« sagde Schmidt.

»Det var »Augustforeningen«s store Fest, jeg kom fra,« sagde Fruen, »ja, der var naturligvis mange Slags Mennesker tilstede, men de fine Folk generede sig ikke for at være sammen med de simple, og det kan jeg godt lide dem for. Men, hvad jeg vilde sagt, Kandidat Falk var der ogsaa.«

»Den Fyr er jo bleven »Augustiner«, sagde Schmidt med Foragt, »saa jeg finder det naturligt, at han var der.«

»Han er dog et net Menneske,« sagde Josefine.

»Ingen »Augustiner« kan være et net Menneske,« svarede Schmidt mut.

Ebbas Hjerte bankede. Hun havde Lyst til at sige sin Fader imod, men turde ikke, for ikke at røbe sig.

»Maa jeg faa Lov til at tale?« spurgte Fru Schmidt, »I afbryde mig Allesammen. Jeg nævnede Kandidat Falk, fordi Laura mente, at have opdaget paa Ballet, at han var hemmeligt forlovet med en ung Dame, hos hvis Forældre han tidligere har logeret.

»Annette Jensen!« raabte Ebba. Hendes Hjerte snørrede sig sammen.

»Hahaha,« lo Schmidt, »nu husker jeg Historien, det var hende, der laa i hans Seng, da han ifjor var i Lejren. Naar de have holdt Bryllup, saa . . .«

»Schmidt,« sagde Fruen, »maa jeg erindre Dig om, at dine Døtre ere tilstede.«

»Laura maa have taget fejl,« mente Ebba.

»Det har hun vist,« sagde Josefine.

»Aa nej, hun udtalte sig med stor Indignation over denne Forlovelse. Faderen skal være en daarlig Person,« sagde Fru Schmidt.

»En »Augustiner« bider Hovedet af al Skam,« sagde Schmidt. »Falk maa være glad ved, at den første, den bedste Rendetøs vil have ham.«

Josefine havde bemærket den febrilske Utro, der var kommet over hendes Søster, hun fik ondt af Ebba, maaske holdt hun dog for Alvor af Gustav Falk. Med en halv fortørnet Mine sagde hun til Faderen:

»Hr. Falk er kommen her i vort Hus, vi skyldte ham Forbindtlighed, kan Du huske, at han strax efter Slaget ved Sankelmark skrev til os og meddelte os Carls Tilfangetagelse?«

»Javel,« svarede Schmidt, »jeg takkede ham jo ogsaa derfor, var han ikke bleven »Augustiner«, skulde han den Dag idag have været velkommen i vort Hus, men nu maa jeg betakke mig for hans Besøg.«

»Han er desuden nu forlovet,« sagde Fru Schmidt, »og er hans Kjæreste af daarlig Familie, er baade han og hun umulig i godt Selskab.«

»Jeg vil selv gaae til Laura denne [Formiddag

og forhøre mig noget nærmere om den Forlovelse,« sagde Josefine.

For sin Søsters Skyld besøgte Josefine Laura og henlede Samtalen paa Gustavs Forlovelse. Laura blev meget ophidset, da der blev Tale om Gustav, og paastod med Bestemthed, at han var bleven forlovet. Hun bebrejdede ham det i stærke Udtryk. Josefine saae forbavset paa hende og tænkte: »Man skulde næsten tro, at Laura selv var forelsket i sin Fætter, men det kan ikke være muligt.« Det var med bedrøvelige Efterretninger, Josefine den Dag kom tilbage til sin Søster, Ebba brast i Graad og hviskede:

»Josefine, jeg elsker ham.«

»Det har jeg vidst længe,« sagde Josefine. »Du maa se at faa ham slaet af Tankerne.«

»Det kan jeg ikke, nu gaaer jeg op til mine Duer for at græde rigtigt ud.«

Hun ilede op til sit Dueslag, da hun saae Duen Gustav, fangede hun den og vilde forbitret have dræbt den, men hun lod det være og sagde:

»Jeg vil ikke bedrøve din Mage, som han har bedrøvet mig.«

Men den Gang Josefine havde forladt Laura, slog den unge Kone en halv vemodig Latter op, rev forbitret et Par Stole om og knuste en Vase. Hun saae paa sit Uhr.

»Nu maa jeg klæde mig paa,« sagde hun. »Jeg skal idag have Bryllup med Gustav, det bliver kun Stuebryllup. Igaar holdt han Bryllup med den Anden, men hun er død, Gustav opdagede, at hun havde havt flere Elskere før sit Bryllup, og saa kvalte han hende. Jeg skal blive smuk, Gustav, Du skal faae

Ære af din Laura. — Der er Nogle, som sige, at jeg er gift med Schopper, men det er ikke sandt. Det er en anden Laura.«

Hendes Mand var den Dag paa Vagt, saa hun kunde gjøre og lade i sit Hjem, hvad hun vilde. Henad Aften kastede hun en tæt Kaabe om sig og ilede til Gustav, der nu boede i Store Kongensgade. Han havde nylig tændt sin Lampe og laa paa Sofaen i dybe Tanker, der drejede sig om Ebba. Da blev Døren lukket op, og til hans Forbavselse traadte Laura ind. Hun kastede Kaaben og stod for ham med Brudeslør og Myrthekrands og iført en elegant sort Silkedragt.

»Er Du ikke paaklædt endnu Gustav?« spurgte hun. »Skynd Dig, vi maae ikke lade Præsten vente?«

»Hvilken Præst?«

»Den Præst, der skal vie os.«

»Raser Du Laura? Hvad betyder dette?« spurgte Gustav og sprang op fra Sofaen. »Kom til Dig selv.«

»Du skal altid gjøre Ophævelser, skynd Dig.«

»Kom til Dig selv, Laura, Du maa ikke være rigtig rask, jeg skal følge Dig hjem.«

»Hjem! Fra idag er dit Hjem mit Hjem.«

»Laura!« udbrød Gustav angst, han saae en uhyggelig Ild i hendes Øjne.

»Gustav, Gustav!« raabte hun. »Nu er Du Min, jeg slipper Dig ikke.«

Hun kyssede ham lidenskabeligt. Gustav forsøgte forgjæves paa at rive sig løs, det syntes, hun havde faaet Kæmpekræfter.

»Slip mig, Laura, jeg maa jo klæde mig paa, hvis, som Du siger, vi skulle til Præsten.«

»Ja, ja,« sagde hun og slap ham.

Gustav skyndte sig at iføre sig sit Overtøj, imens grundede han paa, hvad han skulde gjøre; det var jo aabenbart, at Laura var bleven greben af momentant Vanvid. Tilsidst besluttede han at føre hende til hendes Fader, han var jo Læge.

»Nu gaae vi til Præsten,« sagde han.

»Jaja, til Præsten,« jublede hun.

Han førte hende ned paa Gaden og bød hende Armen, da hun kom i fri Luft, blev hun roligere, men vedblev at tale forvirret og en Gang imellem om Ting, der ikke passede sig for en Dame. Da de gik op i hendes Faders Hus, standsede hun paa Trappen og spurgte:

»Hvad skal vi her?«

»Din Fader skal jo være din Brudefører,« sagde Gustav.

»Det er sandt,« sagde hun.

Gustav ringede paa, og en Pige lukkede op. Da han stod overfor sin Onkel, udbrød denne forbauset:

»Hvad betyder dette?«

»Kan Pigen blive et Øjeblik hos Laura, mens jeg taler med Dig?« spurgte Gustav og saae paa sin Onkel.

»Nej nej, jeg vil ikke skilles fra Gustav,« sagde Laura, »hvor er Præsten? Lad os skynde os med Brylluppet.«

»Jeg har ført Laura herop,« sagde Gustav, »fordi hun vistnok trænger stærk til din Hjælp Onkel.«

»Lægen saae bestyrtet paa sin Datter og vilde føle hendes Puls. Hun rev sig fra ham og klyngede sig til Gustav.

»Det er ikke min Fader, det er en ond Mand, som vil skille os ad,« raabte hun.

»Hvor har Du truffet hende, Gustav?« spurgte Lægen.

Gustav fortalte ham det.

»Her maa handles,« sagde Dr. Falk.

Han kaldte paa Pigen og bad hende om hurtigt at hente en Droske.

»Jeg vil kjøre til Kirke i en Kareth,« sagde hun.

Faderen gjorde hende flere Spørgsmaal, som hun besvarede forvirret og vedblev at klynge sig til Gustav. Situationen blev mere og mere pinlig. Endelig meldte Pigen, at Drosken var kommen.

»Det skal være en Kareth!« raabte Laura vildt.

»Til Stuebryllup behøves kun en Droske,« sagde Faderen.

»Jaja, det er sandt. Det skal være Stuebryllup,« raabte hun.

Afsted kjørte Drosken til Kommunehospitalet. Hun mærkede det ikke, hun troede, de kjørte til Præsten; Lægen og Gustav førte hende ind af Porten, som i den mørke Aften lukkede sig efter hende.

Da Falk med sin Onkel forlod Hospitalet, havde de en lang Samtale om Lauras Tilstand, tilsidst sagde Lægen:

»Hun kan takke sig selv derfor, hun burde ikke have giftet sig med Kammerjunkeren. Hun har forstaaet, hvilken uhyre Fejl hun har begaaet, det har grebet hende saa dybt, at hun har mistet Forstanden.«

»For bestandigt?« spurgte Gustav.

»Jeg vil ikke haabe det, hun er ung.«

De skiltes, det gamle, gode Forhold mellem Onkel og Neveu var blevet gjenoprettet.

»Se snart op til mig,« havde Lægen sagt.

Gustav skulde den Aften have været til et politisk Foredrag i »Augustforeningen«. Han var ikke oplagt dertil, hvad han denne Aften havde oplevet, havde trængt al Politik i Baggrunden, Lauras Ulykke havde udslettet Danmarks Ulykke af hans Tanker.

Næste Dag var en Søndag, han gik ud paa Langelinie for at trække frisk Luft; thi han havde tilbragt en søvnløs Nat. Da mødte han Fru Schmidt med hendes to Døtre, han hilste, men de hilste ikke igjen, og Ebba saae til den anden Side.

»Ja saa!« udbrød Gustav harmfuld. »Har Ebba ikke elsket mig højere, end at hun forlader mig for mine politiske Meningers Skyld!«

Han forlod Langelinie og syntes, at alle Mennesker vare blevne saa usle og taabelige.

»Skal jeg absolut have samme Meninger som min Selskabskreds!« udbrød han. »Fører en fri Forfatning saadanne utaalelige Tilstande med sig? Kan man kalde det virkelig Frihed?« — Hvad kommer Politiken Ebbas og mit Forhold ved? Jeg er paa Nippet til at blive gal ligesom Laura. Skulde jeg købe min Fred ved at melde mig ud af »Augustforeningen«? Nej, jeg ydmyger mig ikke, kan jeg ikke vinde Ebba uden ved en Ydmygelse, da maa jeg give Afkald paa hende, men det vil gjøre saa ondt, saa ondt.«

Et Par Dage efter traf Gustav paa Gaden Kandidat

Ingversen og Lieutenant Børglum. Talen var naturligvis om Politik, og Ingversen sagde tilsidst:

»Augustforeningen« har gjort sin Gjerning, den har i Kjøbenhavn og paa flere Steder i Landet skabt en Opposition mod det national-liberale Parti, nu maa Andre tage Affærer.«

»Hvilke Andre?« spurgte Gustav og saae forbauset paa ham.

»De store og de smaa Bønder,« var Svaret. »De ville kunne føre Kampen i Rigsraadet og Rigsdagen, det kan »Augustforeningen« ikke.«

»Skal den da opløse sig?« spurgte Gustav.

»Aa nej, den maa gjerne leve Noget endnu, til de store og de smaa Bønder have fundet hinanden.«

Gustav spurgte ikke mere, men hørte efter de to Andres Samtale og begyndte at forstaae, at det ikke var gjennem »Augustforeningen«, at det Nye vilde blive baaret frem. Det var for ham en ny Illusion, som brast. Da han forlod de Andre, sagde han til sig selv:

»Du duer vist neppe til at være Politiker, Du mangler det rette Blik derfor, men det synes Børglum og Ingversen at have. Alligevel, den Enkelte vil ved sin Stemme altid kunne støtte en god Sag i Afgjørelsens Stund.«

Det lod til, at Gustav paa det Tidspunkt skulde have den ene Ubehagelighed efter den anden. En Dag traadte Grosserer Jensen ind til ham med en meget vigtig og meget alvorlig Mine. Gustav blev forbauset over dette Besøg, som han ønskede endt saa hurtigt som muligt, og bad ham ikke om at tage Plads.

»De er vistnok forbauset over mit Besøg,« sagde Jensen, »men det har sin alvorlige Grund. Jeg veed, Hr. Falk, at De er en hæderlig Mand, og at det aldrig kan falde Dem ind at sætte en Plet paa en ung hæderlig Piges Rygte.«

»Jeg takker Dem for Deres gode Mening om mig, men jeg forstaaer ikke, hvorfor De begynder at tale til mig om en ung Piges Rygte?«

»Det er min Datter, min kjære Annette, jeg sigter til. Folk fortæller, at De har staaet i et Kjærlighedsforhold til hende.«

»Det er en skammelig Løgn,« foer Gustav op.

»Annette siger det Samme, og jeg troer ogsaa, det er en skammelig Løgn, men Folk . . .«

»Aa, lad Folk snakke.«

»Det kan De nok sige, Hr. Kandidat, men ikke min Datter,« sagde Jensen, »ved en saadan Lejlighed bliver det altid Kvinden, det gaaer ud over. De vil ikke kunne benægte det. Og Følgen heraf vil blive, at hun ikke vil komme til at gjøre et ordentligt Parti.«

»Jeg forstaaer Dem endnu ikke.«

»Jeg mener,« sagde Jensen, »hvis De vil beholde Ord for at være en hæderlig Mand, saa forlover De Dem med min Datter Annette.«

»Er De gal Mand!« foer Gustav op.

»Saa stille, saa stille, Hr. Falk, jeg er ikke født igaar. Hvis De, som jeg har sagt, for Fremtiden vil vedblive at anses for at være en hæderlig Mand, saa forlover De Dem med Annette.«

»Nu skal jeg sige dem Noget, Hr. Grosserer,

alene det, at hun har en Fader som Dem, forhindrer mig fra at forlove mig med hende.«

»Jeg skal med Rolighed finde mig i at taale deres Fornærmelser,« sagde Jensen. »Det er min Datters Sag, jeg taler.«

»Jeg kjender Dem bedre end De troer,« sagde Gustav, »jeg veed, at De som Handelsrejsende for et af vore større Handelshuse har begaaet Bedrageri.«

»Det er skammelig Løgn!« raabte Jensen.

»De burde først skaffe de daarlige Rygter om Dem selv ud af Verden, før De tog Dem af Deres Datters, og de existere maaske ikke uden i Deres Fantasi.«

»Hvad mener De dermed?«

»Jeg mener, at De er kommen herop til mig for at forsøge en Overrumpling, at De har troet, at jeg i visse Henseender var en ung Mand, De kunde løbe med, og at De og Deres Datter vistnok i længere Tid har lagt an paa at fange mig og faae mig til Svigersøn. Nu har De hørt min Mening, og nu beder jeg Dem om at gaae.«

»Hvad, De viser mig Døren?«

»Ja, en Mand med Deres Rygte ønsker jeg at have saa lidt som muligt at gjøre med.«

Jensen saae et Øjeblik Falk stift ind i Øjnene, vendte sig og gik uden at sige et Ord. Han havde forstaaet, at Slaget var tabt, og at han derfor gjorde bedst i snarest muligt at komme bort.

Gustav gik frem og tilbage i sit Værelse, stærkt ophidset af dette Besøg. Var der alligevel udbredt et Rygte om en Kjærlighedsforstaaelse mellem ham

og Annette? Hvis det var Tilfældet, var Rygtet da ikke naaet til Ebba?

»Hvad har jeg dog gjort,« tænkte Gustav, »at Alt dette stormer ind paa mig? Og saa er denne Jensen ligesom jeg Medlem af »Augustforeningen«; jeg kan vente at træffe ham og Annette der. Behagelige Udsigter.«

Tiende Kapitel.

Slutning.

Brygger Schmidt havde faaet Brev fra sin Søn om, at han helst selv maatte komme til München for at se de derværende bajerske Ølbryggerier, og Schmidt var da rejst. Hans Familie havde under hans Fraværelse faaet Meget at tale om; thi Bernhard Schopper var utrøstelig over, at hans Kone havde mistet sin Forstand, han havde besøgt hende paa Kommune-hospitalet og funden hende greben af den fixe Idee, at hun skulde have Bryllup med sin Fætter Gustav Falk. Et svagt Haab begyndte at dæmre hos Ebba, om ikke Laura i Vanvid havde fantaseret om Gustavs Forlovelse med Annette, hun talte med Josefine herom, men Søstrene kunde ikke finde paa Raad til at skaffe sig at vide, hvad der var Sandhed, og hvad en gal Kvindes Fantasi.

Ebba led meget under denne Uvished, mangan Nat laa hun vaagen for at tænke paa Gustav; vi vare i December, Julen nærmede sig, og hendes Fader og Broder vilde snart komme hjem. Hendes Moder blev

en Dag greben af et let Ildebefindende, og der blev sendt Bud efter Dr. Falk. Da han havde set Moderen, gav han sig i Samtale med hendes Døttre. Talen faldt naturligvis paa Laura, og Falk kunde fortælle, at hans Datter befandt sig i Bedring, det vilde da sige, at Sygdommen var gaaet over til Nervefeber.

»Og hvorledes befinder Deres Brodersøn Gustav sig?« spurgte Josefine. »Han skal jo være bleven forlovet?«

»Forlovet!« udbrød Lægen studsende. »Det har jeg ikke hørt.«

»Da fortalte Laura det, da jeg sidste Gang besøgte hende, men det var rigtignok, samme Dag hun blev syg,« sagde Josefine.

»Hvad fortalte min Datter Dem?« spurgte Lægen.

Josefine meddelte det og tilføjede, hvad hun havde hørt om Annettes Fader.

»Her maa ganske bestemt finde en Fejltagelse Sted,« sagde Lægen, »jeg kan finde mig i, at min Brodersøn forlover sig under sin Stand, men jeg kan Pinedød ikke finde mig i, at han faaer en Svigerfader som denne Grosserer Jensen. Jeg skal dog tale med ham herom.«

Og det gjorde Dr. Falk.

Gustav førte i denne Tid et Eneboerliv, hans gamle Venner vilde ikke omgaaes ham, og det var endogsaa kommet til enkelte Sammenstød mellem ham og dem. Han havde en Gang paa Gaden mødt Maleren Stenholt i Selskab med Billedhugger Holmgang. Den Sidste var faret imod Gustav og havde kaldt ham »Augustiner«.

»Jeg husker,« sagde Gustav roligt, »at De en

Aften i en Beværtningshave paa Kastelsvejen lovede højtideligt at ville gaae frivilligt med, naar Krig udbrød. Krigen kom, men hvem der ikke indfrieede sit Løfte, det var Dem. Havde De holdt Deres Løfte, vilde De have seet Krigens Alvor og maaske nu været Medlem af »Augustforeningen«.

»Vil De fornærme mig,« spurgte Holmgang forbitret.

»Aa nej, jeg vil blot opfordre Dem til at leve et Liv i Sandhed, til aldrig ved et Punscheglas at love mere, end De kan holde.«

»Hør, Falk, jeg synes, Du er bleven saa fornem, siden Du er bleven Augustiner,« sagde Stenholt.

»Nej, Stenholt, jeg er tvertimod bleven det Modsatte. Jeg har ydmyget mig for mig selv og erkjendt mine Fejl, og jeg har forstaaet, at ved ærligt Arbejde og ikke ved højtravende Talemaader redde vi vort Fædreland.«

»Han taler som en Hjemmetydsker,« sagde Holmgang, »som en Ven af Skrike, Naalemager Hjorth og Ussingerne.«

»Jeg vil ikke her staae paa Gaden og skændes med Jer,« sagde Gustav, han vendte sig bort og forlod dem hurtigt.

I »Augustforeningen« havde han ikke fundet nye Bekjendte, han kunde slutte sig til, eller de til ham. Han var derved bleven en ensom Mand, selv hans Fader havde ophørt med at skrive ham til, Gustav havde hørt, at Faderen og Frederik vare blevne Medlemmer af et Parti, der kaldte sig det nationale Venstre. Men Alt dette kunde endda bæres, dersom han havde beholdt Ebbas Kjærlighed, men hun havde

ikke paa Langelinie besvaret hans Hilsen, ja, endog-saa set til den anden Side.

Hvor lyst havde Livet ikke før Krigen forekommet ham at være? Og nu var Alt mørkt, Landets Fremtid og hans egen.

En December Eftermiddag laa han paa sin Sofa og tænkte paa alt dette, da blev der banket paa Døren, og til hans Overraskelse fik han Besøg af sin Onkel.

»Du forundrer Dig vel over mit Besøg,« sagde Onklen, »men Du gjør mig i den sidste Tid saa mange Spilopper, at jeg maa tale med Dig. Først melder Du Dig ind i »Augustforeningen«, og dernæst gaaer Du hen og forlover Dig med en Datter af en Fyr, som denne Grosserer Jensen.«

»Hvem har fortalt det?« spurgte Gustav overrasket.

»Jeg hørte det oppe hos Schmidts, Laura har nok fortalt dem det.«

Nu blev det Gustav klart, hvorfor Ebba paa Langelinie havde vendt Ansigtet bort, da hun mødte ham, hun havde jo al mulig Aarsag til at være vred paa ham, hun mente, at han havde svigtet hende. Gustav tog nu Bladet fra Munden og skriftede for sin Onkel, han lagde ikke Skjul paa, at han havde elsket Laura, men at denne Kjærlighed var bleven bekæmpet, at han var saa godt som forlovet med Ebba, da han drog i Felten, og hvorledes hans Indmeldelse i »Augustforeningen« havde forhindret ham fra at komme i Schmidts Hus, og han endte med at fortælle om sit Forhold til Grosserer Jensen og Annette.

»Det synes at Laura efter sit Giftermaal har fortrudt, at hun havde foretrukket Schopper for mig, at

der hos hende er vaagnet en Kjærlighed til mig, som jeg ikke kunde besvare; jeg sagde det til hende paa »Augustforeningen«s Bal, og jeg husker, at hun bag-efter vilde paadutte mig, at jeg nærede ømme Følelser for Annette. Allerede den Aften var hun maaske ikke helt normal.«

»Tak, fordi Du ligefrem har skriftet for din Onkel, jeg har faaet Ting at vide, som jeg ikke har vidst før, og nu veed jeg, hvorledes Laura skal behandles. Hvad Dig selv angaaer, saa bliver det let for Dig at bringe Sagen i Orden med Ebba Schmidt, for Lauras Skyld saae jeg gjerne, at den Forlovelse kom i Stand snarest muligt.«

»Jeg kan ikke komme i Schmidts Hus, Faderen . . .«

»Han og Sønnen ere for Tiden i München, saa Du vil kun træffe Damerne. Skjøndt Du er »Augustiner«, er Du dog ogsaa min Brodersøn, og derfor skal jeg tage mig lidt af dine Sager.

»Hvorledes kan Du det?«

»Jeg skal imorgen aflægge et Sygebesøg hos Fru Schmidt og fortælle hende, at hun nu er saa rask, at hun kan gaae ud, og saa vil jeg med det Samme fortælle, at Du ikke er forlovet, og at Du selv vil komme og fortælle Damerne det.«

»Onkel, gaaer det an?«

»Kryster! Dersom der ikke mellem de unge Mænd vare saa mange Krystere, vilde mangan Forlovelse gaae langt hurtigere i Orden, end den nu plejer at gjøre. Du besøger vel Fru Schmidt og hendes Døttre imorgen ved Visittid. Farvel, Gustav, jeg har faaet en Del tilovers for Dig fra forleden Aften, da Du paa en saa forstandig Maade tog Dig af Laura.«

Gustav blev alene. Mange Slags Tanker, men mest af en glædelig Natur, stormede ind paa ham. Fremtiden kunde endnu blive lys, men saa maatte han følge Onklens Raad og besøge Fru Schmidt næste Dag. Han generede sig. Men hvad var der at genere sig for? Hans Regnebrædt var rent, hvad kunde han gjøre for, at Rygtet havde forsøgt paa at smudse det til? Jo mere han overvejede det, desto rigtigere fandt han det at være at følge Onklens Raad.

Og den gamle Læge havde gjort sine Sager godt; thi da Gustav kom, blev han modtagen med smilende Ansigter, og der var saa meget at tale om; thi man havde ikke seet hinanden, siden Gustav drog i Felten. Han blev budt til Middag, og Ebba inviterede ham op for at se til Duerne.

»Du er jo tosset, Pige,« sagde Moderen, »hvad troer Du, Hr. Falk bryder sig om dine Duer?«

Men han brød sig i Virkeligheden meget herom; thi han vilde deroppe komme til at tale alene med Ebba. Da de vare komne paa Loftet, og inden Dueslaget blev aabnet, kastede hun sig i hans Arme og hviskede:

»Gustav, jeg elsker, elsker, elsker Dig.«

Deres Læber mødtes i et fyrigt og langt Kys, imens kurrede Duerne nok saa lystigt inde i Slaget.

Men vilde Brygger Schmidt give sit Minde til Forlovelsen, naar han en af de første Dage kom tilbage fra Tydskland? Det var det Spørgsmaal, som ængstede Ebba og Gustav, der havde lovet hende, at ville melde sig ud af »Augustforeningen«, hvis hendes Fader forlangte det; thi han holdt dog mere af hende end af den Forening. Den stod ikke mere

som Fører for det Nye, den Rolle skulde »Oktoberforeningen« komme til at overtage.

Det kom dog ganske anderledes end Ebba og Gustav havde ventet. I Tydskland havde Schmidt og Carl, hvor de kom frem, overalt hørt den lille danske Hærs Tapperhed berømme, og Sydtydskerne havde drukket mange Sejdler «Hofbrau», med Schmidt, fordi han var Dansk. Han var derved kommen til det Resultat, at Tydskerne vare i Grunden flinke Folk, naar de blot vilde give os Nordslesvig tilbage. Deres Øl var ganske fortrinligt.

Da Gustav Dagen efter Bryggerens Hjemkomst besøgte Familien, gav Schmidt ham et djærvt Haandslag og begyndte strax at fortælle om sin Rejse. Carl kom til, og Talen førtes over paa Kampen ved Sankelmark.

»Ja,« sagde Bryggeren, »Tak skal De have, fordi De skrev os til og fortalte, hvorledes det var gaaet Carl. De gik herhjemme og fældte Taarer og troede, han var falden. Deres Brev tørrede Taarerne. Vi talte den Gang om, naar De kom hjem, da paa en eller anden Maade at vise Dem vor Erkjendtlighed, det er ikke skeet endnu, men det skal ske.«

»Den bedste Maade, det kan ske paa,« sagde Gustav, »er, at De giver mig Deres Datter Ebba.«

»Hvad — hvad behager! Naa, vil De lade Dem nøje med den Present, saa tag den. Hahaha.«

Ebba foer hen, kyssede sin Fader og sagde:

»Det er en net Maade at bortgive sin Datter paa.«

»Aa, jeg synes dog, Du er saa taalelig fornøjet,« mente Schmidt.

Aar ere hengledne siden den Gang, og en ung

Slægt voxet op, der ikke har oplevet Danmarks Trængselstid. Brygger Schmidt og hans Kone ere forlængst døde, og Carl driver nu Bryggeriet. Josefine boer i Norge og kommer en Gang imellem ned til Danmark for at besøge sin Søster, der er bleven Bedstemoder; hendes ældste Datter er for flere Aar siden bleven gift med en kommunal Embedsmand. Gustav er Assessor ved en af Retterne, han interesserer sig ikke mere for Politik, »jeg er bleven for gammel dertil,« siger han. Hans Forældre ere døde. Broderen Frederik har faaet sin Faders Præstekald og er bleven en ivrig Venstremand af den moderate Retning. Hvad Laura angaaer, da kom hun sig efter sin Sygdom, men blev stille og melankolsk; kort efter Faderens Død forlod hun ogsaa denne Verden, forinden havde hun sagt til Gustav:

»Jeg har selv forspildt min Lykke, thi det var i Grunden Dig, jeg fra min Ungdom elskede, men forsildigt forstod jeg mig selv. Det er med dit Navn paa mine Læber, jeg vil døe.»

De andre Personer, der forekomme i denne Fortælling, ere forsvundne i Mængden; vi ville slutte med det Haab, at den nye Tid maa, i Modsætning til den foregaaende, faae færre bristede Illusioner.

